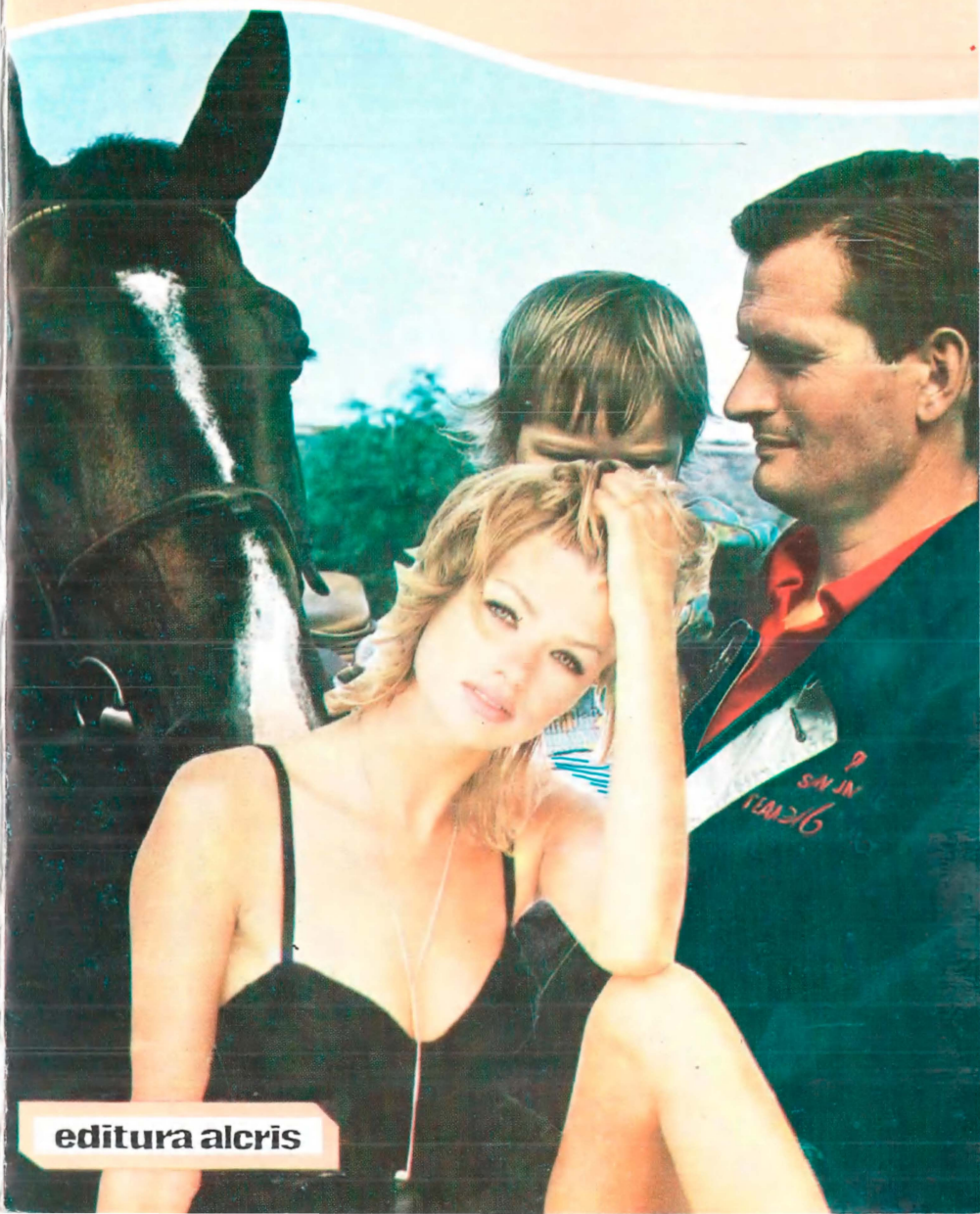

R COLECTIA
ROMANTIC

Yvonne Whittal

LACRIMILE PLOII

editura alcris

YVONNE WHITTAL

LACRIMILE PLOII

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu

Lector : Angela Vasile

Coperta : Andy

© by Yvonne Whittal, 1980

SUMMER OF THE WEEPING RAIN

În românește de : Filofteia Iscru

Toate drepturile rezervate

ISBN 973-9498-45-0

Colecția „ROMANTIC”

CAPITOLUL I

Ferestrele apartamentului mic și ieftin în care locuia Lisa Moreau împreună cu mama ei erau zgâlțâite de puternice rafale de vânt. Pe strada îngustă oamenii mergeau cu capul în jos și umerii încovoiți, ca să lupte împotriva elementelor dezlănțuite ale naturii. Cerul era întunecat și Muntele Mesel era învăluit într-o negură mișcătoare. Anul acela fusese neprielnic pentru turiștii veniți să viziteze Cape Town, iar vremea și mai imprevizibilă decât de obicei. Ploile de iarnă începuseră de timpuriu și valurile uriașe devastaseră coasta atât de tare încât acest important port al Africii de Sud își recăpătase numele pe care i-l dăduseră primii navigatori portughezi : „Capul Furtunilor”. Acum era aproape începutul lunii august și primăvara era încă departe. Vremea nu dădea încă nici un semn de îmbunătățire.

Privirea Lisei, ușor întristată, renunță să urmărească lugubrul spectacol de afară și se întoarse spre cele două femei așezate pe canapeaua veche acoperită cu un material înflorat. Se întreba, și n-o făcea pentru prima oară în după-amiaza aceea, de ce sora mamei sale venise la ea în vizită într-o asemenea zi.

Molly Anstey era directoarea școlii în care predase Lisa în ultimii ani. Un lucru era clar pentru Lisa : mătușa ei venise cu un scop precis. Ghicise asta chiar din prima clipă în care aceasta intrase în micul ei apartament foarte ordonat. Instinctiv, acel ceva îi inspira o senzație de repulsie.

De la accidentul care distrusese viața Lisei în cel de-al doilea trimestru, ea înțelesese un lucru : n-avea de ales, trebuia să înfrunte din nou viitorul. Dar acum, după trei luni, îi lipsea încă puterea și curajul s-o facă.

Lisa oftă în sinea ei și, sprijinindu-se cu greutate în baston, se așeză în fotoliu în fața celor două femei pentru a le studia în tăcere. Dar nu înțeluse nimic din ce discutau.

Molly Anstey ridică deodată ochii și întâlni privirea directă a Lisei.

– Vreau să-ți vorbesc foarte serios, Lisa. Sper că n-o să-ți închipui că încerc să te silesc să faci ceva contrar voinței tale, dar...

Făcu o pauză plină de înțelesuri și schimbă o privire rapidă cu mama Lisei înainte de a continua :

– Trebuie să te depărtezi de locul acesta, draga mea. Măcar pentru câteva luni. O vacanță la țară îți va prinde foarte bine.

– Să înțeleg că-mi ceri, foarte politicos de altfel, să renunț la postul meu de la școală, mătușă Molly ?

– Nu, draga mea, negă mătușa ei cu sinceritate. Dar eu și mama ta suntem pe deplin conștienți de ezitarea ta de a te întoarce la școală după... după...

– După accident, o completă Lisa cu calm.

— Da, făcu Molly inclinând din cap. De ce să nu pleci pentru o vreme, Lisa ? Așa vei reuși să mai ieși din atmosfera asta tragică.

— Din punct de vedere material nu-mi pot permite o vacanță prelungită, spuse Lisa pe un ton prozaic, și mă tem să rămân fără serviciu.

Molly protestă :

— Bineînțeles, trebuie să-ți găsești ceva de făcut !

Buzele tinerei schițară un zâmbet, în care se citea o umbră de cinism.

— Locurile de muncă sunt rare în vremurile noastre. Chiar și la țară, și...

— De fapt știu ceva ce te-ar putea interesa, o opri repede mătușa ei. Una din vechile mele prietene, Erica Vandeleur, i-a pierdut de curând pe cel mai mic dintre băieții ei și pe soția acestuia într-un accident de avion. E nevoită să se ocupe de cei doi copii ai lor, un băiat și o fată, în vârstă de cinci ani.

— Sunt gemeni ? o întrebă Lisa simțindu-se dintr-o dată interesată de spusele mătușii.

— Da, confirmă Molly. Erica trăiește, împreună cu fiul ei mai mare, Adam, din creșterea oilor, în ținutul Beaufort West. Cu toate că-i găsește pe copii adorabili, nu s-a simțit prea bine în ultima vreme și își dă seama că nu este în stare să se descurce singură. Hotărârea de a căuta pe cineva care s-o ajute îi aparține lui Adam. El este unchiul și tutorele legal al copiilor. Ieri, când am primit scrisoarea Ericăi și cererea acesteia de a-i recomanda pe cineva acceptabil, m-am gândit imediat la tine.

— Oh, nu ! exclamă Lisa cu oroare în glas. Nu, mi-ar fi imposibil să fac așa ceva !

— Dar ești foarte bine pregătită să te ocupi de copii ! Și ar fi și o ocazie minunată pentru tine să ai o vacanță plătită la țară, obiectă mătușa ei cu convingere.

— Eu sunt învățătoare, mătușă Molly, nu dădăcă de copii !

— Ai sta acolo numai două săptămâni.

Lisa o privi cu neîncredere pe Molly Anstey care se agita stânjenită în fotoliu.

— În sfârșit, mărturisi ea, în realitate ceva mai mult de patru săptămâni. Până în ziua când micuții vor merge la școală.

— Nici nu mă gândesc, declară Lisa categorică.

— Lisa, draga mea, ar trebui ca măcar să te mai gândești la propunerea asta, intră cu calm pentru prima oară mama ei în discuție. Știi cât de mult te temi să te întorci la școală.

— Și gândește-te la aerul acela curat din ținutul Karroo, adăugă Molly pe un ton convingător.

— Nu, îți mulțumesc, mătușă Molly. Sunt o fată de la oraș. M-am născut și am crescut aici. Nu mă tentează absolut deloc să trăiesc la o fermă primitivă din ținutul Karroo. O compătimesc pe doamna Van... Van... cum s-o numi, și-mi pare rău pentru copii, dar...

— Lisa !

— Îmi pare tare rău, mamă. Știu că încercați amândouă să mă ajutați cum puteți mai bine și vă sunt recunoscătoare pentru asta, dar...

— Dar nu vei rămâne acolo pentru totdeauna,

draga mea, o întrerupse mama ei cu blândețe.

Însă Lisa își clătină capul blond cu un aer încăpățânat.

— Ai la dispoziție tot weekendul ca să te gândești la asta, spuse mătușa ei după o tăcere lungă și încordată. Spune-mi luni ce hotărâre ai luat.

Multă vreme după plecarea lui Molly Anstey, Lisa rămase așezată în fotoliu. Dar gândurile ei se întorceau din nou la ziua aceea fatală în care, mașina ei fiind stricată, acceptase să fie condusă la școală de cea mai bună prietenă a ei, Sandy Duncan.

În dimineața aceea circulația era extrem de intensă. Nici una dintre ele nu văzuse camioneta de livrări la domiciliu trecând pe roșu, până în clipa în care aceasta fusese lângă ele. Atunci era prea târziu ca să mai poată evita ciocnirea. Lisa mai auzea și acum groaznicul scrâșnet al metalului și al geamului care se făcuse țandări în momentul impactului. Apoi, slavă Domnului, nu mai știu nimic până se trezi la spital, la multe ore după aceea. Pusese întrebări pline de nerăbdare personalului ca să afle vești despre prietena ei. Dar aceștia îi dădeau răspunsuri evazive și, în cele din urmă, mama ei fu aceea care o înștiință despre moartea instantanee a lui Sandy Duncan.

Șocul produs de decesul acesteia făcu să treacă pe planul al doilea propriile ei răni. Dar acestea reveniră în centrul atenției când i se permise lui Rory, logodnicul ei, să vină s-o vadă. Cu brațul în ghips, greuți în respirație din cauza coastelor rupte și șoldul în extensie, Lisa înțelesese: nu arăta prea bine. Dar atunci când Rory apărură stând

teapăn la picioarele patului ei, Lisa știa că rănila de pe fata ei depășeau cu mult ceea ce fusese lăsată să creadă. Ar fi putut suporta simpatia, compasiunea și chiar mila acestuia; însă expresia de oroare și repulsie de pe trăsăturile lui frumoase îi dăduse lovitura de grație.

Fără să știe cum anume făcuse, își smulsese verigheta de pe degetul umflat. El o luase fără să protesteze, înainte de a ieși din salon și din viața ei. După pfearea lui, nu plânsese. Dar asta nu-i curmase amărăciunea și disprețul pe care-l simțise pentru omul care pretinsese că o iubește atât de mult...

– Lisa !...

O mână alinătoare îi atinse umărul și o aduse din nou la realitate. Descoperi că începuse să tremure necontrolat. Tot trupul îi era umed, acoperit de o transpirație rece.

– Ce-ar fi să te odihnești puțin înainte de cină ? îi sugeră mama ei plină de înțelegere. O să te chem când e masa gata.

– Mulțumesc, mamă...

Lisa îi adresă un zâmbet obosit, apoi traversă încăperea schiopătând și o luă de-a lungul micului coridor, îndreptându-se spre camera ei.

Faptul că retrăise accidentul și evenimentele care urmaseră după aceea o epuizaseră pe Lisa. Când își lăsă capul pe pernă, se cufundă într-un somn adânc și fără vise din care mama ei o trezi cu greu, două ore mai târziu.

– M-ai cam speriat puțin, îi mărturisi Celia Moreau fiicei sale, când aceasta se ridică și-și îndepărtă de pe ochi o șuviță de păr.

Ascultând sfatul mamei ei, Lisa făcu o baie rapidă și după aceea se șterse energic cu un prosop.

Îi veni în minte expresia îngrozită a lui Rory și simți că ceva se răsucesce în interiorul trupului ei. În clipa aceea, aprinse veioza și aruncă prosopul de pe ea. Un pahar de cacao fierbinte ar putea s-o ajute să doarmă, hotărî ea în timp ce-și imbrăca halatul de casă. Dar în drum spre ușă, se opri în fața oglinzii și, aproape fără voia ei, își studie imaginea cu un ochi critic și ușor cinic.

Fusese întotdeauna scundă și zveltă. Acum era îngrozitor de slabă. Pomeții îi ieșeau în relief pe fața palidă și aruncau umbre adânci sub ochii albaștri mărginiți de niște gene lungi de culoare aurie. Părul de culoarea grâului copt îi cădea în valuri naturale pe umeri. Dar, de când avusese accidentul, îl aducea în față ca să ascundă cicatricea de pe tâmpla stângă. Nu exista nici un procedeu prin care să-și ascundă cicatricea, uneori învinetită, care-i traversa obrazul. Ieșea în evidență pe pielea palidă ca un semnal, gândi ea. Înțelegea acum tot ce exprimaseră ochii îngroziți ai lui Rory.

Privirea Lisei se încetșă și, ca întotdeauna când ajungea în acest punct, nu luă în seamă arcuirea sensibilă a gurii ei generoase, exprimând tandrețe și pasiune. Nasul ei era mic și drept și bărbia rotunjită cu fermitate dovedeau o forță interioară. Culoarea ochilor albaștri se transforma surprinzător într-un albastru-violet atunci când era emoționată. Zgârieturile de pe față i se cicatrizaseră și lăsau intacte trăsăturile delicate. Dar Lisa depășise faza în care ar fi putut să găsească ceva agreabil pe chipul pe care-l privea în oglindă.

Iși frecționează șoldul și coapsa stângă, de parcă aștepta s-o cuprindă durerea sfâșietoare care o măcina după ce stătea mai mult în picioare. Scoase un oftat adânc, se întoarse și o luă spre bucătărie.

Tocmai pusese oala de lapte pe plită, când mama ei intră în încăpere. Picioarele ei încălțate în papuci nu făceau nici un zgomot pe pardoseală.

— Nu te deranjează dacă vin și eu să-ți țin de urât? o întrebă cu calm Celia Moreau.

Și, când Lisa dădu tăcută din cap, ea se apucă să pregătească câte o oeașcă de cacao pentru fiecare.

Lisa își agăță bastonul de spătarul scaunului de bucătărie și se așează. Stând cu coatele pe masă, o privea pe mama ei cu invidie. Mișcările acesteia erau armonioase și lipsite de șchiopătături de care Lisa încerca zadarnic să scape.

— Va trebui să mai treacă un timp până să ți se vindece șoldul, așa ți-a spus doctorul. Nu te aștepta să se întâmple vreo minune. Dar în mai puțin de un an vei ieși total din situația asta stânjenitoare și vei putea să mergi normal.

Lisa o asculta cu calm, dar răbdarea ei era uneori supusă la grea încercare, când nu se simțea în stare să facă niște lucruri simple, pe care înainte le făcea în mod obișnuit. Reîncepuse doar să conducă mașina. Activitatea asta, cel puțin, îi oferea puțină plăcere și libertate. Dar evita, pe cât era posibil, să se întâlnească cu oamenii.

— Trebuie să te străduiești să uiți trecutul, Lisa, observă mama ei. Nu-ți face bine să cercetezi în amănunțime tot ce s-a întâmplat. Asta are drept

unic efect o stare de permanentă agitație și deprimare.

Degetele Lisei se încheștară din nou pe ceașca de cacao așezată în fața ei.

— Nu mă pot stăpâni să nu-mi amintesc și, când mă uit în oglindă, îmi doresc uneori să fi murit și eu,

— Lisa ! Să nu mai spui niciodată așa ceva !

Chipul Celinei Moreau pălise și o privea pe fiica ei cu groază.

— Dar fața mea...

— E rănită, da, o opri mama ei. Dar, din fericire, cicatricile nu sunt atât de urâte cum vrei tu să-ți închipui.

— Oh ! Mamă ! oftă Lisa. Am văzut cum se uită la mine oamenii și...

— Nu, draga mea !

Mama ei îi impuse tăcerea și Lisa se surprinse că se disprețuiește pentru lacrimile apărute în ochii acesteia.

— În timp, cu ajutorul îngrijirilor medicale, vei merge din nou normal. Și doctorul a promis că cicatricile vor deveni aproape invizibile.

— Și dacă nu va fi așa ? șopti Lisa temătoare.

— În cazul acesta, vom putea lua în considerare posibilitatea unei operații estetice.

Lisa își înăbuși repede lacrimile.

— Probabil că mă crezi proastă.

— Nu, draga mea.

Mâna care se așeză pe umărul ei era blândă și compătimitoare.

— Ai trecut printr-o perioadă extrem de nefericită și ești foarte sensibilă în legătură cu subiectul

acesta, asta-i tot. Dar în timp, vei depăși toate astea.

Lisa dădu din umeri cu un aer obosit.

— Da, probabil că așa este.

— Bea, draga mea, îi propuse în cele din urmă mama ei. E timpul să te duci la culcare.

Câteva minute mai târziu, își spuseră noapte bună și se duse fiecare în camera ei. Dar, ascultând picăturile de ploaie care se izbeau de geam, Lisa își dorea să știe ce-i rezerva soarta. Propunerea matusii sale i se părea dintr-o dată atrăgătoare. Dar o parte din ființa ei respingea ideea asta cu o și mai mare încăpățănare. Se strădui să alunge acel subiect din minte. Dar se trezi făcând în gând o listă cu argumente „pentru” și „contra”, până în clipa în care, istovită, adormi.

*
* *
*

A doua zi, pentru prima oară în săptămâna aceea, soarele strălucea și cerul era de un albastru desăvârșit.

— Lisa, te-ai mai gândit la propunerea lui Molly? o întreabă mama ei, în bucătărie, după o tăcere încordată.

— Da, recunosc Lisa făcând o grimasă. Dar pot să-ți spun că n-am făcut-o în mod deliberat.

— Și?

Tânăra fată evită privirea discretă a mamei sale și dădu cu nepăsare din umeri.

— Nu știu ce să spun.

— Dacă aș fi în locul tău, eu n-aș rata ocazia!

— Nu cumva încerci să scapi de mine, mamă ?
o întrebă Lisa având în glas o ușoară ironie.

— Nu, bineînțeles că nu, draga mea ! răspunse
mama ei indignată. Dar știu cât de deprimată ești
de când ai suferit accidentul acela, și apoi mai e
și Rory...

— Să nu mai vorbim despre Rory, mamă, dacă
n-ai nimic împotriva, o opri Lisa.

O sclipire înghețată, necunoscută până atunci,
strălucea în ochii ei.

— Iartă-mă...

— Nu, tu să mă ierți, o contrazise Lisa. Dar ai
dreptate, mamă : sunt deprimată, am devenit iras-
cibilă și nu prea par că doresc să ies din această
stare !

— O să treci și peste asta, dar n-o să reușești,
dacă rămâi în locul de care te leagă atâtea amîn-
tiri referitoare la accident și la toate evenimentele
care au urmat după aceea.

— Chiar dacă m-aș afla la celălalt capăt al lu-
mii, mamă, îmi voi aminti mereu, constată Lisa în-
grijorată. Nu trebuie decât să mă uit în oglindă !

— Ți-am mai spus, Lisa : te sperii degeaba de
cicatricele tale. Ar fi putut fi și mai rău !

— Sunt destul de dizgrațioase pentru ca Rory...
Lisa își mușcă buzele.

— Uită toate astea, Lisa, șopti mama ei. Dacă
te-ar fi iubit cu adevărat, înfățișarea ta n-ar fi tre-
buit să aibă nici o importanță pentru el. Dar, dacă
așa stau lucrurile, nu merită să-ți frângi inima din
cauza lui.

— Da, sunt de acord și sunt conștientă de asta,
recunoscu fata.

Dar în adâncul sufletului ei, faptul că fusese părăsită de Rory o durea atât de mult, încât suferința era aproape insuportabilă.

— Tu ce-ai face dacă aş accepta slujba ?

— Aş rămâne aici, bineînțeles. Lucrez la magazinul de confecții și mă simt în stare să am grijă de mine.

Celia Moreau așeză ceașca de ceai pe tavă și o privi pe fiica ei cu un aer gânditor.

— Vei accepta postul ?

Lisa ridică mâna, fără să realizeze ce făcea, și urmări contururile cicatricei de pe fața ei, de la ureche până la bărbie.

— S-ar putea să accept.

— Nu vei mai lucra în învățământ.

— Da.

— Aerul sănătos și curat de la țară va fi cel mai bun tonic pentru tine, continuă Celia Moreau cu glas convingător.

— Mamă..

— Nu mai ezita, draga mea, insistă mama ei.

Luă telefonul și-l așeză pe brațul fotoliului Lisel.

— Sun-o pe Molly și spune-i că accepți slujba, înainte să te răzgândești iar.

— Dar n-am luat încă o hotărâre definitivă ! protestă cu disperare Lisa.

— Nu fi absurdă, scumpo. Te-ai hotărât, bineînțeles... hai, ia telefonul și formează numărul lui Molly.

Fără să știe cum anume, Lisa începuse să urmeze sfaturile mamei sale. În săptămâna care urmă ea fu conștientă numai de faptul că acceptase o hotărâre asupra căreia avea îndoieli serioase. Era ca și

cum și-ar fi luat soarta în propriile mâini. Acum nu mai putea da înapoi.

În aceeași seară, Molly Anstey o contactase pe Erica Vandeleur prin telefon și mașinăria se puse în funcțiune. Erica Vandeleur menționase un salariu tentant. În cele din urmă luă hotărârea ca Lisa să plece cu mașina la Beaufort West în ziua de luni a săptămânii viitoare.

Zilele părură că zboară cu o rapiditate incredibilă și, într-o cețoasă zi de luni, Lisa își luă bunrămas de la mama ei și porni spre vest. Simți un nod în gât atunci când părăsi Cape Town și îl lăsă în urma ei. Dar când luă curbele șoselei care trecea prin văile producătoare de fructe și struguri, interesul pentru peisajul înconjurător îi crescuse.

Pentru ea aceasta era o nouă experiență și, când soarele împrăștie ceața, Lisa se opri adesea ca să-și calmeze durerile șoldului sau pentru a admira peisajul impresionant.

Poate era prea devreme, își spuse ea masându-și șoldul, ca să facă un drum atât de lung. Dar respinse gândul acesta și se rezemă de spătarul scaunului mașinii pentru a-și ușura piciorul de greutatea care-l apăsa.

Ridică mâna ca să-și apere ochii de soare. Privi frumusețile văii de verde luxuriant, în care primăvara se făcuse deja stăpână peste podgorii. Mai avea de parcurs încă aproape trei sute de kilometri până să ajungă la destinație. Dar știa că peisajul urma să se schimbe total imediat ce va părăsi valea aceea. Așa că rămase aici aproape o jumătate de oră, după care se urcă cu părere de rău în mașină și plecă mai departe.

Atunci când îi apăru în fața ochilor ținutul Karroo, i se păru toropit de arșită și uscat, cu o vegetație rară și un pământ neroditor. Cu toate că o durea șoldul, trecu prin Matriesfontein fără să oprească, mulțumindu-se să arunce o privire asupra caselor victoriene și felinarele vechi care mărgineau și acum străzile. Lisa apăsă pe pedala de accelerație și merse până la Lainsburg, după care se opri să facă plinul de benzină și să mănânce ceva într-o cafenea.

Era zăpușeală și arșită în ținutul acesta semidesertic și ea începu să ofteze după o baie rece și înviorătoare și după niște haine de schimb. Mai avea încă cel puțin două ore de drum. Cu cât se apropia mai mult, cu atât îngrijorarea ei creștea. Oare o vor accepta copiii ? Va putea oare să se descurce ?

Un firicel de transpirație îi cobori de-a lungul coloanei vertebrale și, când se întoarse în mașină, o trecu un fior. Soarele se năpustea fără milă asupra pământului uscat și șoseaua se întindea în fața ei, unduind din pricina căldurii.

CAPITOLUL II

O paloare ciudată înconjura gura Lisei atunci când Beaufort West apăru în fața ochilor ei, două ore mai târziu. Datorită străzilor lui mărginite de peri și grădini pline de verdeață, semăna cu o oază în acea zonă ce părea un deșert. Însă gândirea Lisei era alterată de durere și aceasta, strângând din dinți, opri mașina la marginea șoselei.

O sună pe mama ei de la un telefon public că s-o liniștească, și-i promise să-i scrie cât putea de repede. Și totuși, peste zece minute se rătăcise și studia încă o dată instrucțiunile pe care i le dăduse mătușa ei. Într-un fel sau altul, luase o curbă greșită și se învărtise în cerc, ca să se trezească din nou în locul de unde plecase, de la marginea orașului.

— Unde naiba am greșit ? se întreabă ea cu voce tare.

Dar glasul ei se pierdu în zgomotul produs de o camionetă care se opri brusc pe partea cealaltă a șoselei. Dintr-un nor de praf, apăru lângă ea un bărbat. Era un fermier, dacă se lua după pantalonii lui cenuși și prăfuiți, cămașa kaki și fața bătătorită de intemperii, pe care și-o pleca spre geamul Lisei.

– Ceva necazuri ? o întrebă el privind-o intens și scrutător.

Lisa fu pe punctul de a se retrage, înainte să-și dea seama că acea parte a feței pe care avea cicatricea nu era întoarsă spre el.

Ea se înveseli și-l întrebă pe unde s-o ia ca să ajungă la ferma Vandeleur.

– Trebuie să fiți tânăra doamnă care vine să se ocupe de copiii lui Jacques Vandeleur, spuse el revenindu-și din surpriză.

– Așa este.

– Ei bine ! Dacă știam...

Își ridică pălăria ca să se scarpine în creștetul cărunt.

– Încotro e ferma Vandeleur ? îl grăbi Lisa cu blândețe. Ați putea, vă rog, să-mi arătați drumul ?

– Oh, desigur ! spuse el parcă scuzându-se.

Își lăsă pălăria în jos ca să-și apere ochii de soare și-i dădu informațiile cerute.

– Mulțumesc foarte mult ! exclamă Lisa zâmbind,

– Cu plăcere, domnișoară. Și vă urez noroc !

Conducea mașina cu cea mai mare atenție pe drumul desfundat, spre casa care abia se zărea în spatele unui șir de plop și arbori de cauciuc.

Clădirea cu două etaje și cu terasa ei cu balustradă nu avea nimic din ferma primitivă pe care și-o închipuise Lisa. Femeia care ieși din casă în întâmpinarea ei nu semăna deloc cu imaginea acelei Erica Vandeleur la care se gândise ea. Era înaltă și slabă și trebuia să aibă în jur de șaiszeci de ani. Avea o oarecare eleganță, neobișnuită la o femeie care-și petrecuse practic toată viața la fermă.

Erica Vandeleur coborî iute treptele în momentul

în care Lisa ieşea cu prudenţă din maşină şi se înfioră datorită intensificării durerii ei obişnuite, de la coapsă până la şold. Ochii negri ai acesteia o măsurară din cap până-n picioare, observând paloarea ei cu tente cenuşii şi modul în care i se albea încheietura mâinii care se sprijinea de mânerul bastonului.

— Dumnezeuule mare, copila mea ! Trebuie să fii istovită ! Daisy !

Bătu din palme şi apărură o negresă, ca şi cum aceasta aştepta chemarea ei.

— Urcă geamantanele domnişoarei Moreau în camera ei şi spune-i lui Petrus să bage maşina în garaj.

Se întoarse şi apucă braţul liber al Lisei.

— Trebuie să scăpăm de arşiţa asta şi... oh, Dumnezeuule ! Dar mi-e teamă că am uitat, din cauza acestei agitaţii, să mă prezint.

Obrazul ridat îi fu luminat de un zâmbet cald şi prietenos.

— Sunt Erica Vandeleur.

Fără să mai stea pe gânduri, o conduse pe Lisa în interiorul unui vestibul spaţios şi răcoros.

— Presupun că vrei să te odihneşti puţin şi să te schimbi. În timpul acesta eu o să cer nişte ceai rece.

— Ar fi foarte bine, mulţumesc, recunosc Lisa.

— Daisy, arată-i camera domnişoarei Moreau, îi ordonă Erica Vandeleur negresei.

Apoi aruncă o scurtă privire spre tânără.

— Ți-am rezervat o cameră la etaj. Sper să n-ai necazuri prea mari la urcarea scărilor.

– O să fie foarte bine, vă mulțumesc, o asigură Lisa pe un ton cam aspru.

– Coboră în camera de zi imediat ce o să fi gata, draga mea, îi spuse Erica Vandeleur.

Lisa dădu din cap și o urmă pe Daisy. Se sprijini de bafustradă și baston și-i fu recunoscătoare Ericăi că nu rămăsese să-i supravegheze ascensiunea chinuită.

Camera ei era mare și însorită. Dispunea de o baie proprie, cu pardoseala din gresie și destul de modernă.

Daisy se oferă să-i desfacă bagajele dar, nerăbdătoare să rămână singură pentru câteva clipe, Lisa o refuză. Imediat ce ușa se închise în urma lui Daisy, ea privi în jur satisfăcută, observând măsuta de toaletă și dulapul asortat, micul birou cu scaunul cu spătar drept și uriașul fotoliu capitonat din colț, așezat în apropierea patului. Un covor verde-oliv acoperea în întregime parchetul, iar drapelele galbene se potriveau cu cuvertura patului. Era o cameră plăcută.

Atunci când, câteva minute mai târziu, Lisa se încumetă să coboare scările, se simțea ceva mai înviorată. După ce privi în jurul ei cu o ușoară nesiguranță, se îndreptă încet spre ușa deschisă. Erica Vandeleur stătea pe o banchetă capitonată cu niște perne de culoare roșu-închis. Pe măsuta joasă din fața ei aștepta tava cu ceai. Ii făcu semn Lisei să ia loc lângă ea și turnă imediat ceaiul în cești.

– Probabil că te simți foarte obosită după drumul ăsta lung, observă ea oferindu-i tinerei o farfurie cu tarte cu dulceață.

— Mă simt puțin cam încordată, într-adevăr, recunosc Lisa.

— Spune-mi, ce mai face Molly ? o întreabă doamna Vandeleur cu vocea ei caldă și cultivată.

— Încearcă mereu să manipuleze cât mai gingaș cu puțință mințile altora, făcu Lisa zâmbind ușor. Vă transmite toată dragostea ei.

Doamna Vandeleur începu să depene amintiri.

— Mă mir că Molly nu s-a recăsătorit, observă ea, după ce vorbise despre moartea soțului acesteia.

— După părerea mătușii Molly, cei cinci ani de căsătorie au fost cei mai fericiți pe care și-i poate dori o femeie. Nimeni n-ar mai putea să-l înlocuiască pe bărbatul căruia îi datorează atât de mult.

— Ce milă mi-e de ea ! exclamă Erica Vandeleur ca și cum își vorbea ei însăși. Moartea este un sfârșit atât de zguduitoare. Dar pentru cei ce rămân după ei, viața nu mai e deloc ca înainte...

Gândurile Lisei se întoarseră spre dimineața aceea îngrozitoare în care prietena ei Sandy făcea, râzând, planuri de vacanță, pentru ca peste câteva clipe să-și incheie brusc existența.

Această amintire o făcu să-i apară câteva picături de sudoare pe frunte. Cu un efort vizibil, își scutură capul ca să scape de gândurile negre.

— Unde sunt copiii ?

— John și Kate ?

Bătrâna ieși din reverie și făcu un semn avaziv.

— Oh, Doamne, trebuie să fie pe aici pe undeva. Mi-e teamă că au devenit cam sălbatici în ultimele luni. Mi-e imposibil să le vin de hac și Adam... fiul meu n-a avut niciodată răbdare cu copiii. E încă holtei, la treizeci și opt de ani. Lui nu-i prea

place să-și vadă viața ordonată tulburată de zben-guiala a doi puștani plini de energie și gălăgioși. Dar în felul lui îi iubește, în privința asta nu încapе nici o îndoială.

Își terminară ceaiul în tăcere. Lisa profită de această ocazie ca să privească în jurul ei. Mobila era frumoasă, ușa masivă și covorul crem adăugând un plus de lumină camerei de zi. Pereții erau împodobiți cu peisaje și deasupra căminului din piatră, erau agățate două arme cu un aspect înfricoșător.

— Defunctul meu soț călătorea foarte mult înainte de a se căsători, îi explică Erica Vandeleur, observând privirea interesată a Lisei. A adus aceste arme din India, în urmă cu mulți ani.

Lisa își încrucișă privirea cu cea a femeii în vârstă și se încordă. Își duse degetele cu un gest protector spre cicatricea de pe obraz, deși nu exista nici o urmă de dezgust în ochii verzi ai acesteia.

— Sunt la curent cu accidentul tău nefericit, spuse Erica Vandeleur cu o căldură și o gingășie care o emoționară pe Lisa și o făcură să se simtă mai în largul ei. N-am vorbit cu nimeni despre asta, nici măcar cu Adam. Nu se va face nici o aluzie la acest subiect, decât în cazul în care dorești tu, Lisa. Îmi place să cred că o să te putem ajuta să redevii tu însăși.

Ochii Lisei se umplură de lacrimi.

— Sunteți foarte amabilă, doamnă Vandeleur, îi spuse ea întorcând repede privirea de la bătrână.

Tăcerea care urmă fu repede întreruptă de zgomotul produs de niște glasuri pițigăiate de copii.

Două siluete prăfuite și zdrențăroase tropăiră spre camera de zi și se opriră brusc când o văzură pe Lisa.

Erica Vandeleur scoase o exclamație îngrozită.

— Nu vă apropiați ! îi avertiză ea agitată. O să lăsați urme pe covor. Vă sfătuiesc să urcați și să vă spălați înainte să coborâți ca să vă prezint în mod decent domnișoarei Moreau.

— Oh, bunico, de ce nu acum ? gemu unul dintre drăcușorii cu fața murdară.

— Sunteți atât de îngâlați, încât nici nu puteți fi recunoscuți, afirmă bunica lor cu hotărâre. Urcați imediat !

Cei doi copii se supuseră cu părere de rău. Dar puteau fi auziți văitându-se în timp ce urcau spre camera lor și Lisa își stăpâni un zâmbet sub privirea exasperată a bătrânei doamne.

— Nu te invidiez pentru ce ai de făcut, îi spuse aceasta. Dacă ai nevoie de ajutor, vei putea întotdeauna să apelezi la Adam. Au față de el un respect deosebit, în lipsă de altceva mai bun.

Peste câteva minute copiii se întoarseră în camera de zi, cu mâinile și fața relativ curate. Deși hainele de pe ei stăteau și acum mărturie pentru joaca lor din praful drumului, își dăduseră toată osteneala să-și schimbe cizmele cu niște sandale.

Gemenii, cu ochii și părul negri, așteptară la ușă acestul de aprobare al bunicii lor, înainte de a prinde curaj să meargă mai departe. Lisa era conștientă de faptul că ea era obiectul interesului lor.

— Lisa, ți-i prezint pe nepoții mei, spuse Erica Vandeleur zâmbind. John și Kate, dânsa este domnișoara Moreau, tânăra despre care v-am vorbit.

Bronzați și voinici, ei ajunseră în fața Lisei. Ea se încordă în momentul în care ochii lor scrutară denivelările și suprafețele netede ale chipului ei. Aștepta să se întâmple ocl lucrul de care îi era cel mai teamă, însă fețele lor capilărești nu manifestară altceva decât curiozitate. Sub presiunea sentimentului de ușurare pe care îl simți, ea se înfioră.

— Dumneavoastră o să vă ocupați de noi ? a întrebat John.

— Da, dacă o să vreți și voi.

— Știi să joci jocul cu bile ?

Întrebarea era destul de importantă. Lisa își încrucișă privirea cu cea a băiețelului. Acesta nu se feri.

— Da, cred că da, îi răspunse ea.

— Atunci e bine, spuse el.

În ceea ce-l privea pe el, era evident că discuția era închisă. Ignorând-o deci pe Lisa, se întoarse spre bunica lui.

— Putem să ne întoarcem la joacă ?

— Da, dacă vă jucați în camera voastră, îi răspunse aceasta cu fermitate. Aproape s-a făcut ora de baie. După aceea va trebui să mâncați și să vă culcați.

— Oh, buni ! exclamă ea în cor, cu un aer dezamăgit.

Dar Erica Vandeleur rămase inflexibilă.

— Vă rog să terminați cu discuțiile. Știți amândoi regulile stabilite de Adam, unchiul vostru.

— Dar el se va întoarce târziu în seara asta ! protestă zgomotos John.

— Asta n-are nici o importanță.

— Pe naiba ! bombăni el supărat.

— John !

Când cele două femei rămaseră singure, doamna Vandeleur îi dădu tinerei câteva indicații de bază, referitoare la obiceiurile copiilor. Când află că ei cinau în bucătărie la ora șapte, Lisa îi propuse să facă și ea la fel.

Erica nici nu vru să audă.

— Adam va voi, bineînțeles, să stea personal de vorbă cu tine. Dar, cum el nu va fi aici în seara asta, te va întâlni probabil mâine dimineată, înainte de a se apuca de celelalte treburi.

Lisa se ridică.

— Mulțumesc, șopti ea.

Bătrâna doamnă ridică ochii zâmbind.

— Și, Lisa, cina se desfășoară fără nici o ceremonie. Așa dorește Adam.

Peste câteva minute, după ce se întorsese în camera ei, Lisa își desfăcu bagajele și se strădui să-și stăpânească nervozitatea. Dintr-un motiv inexplicabil, întâlnirea cu Adam Vandeleur o tulbura. În ciuda primirii călduroase pe care i-o făcuse Erica, el era de fapt patronul ei. Simțea că nu va fi ușor să-i placă acestuia.

Descoperi puțin mai târziu că John și Kate împărțeau o cameră comună, asemănătoare cu a ei, dar culorile dominante aici erau albastru și alb. Nici unul din cei doi copii nu fu prea încântat atunci când Lisa le întrerupse bătaia cu perne ca să-i anunțe că era ora de baie.

Kate fu prima care se lăsă înduplecată. În baia alăturată, ea îi promise Lisei că-i va da voie s-o ajute să se spele. Dar cu John lucrurile au stat cu totul altfel.

– Pot să mă spăl și singur !

– Bineînțeles, îi răspunse Lisa cu tact.

Dar când puse mâna pe clanță, el spuse încet :

– Poți să mă speli pe spate, dacă vrei.

Era modul lui de a spune că o accepta.

Mai târziu, în timp ce ea căuta pijamalele copiilor, el o întrebă în stilul lui direct :

– Întotdeauna ai mers așa ?

Ea îi întâlni privirea întunecată și naivă, descoperind în ochii lui interesul unui copil nevinovat. Nervozitatea și repulsia de a vorbi despre sine se risipiră.

– Nu... nu întotdeauna, recunosc eu stând pe marginea patului pentru a-l ajuta să-și încheie nasturii.

– Ai avut un accident ?

– Da.

Se lăsă o tăcere încordată, ca și cum cei doi copii își aduceau aminte de accidentul în care își pierduseră părinții. Apoi Kate se așeză lângă Lisa. Îi atinse cu timiditate obrazul și degetuțele ei urmăriră cicatricea prelungă.

– Ești foarte frumoasă, spuse Kate pe un ton de necontrazis.

Acest compliment, venit din partea unei copile pe care abia o cunoscuse, păru să-i risipească apatia și amărăciunea din ultimele luni.

– Îți mulțumesc, Kate, spuse Lisa cu voce tremurătoare.

O strânse impulsiv pe fetiță la pieptul ei.

– Ești învățătoare ?

John schimbă subiectul, ca și cum acela referitor la înfățișarea ei nu-l interesa deloc.

- Da.

- Noi o să mergem la școală în trimestrul următor, spuse Kate cu un aer important. Învățătorii sunt întotdeauna supărați.

- Nu întotdeauna.

- Dar tu ?

- Numai atunci când copiii îmi dau motive să fiu, zâmbi ea.

Luă o perie și netezi părul lui Kate până când acesta începu să se onduleze la spate.

- Unchiul Adam e mereu supărat, și nu e nîd măcar profesor ! exclamă John încruntându-se.

Lisa își aminti brusc vorbele Ericăi Vandeleur referitoare la respectul deosebit al copiilor pentru unchiul lor, în lipsă de altceva mai bun. În lipsă de altceva mai bun... Se întrebă dacă copiii primeau suficientă afecțiune și grijă din partea omului care luase locul tatălui lor.

- Fără îndoială că unchiul vostru este foarte ocupat, spuse ea. Probabil că are multe pe cap...

Era pe cale să improvizeze niște scuze pentru un om necunoscut și care începea să capete o formă înspăimântătoare și uluitoare.

- Așa crezi ? o întrebă John.

Neîncrederea și acceptarea zeloasă își disputau supremația pe trăsăturile lui.

- Bănuiesc doar că este așa, ocoli repede răspunsul Lisa. Încă nu-l cunosc pe unchiul vostru.

- O să-l vezi mâine, spuse John cu voce abătută.

Scânteia de speranță se stinsese din ochii lui.

- Da, șopti Lisa. Mâine...

În bucătăria modernă și spațioasă, sub privirile curioase ale servitorilor, ea supraveghea cina copiilor și le dădu să-și bea laptele înainte de a-i trimite în camera lor.

Stinse lumina și ieși din bucătărie. Mai era o oră până să se întâlnească cu Erica la cină. Își cufundă trupul într-o baie fierbinte și parfumată și își puse o rochie subțire de mătase albastră pe care n-o îmbrăcuse de prea multe ori. După ce-și aplică puțin fond de ten și-și perie părul, coborî la parter. Cum nu văzu nici un semn al prezenței doamnei Vandeleur, ieși pe terasă.

Auzise vorbindu-se despre apusurile de soare spectaculoase din ținutul Karroo. Dar priveliștea care i se înfățișa înaintea ochilor depășea orice închipuire. Nu-și putu stăpâni o exclamație de încântare. Soarele, o sferă de foc care coborâse spre vest, dădea pământului o tentă aurie, trezind la viață acel ținut parțial sterp într-un mod extraordinar, și transformându-l într-un paradis misterios și vrăjit.

Pământul uscat și plin de praf părea acum roditor și bogat. Liniștea punea stăpânire pe câmp, liniște întreruptă din când în când de behăitul vreunei oi. Atmosfera părea plină de pace și tăihnă. Lisa inspiră aerul curat și parfumat și simți că încordarea o părăsește. Se simți brusc extrem de fericită că se lăsase convinsă să vină în ținutul acesta, în aparență pustiu.

CAPITOLUL III

În dimineața următoare, Lisa fu trezită de lătratul unui câine sub fereastra ei.

Se îmbracă cu o grijă mai mare decât de obicei și-și aplică fondul de ten cu atenție și mai mare, pentru a mai ascunde puțin cicatricea lividă. După ce-și perie bine părul, acesta căpătă o strălucire plăcută și se ondulă ușor pe umeri.

John și Kate erau îmbrăcați și pregătiți să meargă cu ea jos, atunci când se duse la ei, câteva minute mai târziu. Se îndreptară spre sufragerie și Lisa se înarmă cu răbdare în vederea întâlnirii cu unchiul lor. Dar Erica Vandeleur era singură.

— Adam a plecat devreme în dimineața asta, îi explică ea. O să te întâlnești cu el după ce se va întoarce acasă.

Lisa fu cuprinsă de un sentiment de ușurare temporară. Dar nu era vorba decât de o amânare.

Copiii se purtău extrem de frumos la masă. Amândoi păreau să aibă poftă de mâncare. În ciuda asprimii ei, Erica Vandeleur își adora nepoții.

După micul dejun, Lisa îi duse pe copii în camera ei și le dădu să modeleze niște plastilină. Încercă să-și facă un plan referitor la folosirea timpu-

lui zilnic, dar nu avansase prea mult atunci când Daisy ciocăni la ușa și intră.

— Domnul Adam ar dori s-o vadă pe doamna în biroul domniei sale, o anunță ea.

Privirea schimbată de cei doi copii nu prea îi risipi temerile Lisei.

După ce le spusese să continue, ea o însoți pe Daisy.

Un bărbat de statură impozantă apărui în pragul ușii. Privirea alarmată a Lisei fu atrasă de ochii negri și pătrunzători al căror efect îi făcu țândări sistemul nervos.

El dădu ocol biroului.

— Îmi cer scuze pentru că te-am făcut să aștepti, domnișoară Moreau, spuse el cu o voce groasă, asemănătoare vuietului unui uragan îndepărtat. Ia loc, te rog.

Lisa se supuse. Pentru prima oară observă că îi tremura piciorul. Așteptă într-o tăcere sfioasă, în timp ce el se așeză în fotoliul din spatele biroului și luă un pachet de țigări.

— Te deranjează dacă fumez ? o întrebă el.

Lisa dădu din cap și profită de ocazie ca să-l studieze cu mai multă atenție.

Părul lui scurt și ondulat era cărunț pe la tâmpile și soarele îi arsesese pielea până devenise arămie. Nu era deloc frumos, hotări ea, pe când privirea îi rătăcea de la fruntea lui lată, la linia nasului care părea că fusese spart și la maxilarul pătrat și hotărât, cu o gropiță în bărbie. În trăsăturile aspre ale feței lui se citea un caracter puternic. Dar pulsul îi bătu dezordonat atunci când văzu gura aspră, cu o umbră de senzualitate pe buza inferioară.

Adam Vandeleur, dur și impulsiv, era un om al câmpiei sud-africane, conchise ea. Dar Lisa își lăsă privirea în jos când își dădu seama că fusese surprinsă observându-l.

– Mi se pare că ești învățătoare, spuse el.

– Așa este.

– Din ce motiv ți-ai abandonat locul de muncă, pentru a ocupa un post de o asemenea natură ? o întrebă el.

Privirea lui atentă o zăpăci de tot. Bâigui într-un mod ridicol :

– În... în realitate n-am demisionat. Am obținut un concediu de câteva luni.

– De ce ? întrebă el cu asprime.

– Am... am avut un accident.

Lisa mai mult simți decât văzu ochii lui Adam Vandeleur studiindu-i cicatricea și ea se încordă automat. Dar după acea privire scurtă și superficială, el luă din nou un aer indiferent.

– Ai avut un accident de automobil ?

– Da.

– Dar ți-ai revenit în mod vizibil, continuă el. Nu văd de ce nu ți-ai reluat munca pentru care te-ai pregătit.

– Mai... mai sunt și alte motive, bâigui ea, cu glas șovăitor.

Dar cum el rămăsese cu ochii ațintiți asupra ei, cu aerul că aștepta să-l dea și alte amănunte, Lisa adăugă repede :

– Motive personale.

Sprâncenele negre ale lui Adam Vandeleur se arcuiră ușor, ca și cum refuzul ei de a-i da și alte explicații îl supăra. Apoi își stinse țigara și se ri-

dică. Dădu ocol biroului, cu degetele vârâte în cureaua de piele care-i strângea șoldurile înguste.

— Eu i-am dat mamei un rezumat cu lucrurile pe care mă așteptam să le îndeplinești, dar aș vrea să mai adaug și alte amănunte, spuse el pe un ton ursuz.

Se îndreptă spre fereastră și privi în grădină. Acest fapt îi permise Lisei să constate că avea spațele lat și picioarele lungi și musculoase, strânse în niște pantaloni kaki.

— Să ții copiii departe de islaz și să nu-i lași să se atingă de mașinile agricole. Magazia pentru lână și stânele sunt interzise, și mai ales...

Se opri și se întoarse spre ea. Ochii lui negri o tîntură cu asprime în fotoliu.

— Ai grijă să nu mă împiedic la tot pasul de ei. Ai înțeles ?

— Da, domnule Vandeleur, spuse ea enervată.

— Și acum să discutăm despre salariul tău.

Spuse o sumă care reprezenta dublul aceleia pe care i-o menționase mama ei. El interpretează greșit exclamația ei de surpriză și o întreabă cu o voce glacială :

— Nu e suficient ?

— Nu ! Nu ! E mai mult decât mă așteptam, se grăbi ea să spună.

— Sunt dispus să-ți plătesc acest salariu și chiar mai mult, ca să redobândesc măcar puțin din ordinea de odinioară a casei mele, domnișoară Moreau.

O expresie ironică trecu brusc pe chipul lui posac. O privea cu sprâncenele încruntate.

— Te șochează ceea ce ți-am spus ?

— Sunt copiii fratelui dumneavoastră defunct.

– Exact, spuse el cu asprime.

Se apropie de ea, obligând-o să-și dea capul pe spate ca să se poată uita la el.

– Soarta i-a aruncat în mâinile mele. Trebuie să mă adaptez cât pot mai bine la situația aceasta.

– Sunteți preocupat de fericirea lor, nu-i așa ?
Îl întrebă ea cu curaj.

Dar mâinile ei se cramponau de brațele foto-filului atât de tare, încât o dureau degetele.

El zâmbi ușor, dar zâmbetul nu-i apăru și în ochi.

– Firește ! spuse el. Vor avea tot ce au nevoie câtă vreme nu vor constitui un obstacol pentru viața ardonată pe care mi-am creat-o.

– Înțeleg, spuse Lisa încet.

Dar în sinea ei creștea o furie cumplită generată de egoismul și lipsa de sensibilitate a acestui om. În trupul puternic al lui Adam Vandeleur nu exista nici un grăunte de compasiune pentru cei doi copii care-i fuseseră încredințați spre îngrijire. Înțelese brusc expresia de dezamăgire a lui John și Kate atunci când vorbeau despre unchiul și tutelele lor.

– Nu cred că mai am ceva de adăugat, o concedie scurt Adam Vandeleur.

Lisa se ridică, grăbită să scape de acel om nesuferit.

– Așteaptă puțin !

Vocea lui tunătoare o opri din drum, cu mâna pe clonț. Se întoarse și înțelese imediat motivul pentru care o reținuse. Ochiul lui erau ațintiți asupra bastonului.

– Te-ai rănit la gleznă ?

Sub privirile lui scrutătoare, Lisei i se făcu frig.
– Nu... este vorba despre o rană la șold, de când am avut accidentul de mașină.

Ochii lui întunecați o cercetară din cap până-n picioare.

– Asta schimbă total lucrurile.

– Vă... vă referiți la slujbă ?

– Da, firește.

Niciodată Lisa nu mai fusese atât de furioasă. Ochii ei se încrucișară cu cei ai lui Adam, cu aceeași sclipire glacială.

– Faptul că am o deficiență fizică nu înseamnă că sunt și handicapată mintal, domnule Vandeleur.

– Nu mă îndoiesc de facultățile dumitale mintale, domnișoară Moreau. Dar mă îndoiesc de posibilitățile dumitale fizice de a te ocupa de gemeni. Sunt foarte neastâmpărați pentru vârsta lor.

– O să mă descurc, zise ea cu asprime.

– Nu pot să cred că o să reușești.

– Ați putea măcar să-mi dați posibilitatea s-o dovedesc, declară Lisa pe un ton acuzator.

Amărăciunea și dezamăgirile din ultimele luni erau poate vizibile în ochii ei mari și albaștri și în cutele adânci din jurul gurii.

– Am de gând să-ți ofer această posibilitate, îi răspunse în cele din urmă Adam.

Dădu la o parte fotoliul pe care stătuse și se apropie de ea.

– Ai o lună la dispoziție, domnișoară Moreau. Dacă, la sfârșitul acestei luni, vei considera că efortul fizic e prea mare, sau dacă nu vei fi mulțumit de felul în care te vei ocupa de gemeni, te voi înlocui fără să am nici un fel de remușcări.

– Mulțumesc, șopti Lisa.

Un fior de teamă străbătu trupul ei subțire.

– Nu-mi mulțumi, domnișoară Moreau, îi spuse el pe un ton ironic. Peste o lună s-ar putea să regreti graba cu care te-ai oferit să dovedești că o să te descurci !

El clătină brusc din cap.

– Poți să pleci.

Cu ochii plini de lacrimi de amărăciune și furie, ea apăsă pe clanță și leși cât de repede putu. Adam Vandeleur era omul cel mai uimitor pe care-l întâlnise vreodată. O să-i arate ea lui ! Chit că murea, să vadă el cât de bine știa să se ocupe de gemeni !

Se strădui să-și recapete sângele rece înainte să intre în camera copiilor. Două perechi de ochi căprui se ridicară imediat spre ea și o fixară curioase. Un câine întăritat lătra în grădină. Lisa reuși doar să-l mai zărească o dată pe Adam Vandeleur dispărând după colțul casei împreună cu un câine ciobănesc-german. Se înfioră la gândul că trebuia să-l înfrunte pe omul acela în fiecare zi din cele patru săptămâni care urmau.

John nu fu în stare să-și mai țină în frâu curiozitatea și întrebă :

– Te-ai întâlnit cu unchiul Adam ?

Lisa încuviință.

– Și ce ți-a spus ?

– O grămadă de lucruri, afirmă Lisa cu amărăciune. Apoi observă cele două fețe ridicate spre ea cu îngrijorare și zâmbi.

– Mi-a spus să am grijă să nu faceți prostii.

– Ce prostii ? vru să afle Kate.

Lisa le dădu câteva explicații numărându-le pe degete.

— Astea le știu, afirmă John și lăsă capul în jos.

— Dar eu nu le știam, insistă Lisa. Dat fiind că loquiesc pentru prima oară la o fermă, unchiul vostru a considerat că e mai bine să-mi aducă la cunoștință aceste lucruri.

Discuția devie spre viața de la Cape Town și distracțiile pe care le oferea. Kate povesti despre o plimbare în oraș cu părinții ei și despre urcarea muntelui cu telefericul. John o ironiză pentru că, spunea el, ei îi fusese frică.

Lisa îi împacă făcând elogiul curajului, dar și pe acela al prudenței. Aceasta din urmă te ferea să faci fapte periculoase.

— Crezi că mama și tata au avut un accident de avion pentru că n-au fost prudenți ?

— Oh, nu, se grăbi ea să-i liniștească. Probabil că erau foarte prudenți dar... mai au loc și accidente și... noi nu înțelegem întotdeauna de ce se întâmplă anumite lucruri, dar trebuie să le acceptăm pentru că așa a fost voia Domnului.

Se lăsă o tăcere lungă și apăsătoare. O tăcere băntuită de amintirea hohotelor de râs ale unei tinere fericite, înainte ca moartea să se abată asupra ei. Apoi Lisa deveni conștientă de privirea ciudată a celor doi copii, fixată asupra ei.

— Ai un aer trist și ți-au dat lacrimile, spuse Kate cu curiozitate.

Lisa își duse repede mâna la obraji. Aceștia erau fierbinti și umezi.

— Sunt o proastă ! spuse ea zâmbind, fâstâcită.

— Noi nu mai plângem pentru că buni ne-a

spus că tota și mama sunt în Ceruri alături de îngeri. Într-o zi îi vom revedea.

— E perfect adevărat, răspunse Lisa la observația lui John cu aceeași sinceritate.

Ea își alungă din minte gândurile triste, le zâmbi și-i luă de mână.

— Hai să mergem afară ! Ați putea să-mi arătați grădina.

Perspectiva de a fi călăuze îi încântă pe gemeni. Dar era de mirare pentru niște copii atât de mici, faptul că erau atenți să-și înfrâneze zburdălnicia. Își amintiră și de posibilele dificultăți pe care le putea întâmpina Lisa încercând să meargă la fel de repede ca ei.

Existența unui paradis atât de plin de vegetație în mijlocul unui semideșert arid și uscat i se părea Lisei de neconceput. Dar atingând petalele cu vinișoare fine ale unei camelii roz, ea răsă în tăcere de ignoranța ei.

Aceasta era o lume necunoscută pentru ea. O lume foarte diferită de orașul cu agitația și aglomerația lui, gazele de eșapament și clădirile lui lipsite de viață. Urechile ei, obișnuite cu vuietul permanent al agitației și circulației, erau acum încântate să audă sunetele naturii. Se relaxă. Un zâmbet tihnit îi îmblânzi contururile rigide ale feței și-i aduse în ochi niște scâlbări aproape uitate.

Gemenii chicoteau veseli și parniseră în urmărirea unui fluture. Zâmbetul întârzie pe buzele Lisei în timp ce traversă încet pajiștea ca să ajungă lângă ei. Participă și ea la jocurile lor până în momentul în care o durere ascuțită în sold o sili să se

oprească. Se așeză pe o bancă de lemn la umbra unui copac și-i supraveghe cu atenție.

Erica Vandeleur servi ceaiul pe terasă în dimineața aceea. Copiii mâncară niște prăjiturile înainte să se întoarcă în grădină. Lisa se ridică să meargă împreună cu ei, dar Erica Vandeleur o opri cu un gest al mâinii.

— Nu se vor duce prea departe... Te-ai întâlnit cu Adam ?

Lisa se foi stânjenită pe scaun.

— Da.

— A avut atâtea de făcut după moartea fiului meu, Jacques ! Rareori are timp să se relaxeze. Nu e nimic neobișnuit acum în faptul că-l vedem doar la cină.

Erica Vandeleur oftă și clătină din cap cu tristețe.

— Dumnezeu mi-e martor că ferma asta este prea mare pentru un singur om, dar acum, când a preluat și răspunderea pentru aceea a lui Jacques, administrarea ei a devenit o sarcină aproape imposibilă.

— N-ar fi o soluție să angajați un administrator pentru cealaltă fermă ? o întreabă Lisa cu o ușoară ezitare.

— Administratorii pricepuți nu sunt prea ușor de găsit în vremurile noastre, îi explică bătrâna. Dar Adam mi-a pomenit de posibilitatea de a angaja pe cineva la sfârșitul lunii. Nici nu-ți pot spune cât de ușurată m-aș simți.

— Fermele sunt învecinate ?

— Din nefericire, nu sunt. Între fermele Fairview și Waverley se află ferma Jackson. Domnul Jackson

și fiica acestuia, Willa, l-au ajutat foarte mult pe Adam. Dar asta nu poate dura la nesfârșit. Adam este un bărbat puternic, însă orice om are niște limite și cu tot ajutorul minunat al Willei, tare mi-e teamă că...

Se opri și între sprâncene îi apărură o cută. Cum Lisa o privea cu curiozitate, ea scoase o exclamație :

— Dar asta n-are importanță ! Cred că sunt eu prea prăpăstioasă.

O tăcere ciudată se lăsă între ele. Lisa profită de tăcere ca să se întrebe de ce anume îi era frică Ericăi Vandeleur. Se temea oare pentru Adam din pricina unui eventual plan de a se căsători cu tânăra aceea care-l ajută la Waverley ? Cu experiența și cunoștințele ei de agricultură aceasta ar fi o soție minunată pentru un bărbat ca Adam Vandeleur. Sau poate că Erica se temea de altceva ?

Liniștea fu tulburată de năvala lui John și Kate care veniseră să mai ia prăjituri. Lisa acceptă propunerea lor de a o ajuta să cunoască mai bine ferma. Atunci când ea îi urmă pe copii în grădină, razele soarelui se imblânziseră și nu-i mai ardeau pielea albă. Inspiră aer adânc în piept și se minună de puritatea și prospețimea acestuia.

Ajunseră la o anumită distanță de casă când tânăra sesiză o sclipire luminoasă. Își concentrează atenția în direcția acesteia și descoperi cu urmărire ceva mai sus, o piscină modernă plasată la umbra copacilor înalți. Apa strălucea sub razele soarelui. Observă lipsa barierei de protecție și i se făcu frică.

— Voi știți să înotați ? îi întrebă ea imediat pe copii.

Ei dădură din cap cu însuflețire.

– Da, dar unchiul Adam spune că apa e încă rece pentru noi. O ! Uitați-vă acolo !

În cealaltă parte a piscinei copiii îi arătară o pășune.

– Uite miei ! strigară amândoi în același timp.

Ordinul tunător al lui Adam Vandeleur răsuna și acum în urechile Lisei. Copiii alergau deja spre barieră ca să vadă cum țopăie miei merinos.

Lisa ezită înainte să-i urmeze. Cu siguranță că unchiul lor n-ar avea nimic împotriva ca aceștia să stea acolo, dacă nu depășeau gardul despărțitor, hotărî ea. Rămase cu ei și le ascultă exclamațiile încântate. Un miel se aventură până în apropierea lor, cu un aer curios. Se clătina pe picioare. John și Kate îl încurajau, dar micul animal se retrase speriat și se duse la mama lui behăind încet.

– Nu-i așa că e frumos, domnișoară... domnișoară...

Kate trăgea de fusta Lisei.

– Spune-mi Lisa, îi sugeră ea. Da, e frumos. Pare atât de blând și mătăsos !

– Uite-l pe unchiul Adam ! exclamă John cu o ușoară teamă în glas.

Lisa își ridică repede ochii. Adam Vandeleur venea călare spre ei. Trupul lui se mișca într-o deplină armonie cu magnificul armăsar negru. Ca și stăpânul lui, animalul era într-o perfectă condiție fizică, își spusese fata, cu ochii ațintiți asupra mușchilor încordați sub pielea lui neagră și strălucitoare. Dar atenția îi fu atrasă în cele din urmă de înfățișarea bărbatului.

Adam Vandeleur era imaginea vie a puterii și forței brute. Chiar și de la distanță, Lisa simțea

efectul personalității lui. Dintr-un motiv inexplicabil, acel om o înspăimânta. Atunci când el trase de frâul calului, când ajunse dincolo de gard, simți că trupul i se încordează fără voia ei. Ochii lui întunecați, umbriți de borurile pălăriei de fetru, abia dacă-i aruncară o privire fugară. Dar ea era convinsă că acesta observase fiecare detaliu al înfățișării ei, de la sclipirea părului auriu până la pantofii comozi.

Se lăsă o tăcere încordată. Atunci când Adam vorbi, acesta se adresă Lisei cu o voce profundă și dojenitoare.

— După cum știi, pășunile se află în afara limitei gardului, domnișoară Moreau. Să înțeleg că copiii vor să-ți facă un tur al fermei ?

— Da, unchiule Adam, îi răspunse John, luându-i-o înainte Lisei. Unchiule Adam, pot să țin și eu puțin în brațe mielul acela ?

Lisa îngheță și aruncă pe furiș o privire spre Adam Vandeleur. Pentru o clipă, acesta fu pe punctul de a-l refuza categoric ; apoi, spre marea ei ușurare, coborî de pe cal. Mielul fu ridicat și așezat cu ușurință dată de experiență în brațele nerăbdătoare ale lui John.

Lăsându-i pe copii să se joace pe rând cu animalul, Lisa fixă cu privirea, fără să fie observată, mâinile lui Adam Vandeleur, așezate pe gardul de sârmă. Erau niște mâini mari, puternice și bine făcute, cu unghii neașteptat de curate. Niște mâini capabile să o sfărâme, se gândi ea. Și un mic fior de spaimă îi zgudui trupul.

Își luă privirea de la el și se strădui să se concentreze asupra lui John și Kate, dar acum prezența

acelui trup impunător și zvelt, la aproximativ un metru distanță de ea, o obseda. Atunci când copiii îi puseră în brațe animalul pufos, se simți analizată minuțios de ochii negri și pătrunzători. Pentru ea era o experiență unică aceea de a ține în brațe acel miel nou-născut, însă prezența lui Adam Vandeleur o împiedica să se bucure de această clipă așa cum ar fi vrut. Ii dădu înapoi animalul peste barieră și făcu câțiva pași înapoi.

Adam Vandeleur sări în șaua calului.

— Să nu stați prea mult în soare, îi avertiză pe copii. Nu aveți pălării de soare pe cap. Domnișoară Moreau, te sfătuiesc să porți și dumneata pălărie. În zona asta soarele este periculos de puternic și pot apărea urmări neplăcute.

Făcu un gest scurt de salut. Apoi calul și călărețul porniră peste câmp într-un trap asurzitor. Lisa îl urmări cu privirea până în clipa în care dispăru după o movilă de pământ. Liniștea nu mai fu tulburată decât de târâitul strident al greierilor.

Oftă fără să aibă un motiv anume.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem acasă, le spusese ea copiilor. E aproape ora prânzului.

CAPITOLUL IV

— Noi obișnuim să ne odihnim puțin, cel puțin o oră, după masa de prânz, îi explică Erica Vandeleur Lisei, după ce se ridicară de la masă. În timpul verii, când zilele sunt lungi și fierbinți, o să-ți placă acest obicei.

Lisa nu comentă vorbele Ericăi și îi duse pe gemeni în camera lor. Când, puțin mai târziu, închidea ușa camerei sale, profită de ocazie să se întindă în pat și să-și ușureze piciorul de greutatea corpului.

Apoi, spre mirarea ei, nu mai știu nimic până în clipa în care, o oră mai târziu, John și Kate se năpustiseră în încăpere.

— Ai dormit ? o întrebară ei.

Lisa zâmbi și-și înăbuși un căscat.

— Probabil am adormit. Îmi amintesc doar că mi-am spus ce liniște era peste tot și pe urmă... buf !

Explicația ei îi făcu pe cei doi copii să râdă în hohote. Ușoarele urme ale reticenței lor păreau să fi dispărut.

Până la sfârșitul după-amiezii și până făcură baie, ei n-o cruțară deloc. Pentru prima oară în

ultimele luni, Lisa se simți în stare să râdă cu naturalețe de defectul ei fizic atunci când se jucară de-a v-ați ascunselea.

Atunci când copiii meraseră în sfârșit la culcare, tânăra fată își cufundă trupul într-o baie fierbinte, până simți că oboseala mâinilor și picioarelor îi dispăre.

Săpunul alunecă și căzu în apă, readucând-o la realitate. **Trebuia să uite !**

Atunci când cobori la parter pentru cină, nu mai avea decât o ușoară urmă de amărăciune în colțul gurii.

Adam Vandeleur nu era nici în seara aceea acolo. Din cauza vaccinării oilor, care trebuia să înceapă mâine, îi explica Erica Vandeleur. Și mai pomeni și despre evadarea a trei ocași. Dar Lisa era prea ușurată la gândul că nu va trebui să stea la aceeași masă cu el, ca să mai dea atenție motivelor absenței lui.

Își băură cafeaua pe terasă, apoi Erica Vandeleur se scuză și urcă în camera ei, când Daisy veni să strângă ceștile. Lisa mai rămase puțin ca să se bucure de liniștea nopții care-o înconjura. Apoi un neastâmpăr ciudat o îndemnă să facă o plimbare prin grădină.

Era o noapte frumoasă și era plăcut să fie singură câteva clipe. Era o noapte favorabilă îndrăgostiților, își spuse Lisa cu ironie. Dar ea nu mai credea în dragoste. Și nici un bărbat n-ar vrea să fie iubitul unei fete cu...

— Trezește-te la realitate, Lisa ! se mustră ea cu voce tare, continuându-și plimbarea. N-ai ne-

voie de un bărbat lângă tine ca să te bucuri de farmecul clarului de lună.

Hotărâtă să scape de emoția care o cuprinsese, începu să meargă cam la întâmplare. Se sprijini de trunchiul unui arbore de cauciuc și-și făcu un masaj ușor. Ce liniște era în jurul ei, își spuse ea închizând ochii. Dar în clipa următoare liniștea fu sfâșiata de urletul îngrozitor al unui animal furios. Lisei îi sări inima din loc și ochii i se măriră de groază când văzu un câine cu înfățișare de lup.

— Rolf !

Câinele reacționează imediat când auzi glasul aceleia poruncitor, și se opri la mai puțin de un metru de Lisa.

În clipa în care silueta întunecată și zveltă a lui Adam Vandeleur apărură în câmpul ei vizual, răsuflă ușurată. Dar era prea slăbită ca să se poată mișca și se afla pe punctul de a izbucni în lacrimi. Lumina unei lanterne străpunse întunericul și se fixă o clipă asupra ei. Apoi se stinse și se auzi o injură rostită în șoaptă, care stârnă din nou în trupul ei un fior înghețat.

— Ai noroc, domnișoară Moreau, c-am fost prin preajmă ! Rolf nu e niciodată blând cu intrusii. Acesta este și motivul pentru care îi dau drumul noaptea, o informă el cu asprime.

— Vă rămân recunoscătoare că...

— Nu te mișcă !

Glasul răsună ca plesnitura unui bici și ea încremeni în poziția în care o surprinsese, în timp ce încerca să se depărteze de copac.

— Ce faci aici în întuneric ?

Caracterul neașteptat al întrebării o făcu să tresară. Se auzi îngăimând :

– Ie... ieșisem să mă plimb...

– Nu te-ai avertizat mama să nu-ți aventurezi în seara asta prea departe de casă ? S-a anunțat că în apropierea noastră se află niște ocnași evadati.

Lisa simți că înlemnește de spaimă. Ii venea să-și dea palme pentru că nu fusese mai atentă la vorbele Ericăi Vandeleur.

– Mama dumneavoastră m-a anunțat totuși, recunosc eu cu toată sinceritatea. Dar mi-e teamă că mă gândeam la cu totul altceva în momentul acela și probabil n-am sesizat informația respectivă.

– Țe-ai expus unui mare pericol, o mustră fără milă vocea lui Adam Vandeleur din întuneric. E foarte posibil ca pe domeniile mele să existe trei oameni înarmați.

– Îmi... îmi pare rău, șopti ea cu glasul răgușit.

Făcu ochii mari de spaimă gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla dacă Adam Vandeleur și câinele lui n-ar fi găsit-o. O tăcere încordată stăruia între ei, tăcere întreruptă doar de gâfâitul zgomotos al câinelui. Apoi o durere sfâșietoare o sili pe Lisa să vorbească :

– Vă... vă chemați odată câinele, domnule Vandeleur, sau o să trebuiască să-mi petrec toată noaptea stând în picioare nemișcată, lipită de copacul acesta ?

– Asta poate ți-ar da o lecție pe care să n-o poți uita prea ușor, îi răspunse el aspru, dar cu o

umbră de ironie. Și ar mai fi interesant să văd cât poți să rezisti.

— Bănuiam eu că situația vi se pare amuzantă. Dar mie nu... eu...

Își țină răsufierea și închise ochii din cauza luminii orbitoare a lanternei.

— E neapărat necesar să-mi țineți în ochi lumina aceea ?

Câteva secunde lumina nu părăsi fața ei palidă și trasă. Apoi aceasta fu îndreptată spre pământ, la picioarele ei, și câinele fu chemat imediat de stăpânul său.

— Domnișoara Moreau este prietena noastră, Rolf, spuse acesta din urmă.

Stinse lanterna și Lisa nu mai văzu nimic. Apoi ochii începură să i se obișnuiască cu întunericul și văzu cum câinele își pierduse atitudinea amenințătoare și o studia cu o curiozitate prudentă.

— Nu prea pare să vă creadă, zise ea cu voce temătoare, neîndrăznind să facă nici o mișcare.

— Întinde mâna spre el, dar foarte încet, îi recomandă el calm angajatei sale.

Ea făcu cum îi spusese el, când bărbatul repetă :

— Prietenă, Rolf !

Ciobănescul german îi mirosi degetele cu o ușoară neîncredere apoi își vârî botul în palma ei.

— Acum pot să-l mângâi ?

— Asta și speră să faci, veni răspunsul lui repetit.

— Ești un câine frumos, Rolf, spuse Lisa cu voce caldă.

— Frumos dar periculos. Totuși, nu trebuie să-ți mai fie frică de el.

Rolf îi linse mâna cu supunere, de parcă ar fi vrut să aprobe observația stăpânului său. Dar acum Lisa nu prea mai era atentă la ce făcea câinele. Sesizase privirea lui Adam Vandeleur atîntită asupra ei. Tăcerea dintre ei se prelungea la nesfârșit și-i provoca o senzație neplăcută. Căută cu disperare să spună ceva, dar nu găsi nimic. Adam Vandeleur se mișcă brusc din loc.

— Te duc înapoi acasă.

Lisa îi acceptă propunerea în tăcere și începu să meargă alături de el, cu Rolf după ei. Adam Vandeleur nici măcar n-o atinse, nu-i dădu nici un ajutor. Dar își micșoră pașii ca să se armonizeze cu mersul ei încet. Ea îi fu recunoscătoare pentru acest neașteptat gest de respect.

Când ajunseră în fața scărilor care duceau spre terasă, se întoarse să-i mulțumească. Dar vorbele îi se stinseră pe buze atunci când ochii ei întâlniră trăsăturile aspre și severe desenate cu precizie de razele lunii. Ce avea oare acest om, de-i furase și bruma de încredere pe care o mai avea? De o adusesese în starea aceea de proastă bâlbăită? Își punea aceste întrebări privind fix în ochii lui aprigi care străluceau ciudat. O aură de virilitate puternică o făcea să-și simtă în mod ridicol slăbiciunea și defectul fizic. De două ori avusese această senzație de când se întâlniseră: în dimineața aceea și din nou acum.

— Te sfătuiesc să intri în casă, domnișoară Moreau.

Vocea lui aspră îi întrerupse gândurile agitate.

— În ținutul Karroo nopțile sunt uneori reci în perioada asta a anului.

Abia atunci, în momentul în care se întoarse spre ea, văzu uriașa armă ucigătoare, aruncată pe un umăr. Ea făcu ochii mari de spaimă.

— Sunteți înarmat, spuse ea pe un ton aproape acuzator. Sper că n-o să încercați să-i prindeți chiar dumneavoastră pe acei ocnași, nu-i așa ?

— Nu singur, nu... Strigătul acela de șacal de adineaori era un semnal de la unul din muncitorii mei. Mă anunța astfel că au descoperit ceva.

— Credeți că sunt înarmați ? Ocnașii, vreau să spun...

— Sunt, știu că sunt, îi răspunse el liniștit și, cu un glas hotărât. Apoi făcu un gest de nerăbdare. Intră în casă, domnișoară Moreau, și zăvorăște ușa principală după tine.

Lisei i se păru că este încet, dar sigur, strânsă de gât. Ea întrebă prosteste :

— Cum... cum veți intra în casă ?

— Am cheia de la ușa din spate, spuse el. N-are rost să-ți fie frică, domnișoară Moreau. Toată noaptea vor fi niște patrule în jurul casei, sau, mă rog, până ce va trece primejdia.

„Dar nu mi-e frică pentru mine, ci pentru dumneavoastră !“

Cuvintele păreau că țâșnesc din adâncurile ascunse ale sufletului ei. Dar ea nu reuși să le articuleze. Le reprimă cu o exclamație de groază înăbușită.

— Noapte bună, domnule Vandeleur, reuși ea să spună.

Fără să mai privească înapoi, intră în casă și încuie ușa în urma ei, așa cum primise ordin.

Abia reuși să urce scările, atât de tare tremura. Dar refuza cu încăpățănare să analizeze motivele agitației sale. Își alungă incidentul din memorie și se duse să se culce. Dar era încă trează atunci când auzi niște voci vorbind în șoaptă sub fereastră ei, cu mult după miezul nopții.

Intr-o secundă, sări din pat. Acoperișul terasei o împiedica să vadă ce se petrece, însă recunoscuse, ușurată, glasul lui Adam Vandeleur printre cele ale muncitorilor lui. După însufletirea cu care discutau, înțelese că eforturile lor fuseseră încununate de succes. Abia atunci Lisa se duse să se culce. În dimineața următoare, la micul dejun, Erica îi confirmă că Adam și oamenii lui îi prinseseră pe ocnași fără să sufere vreo pierdere.

Săptămânile trecură și se făcuse aproape o lună de când venise aici. Lisa se străduia din toate puterile să nu-i iasă în cale lui Adam Vandeleur. Era mult prea tulburător și de o virilitate mult prea agresivă; nu se simțea bine în compania lui. Dar între ei mai exista ceva, și anume faptul că patronul ei o considera incapabilă să se ocupe de gemeni.

În ciuda tuturor prejudecăților de la început, Lisa se adaptase rapid la noua ei viață. Aerul curat și lungile plimbări zilnice împreună cu copiii îi fortificaseră șoldul. Nu mai avea nevoie de baston. Într-o după-amiază de la sfârșitul primei luni de ședere aici, se odihnea. Gândurile i se întoarseră spre John și Kate. Acceptaseră noile reguli fără să

crâcnească și se purtaseră aproape perfect. În același timp, se atașaseră de Lisa cu o afecțiune exagerată, care uneori o speria.

Erica Vandeleur primea frecvent musafiri de pe la fermele învecinate. Dar cel mai des venea Willa Jackson. Mergea de colo-colo ca și cum se și vedea noua proprietară a fermei. Înaltă și zveltă, cu un păr des brun-roșcat, aceasta stârni admirația Lisei datorită incontestabilelor ei cunoștințe referitoare la creșterea oilor. Dar acest fapt nu dăuna feminității ei. Era frumoasă, dar rece, descoperi Lisa atunci când o cunoscuse ceva mai bine. Era soția ideală pentru un fermier de genul lui Adam Vandeleur... dacă se hotăra s-o ia de soție!

O dată, când Willa venise la ei la ora ceaiului, Lisa observase că ochii lui Adam se fixaseră asupra frumoasei fețe fără cicatrice a tinerei de lângă el. Acest fapt o umplu de un sentiment de descurajare. Dacă se gândea mai bine, nu putea nici acum să-și explice motivul. Se răsuci pe o parte și se lăsă leghănată de liniștea casei.

Dormi aproape o oră înainte să fie trezită de senzația că ceva nu e în regulă. John și Kate nu mai erau în camerele lor, descoperi ea ceva mai târziu. După ce-i căută zadarnic prin casă și grădină, Lisa se văzu nevoită să ceară ajutorul servitoarei în care Erica Vandeleur avea cea mai mare încredere.

Însă Daisy nu-i văzuse pe copii. Lisa simți că mușchii stomacului i se încordează de spaimă. Cu câteva zile înainte de a-i expira perioada de probă, își putea lesne închipui observațiile caustice ale lui Adam Vandeleur, dacă s-ar fi întâmplat ceva rău.

li fu imposibil să alunge bănuiala care-i venise în minte. Li auzise pe gemeni vorbind despre un puț vechi, de care le interzisese să se apropie. Dar ei nu luaseră în seamă avertismentele ei, după cum lăsa să se înțeleagă dispariția lor bruscă.

— Daisy, dacă copiii ar fi avut nevoie de o frânghie, unde ar fi putut s-o găsească ?

Daisy făcu ochii mari.

— Frânghie, domnișoară Lisa ? Este una pe perețele terasei din spate.

O cercetare rapidă nu duse decât la descoperirea unei curele de piele. Lisa tăie scurt exclamația de surpriză a negresei.

— Există un puț părăsit la fermă. Știi cumva unde anume se găsește ?

— Da, domnișoară Lisa. Chiar de partea cealaltă a dealului acela. Nu e prea departe... Domnișoară Lisa ! Credeți că copiii s-ar fi putut duce acolo ?

— E posibil, dar...

Lisa duse un deget la buze.

— Nu spune nimănui nimic înainte să văd eu însămi cum stau lucrurile.

Daisy dădu tăcută din umeri. Lisa o privi rugător și plecă în căutarea gemenilor.

Li păru o veșnicie până ajunse pe deal. De fapt, îi trebui ră mai puțin de zece minute. Și cu toate acestea, resnira sacadat și inima îi izbea dureros coastele, atunci când se opri pentru câteva clipe în vârf. Li atrase atenția o pată de culoare roșie și recunoscu, îngrozită, silueta lui Kate chircită lângă o gaură săpată în pământ. Nemaîținând seama de durerea sfâșietoare din sold, Lisa se năpusti în jos, până ajunse aproape la poalele dealului.

— Lisa ! Lisa ! Vino repede ! o grăbi glăsciorul înspăimântat al lui Kate.

Câteva secunde mai târziu, Lisa era în genunchi, lângă ea, și o strângea cu putere în brațe.

— Unde e John ? o întrebă ea inutil, căci văzuse deja o frânghie legată de trunchiul unui copac bătrân și țepos.

Privirea ei îngrozită urmări frânghia până la gaură. Din interiorul puțului, un glas plângăreț îi confirma cele mai rele temeri.

— Mă... mâinile i-au alunecat pe frânghie, îi explică Kate printre lacrimi, și a c... căzut.

Dar Lisa se întinsese pe burtă și se uita în adâncurile puțului.

— John ! Mă auzi ?

— Da, Lisa...

— Ești rănit ?

— M-am lovit puțin la cap. Am mâna zgâriată și nu mă pot ține pe picioare...

Un hohot înăbușit de plâns ajunsese până la ea și asta o aduse în pragul disperării.

— Lisa, scoate-mă de aici... te rog !

— Poți să ajungi la frânghie ?

— Nu. E prea scurtă.

Nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut. Lisa se ridică și o luă pe Kate de umeri.

— Ascultă-mă cu mare atenție, Kate. Întoarce-te acasă și povestește-i lui Daisy tot ce s-a întâmplat. Cere-i să trimită pe cineva să-l caute pe unchiul tău și spune-i să aducă o frânghie mai lungă. După ce faci asta, tu va trebui să rămâi acasă. Ai înțeles ?

Kate dădu din cap.

— Da, Lisa.

Tânăra îi zâmbi și o împinse ușor în direcția casei.

După ce Kate plecă, John întrebă speriat :

– Unde ești, Lisa ?

– Aici, John, zise ea pe un ton liniștitor.

Legă mai bine frânghia în jurul copacului și-și lăsă în jos picioarele pe marginile puțului.

– Cobor să te iau.

– O să cazi !

– Nu, îl liniști Lisa.

Avusese noroc, își spuse ea, că-și pusese niște blugi vechi și niște pantofi comozi. Se felicită și pentru experiența de alpinistă, câpătată pe vremea când era studentă. Ajunse în fundul puțului. În clipa următoare, John, tremurând, era în brațele ei. Lisa îl liniști și așteptă până văzu că nu mai plânge, apoi îl îndepărtă puțin de ea.

– Lasă-mă să mă uit la tine !

Soarele sfârșitului de după-amiază lăsa să pătrundă o rază de lumină prin gura puțului. Aceasta îi fu de ajuns ca să observe cucuiul de pe fruntea lui John și dărele de praf de pe față și de pe haine. Din fericire, mâna nu era decât puțin zgâriată, dar își scrântise rău glezna și asta îl făcea să sufere foarte tare.

Ii era greu să se miște într-un spațiu atât de strâmt. Când ea începu să-și sfâșie poalele cămășii ei vechi de bumbac, îl auzi exclamând cu voce plângărească :

– Îmi pare rău, Lisa !

– Da, știu.

– Ești rău supărată pe mine că nu te-am ascultat ?

— Ar trebui să fiu, recunosc Lisa. Dar o să avem timp pentru asta mai târziu.

Îi făcu un bandaj improvizat. John o privi în tăcere, după care o întrebă :

— Cum facem să ieșim de aici ?

— Nu pot să te scot de una singură. Așa că o să stăm liniștiți și o să-l așteptăm pe unchiul tău.

— Unchiul Adam o să fie foarte furios.

— Așa cred și eu, îi răspunse Lisa cu un calm aparent.

Făcu un nod la bandaj.

— Te simți mai bine acum ?

John dădu tăcut din cap. Ea îl îmbrățișă și-l ținu lipit cu capul pe umărul ei.

Așteptarea a fost chinuitoare. Lisa avu destul timp ca să se convingă că Adam Vandeleur nu va lăsa să-i scape ocazia de a o concedia. Se atașase de copii și i-ar fi fost foarte greu să se despartă de ei. Dar când, în sfârșit, pământul se zgudui sub copitele cailor care se apropiau, era pregătită să infrunte inevitabilul.

John ridică spre ea o privire neliniștită. Ea îi zâmbi incurajator. Un cal necheză nerăbdător undeva deasupra lor. Apoi vocea groasă, tunătoare, a lui Adam Vandeleur răsună în adâncul puțului :

— Domnișoară Moreau ! Ești acolo ?

CAPITOLUL V

- Ești acolo, domnișoară Moreau ?

Lisa înghiți în sec și strigă :

- Da, sunt aici !

Adam murmură ceva și apoi deasupra lor apără chipul lui cu trăsături aspre.

- Te simți bine ?

- Da.

- Și John ?

- S-a lovit puțin, dar se simte bine.

- E-n regulă.

Adam dispăru și un scâncet slab îl dădu de înțeles că Rolf se afla lângă stăpânul lui.

- Ascultă-mă, zise Adam când reveni. Îți cobor o frânghie mai lungă. La capătul ei este un laț. Petrece-l în jurul mijlocului lui John.

Îi aruncă frânghia. Lisa îl ridică pe John în picioare și-i fixă bine lațul în jurul taliei. Nu era în stare să se gândească la nimic sau să simtă ceva. Poate că mai târziu coșmarul prin care trecea acum o va impresiona, dar în momentul acesta John, cu ochii lui holbați și îngroziți, avea nevoie de toată afecțiunea ei.

Adam îi dădu de sus câteva indicații băiatului.
Apoi strigă :

— Acum o să te trag, John !

Lisa privi, cu respirația tăiată, cum băiatul se ridică încet la suprafață. Era aproape de marginea puțului, când i se făcu brusc frică.

— Frânghia începe să se desfacă, unchiule Adam !

— Rezistă ! Mai e puțin.

Câteva secunde mai târziu, John dispăru peste marginea puțului, însoțit de lătratul întărit al lui Roff. Lisa îl auzi pe Adam spunând :

— Ai grijă de John, Petrus !

Acum era rândul ei. Ii fusese relativ ușor la coborâre, dar urcarea era mai anevoioasă.

— Îți arunc frânghia, domnișoară Moreau. Leagă-ți-o în jurul taliei.

Așteaptă puțin, apoi întrebă :

— Ai legat-o ?

Lisa își umezi buzele uscate.

— Da.

Simți frânghia întinzându-se când Adam trase de ea.

— Ești gata ?

— Da ! îi răspunse ea.

Frânghia îi intra în carne chiar deasupra curelei blugilor, unde pielea îi se dezgalise când rupsesse poalele cămășii. Încercă să slăbească strânsoarea acesteia și piciorul îi alunecă de pe peretele puțului.

— E ceva în neregulă ? Ce s-a întâmplat ? se interesă Adam.

- Nu s-a întâmplat nimic, spuse ea gâfâind, orbită de durere și scrâșnind din dinți ca să-și stăpânească lacrimile. Trage mai departe.

Nu era prima oară când intra în contact fizic cu Adam. Dar în clipa aceea, stând în brațele lui, se simțea de parcă fusese străbătută de un curent electric de câteva sute de volți. Niciodată nu mai trăise o asemenea experiență.

- Ești rănită ?

Glasul lui îi provocă un tremur nervos.

- Mi-a... mi-a alunecat piciorul și m-am... m-am lovit la șold, dar... acum mă simt bine.

- Ești sigură ?

- Da, da... spuse ea tulburată de mângâierea mâinilor lui mari și puternice care-i atingeau șoldul și coapsa. Trebuie să ne ocupăm mai degrabă de John.

Pe buzele lui Adam apărură o ușoară ironie. Îi dădu drumul din îmbrățișare și se întoarse spre John care stătea tăcut și necăjit lângă Petrus, șeful de echipă negru. Adam examinează cu atenție rănila copilului, apoi se așeză pe vine și îl fixă cu o privire severă pe micuț.

- Ei bine, John ? Mi se pare că-mi datorezi explicații.

- Eu... noi voiam să știm numai ce se află în put, spuse copilul a cărui buză de jos tremura ușor. Îmi pare rău, unchitule Adam.

Adam se întoarse spre Lisa, care se simți pironită pe pământul uscat și plin de praf, de ochii lui negri.

- Domnișoară Moreau, dumneata ai plănuit excursia din după-amiaza această ?

Lisa începu să fiarbă sub privirea lui critică.

— Eu... eu... bâigui ea.

— N-a fost vina Lisei, unchiule Adam, interveni John.

— Cine ți-a permis să-i spui domnișoarei Moreau pe numele mic ?

— Eu, se amestecă Lisa în discuție.

El își îndreptă din nou atenția asupra ei.

— Nu e vina ei, unchiule Adam, o apără John cu hotărâre copilărească. Ea... ea ne spusese să nu coborâm în puț, dar...

— Dar tu n-ai vrut s-o ascuți, completă Adam pe un ton aspru.

Copilul se fâstâci.

— Da, recunosc eu cu curaj. O să... o să-mi tragi o palmă, unchiule Adam ?

Țârâitul greierilor deveni aproape insuportabil în timpul tăcerii încordate care urmă. Apoi Adam se ridică în picioare și dădu încet din cap.

— Mi se pare că ai fost pedepsit destul. Ai mare noroc că nu ți-ai rupt vreun os.

Lisa răsuflă ușurată și se sculă clătînându-se pe picioare. John scăpase ieftin, își spuse ea, urmărindu-l cu privirea pe Adam care-l urca pe copil pe calul lui Petrus. Dar era sigură că față de ea nu va fi atât de îngăduitor, pentru faptul că lăsase să se producă acel accident.

Adam apucă frâul calului său și se întoarse spre ea. Lisa înțelese perfect ce-i va propune el și gândul acesta o îngrozi.

— O să... o să merg pe jos, i-o luă ea înainte.

— Cu durerile acelea infernale de șold ? Lise el cu asprime.

- Durerile mele nu sunt atât de... infernale, cum spui dumneata.

- Atunci de ce-ți freci mereu șoldul ?

Ufuită, Lisa încetă imediat masajul. Ii evită privirea.

- Cred că... mi-a intrat în obișnuință.

- Serios ? zise el sarcastic.

Se urcă în șa. Lisa nu mai continuă discuția și începu să urce dealul schiopătând.

Trebuia să se aștepte la așa ceva : Adam nu era genul de om care să accepte o înfrângere. El întoarse calul spre ea. Scoțând o exclamație îngrozită, ea simți că se sufocă atunci când brațul lui puternic o prinse de mijloc și o ridică pentru a o așeza în fața lui pe cal.

- Nu era necesar, protestă ea. Nu sunt...

- Taci din gură, îi șopti el la ureche. Și te rog să te relaxezi, dacă nu vrei ca plimbarea asta să devină nepfăcută pentru amândoi.

Ii făcu semn lui Petrus s-o ia înainte cu copilul. Atunci când el își infipse călcâiele în crupa calului, Lisa cunoscuse pentru prima oară încântarea de a călări un animal atât de puternic. Plimbarea ar fi putut fi plăcută dacă nu s-ar fi simțit copleșită de prezența bărbatului așezat în spatele ei. Pieptul lui muscular era lipit de umărul ei, răsufarea lui caldă îi mângâia obrazul. Dar ceea ce o tulbura cel mai mult era contactul mâinii lui înăsprite de muncă pe pielea ei goală, în locul în care își rupsesese cămașa. Simțea ca un fel de arsură în timp ce sângele începea să-i curgă mai repede prin vene, iar nervii îi trimiteau semnale violente spre creier. Acestea nu aveau nici un înțeles, dar o umpleau de groază.

Nici unul dintre ei nu vorbi până ajunseră acasă. Dar când sosiră, se declanșă un tărăboi infernal. Erica Vandeleur, Daisy și Kate părură că țâșnesc toate deodată din bucătărie.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă bunica celor doi copii, aruncând o privire îngrijorată spre înfățișarea dezordonată a Lisei și spre murdăria de pe hainele lui John.

— Du-i pe copii sus și pune-i să facă baie, îi ordonă Adam Lisei fără nici un menajament. O să urc și eu imediat ca să-i pansez glezna lui John.

Atunci, când peste o jumătate de oră, el intră în camera lor, gemenii se albiră la față. Erau siguri că vor fi pedepsiți pentru neascultarea lor.

Adam așază trusa de prim-ajutor pe parchet, lângă pat, și după ce examinează din nou cu atenție glezna lui John, i-o unse cu o alifie și i-o înfășură cu îndemănare într-o fâșie de pânză.

Toate acestea fură executate cu o blândete surprinzătoare. După ce legă bandajul, ochii lui se întoarseră cu încetineală voită spre Lisa, care abia atunci observă că avea un aspect jalnic și țena îi aduse un val de sânge în obraji. Gura lui necrutătoare zâmbi cu cinism și ironie, ca și cum se bucura de deruta ei. Apoi dispăru, lăsând în urmă forța personalității lui.

Daisy îi luă pe copii în grija ei și, puțin mai târziu, singură în camera ei, Lisa luă o pastilă pentru a-și calma durerea din șold. Apoi se privi în oglindă aproape îngrozită.

Avea părul plin de praf și o urmă neagră pe nas. Blugii erau murdari și cămașa, sau ce mai rămasese din ea, abia reușea să-i acopere sânii.

Baia fierbinte făcu minuni cu șoldul ei, dar nu-i micșoră cu nimic nervozitatea, la gândul confruntării dintre ea și Adam Vandeleur.

Mai târziu, îmbrăcată într-o fustă de stofă și o bluză verde cu mâneci lungi, se machie pe îndelete, după care își perie părul frumos și mătăsos. Părea calmă și stăpână pe ea. Dar în adâncul sufletului, simțea că-i este frică.

Aruncă o privire rapidă spre ceas: era imposibil să mai întârzie producerea inevitabilului. Își îndreptă umerii, coborî scările și o găsi pe Erica deja așezată la capătul mesei lungi de stejar. Această îi adresă un zâmbet afectuos. Dar zâmbetul de răspuns al Lisei îi îngheță pe buze, atunci când auzi apropiindu-se niște pași grei.

Și totuși Adam se uită spre ea doar în treacăt, în timp ce-și trăgea un scaun să se așeze. Tăcerea și purtarea lui ursuză din timpul cinei îi spulberară și ultimele rămășițe de speranță de care se mai agățase cu disperare. Se strădui să-și concentreze atenția asupra mâncării, dar nici nu prea știa ce înghițea, din cauza interesului deosebit pe care-l acorda fiecărui gest al lui Adam.

Atunci când el se retrase după masă în biroul lui, Lisa se scuză și urcă în camera ei. Incepu să umble incolo și-ncoace prin cameră. Se aștepta în orice clipă să fie convocată în biroul lui. Dar orele treceau și nu se întâmpla nimic. În cele din urmă se culcă, cuprinsă de îngrijorare.

Dar somnul o ocolea și semiîntinericul tăcut o făcea să simtă o greutate în piept. Deodată, nu mai putu suporta atmosfera apăsătoare a camerei. Se dădu jos din pat, își puse un halat și coborî.

Atunci când traversă holul mare de la intrare, pașii ei nu făcură nici un zgomot. Peste câteva clipe ieșea pe terasă și plămânii ei inspirară aerul curat al nopții.

Încercă să numere stelele, stând aplecată peste balustrada de lemn. Se hotări să-și alunge din minte gândurile chinuitoare și se lăsă cucerită de întunericul parfumat al nopții, liniștit deocamdată, până în momentul când înțelese că nu era singură.

Rolf urcă scările și alergă spre ea pentru a o atinge de câteva ori afectuos cu botul. Nu erau niște străini unul pentru celălalt. Dar, pe când îi mângâia capul frumos, Lisa își dădu seama că Adam nu se afla prea departe. Simți un miros slab de țigară și trupul i se încordă. Devenind brusc conștientă că era îmbrăcată în cămașă de noapte, o luă la goană spre ușă. Dar chiar în clipa aceea, Adam ieși din umbră și-i tăie calea.

Înalt și puternic, el se înălța deasupra ei amenințător. Ea se dădu instinctiv înapoi.

— Ce dracu' faci la ora asta din noapte ?

Glasul lui sonor și profund îi provocă un fior în tot trupul.

— Nu... nu reușeam să dorm... venisem să respir puțin aer curat, îngăimă ea ca un copil prins asupra faptului.

— Te mai doare șoldul ?

— Nu.

Acum ajunsese lângă ea. Lisa percepuse miresma sănătoasă și curată a pădurii. Sosise clipa de care se temuse cel mai mult. Nesimțindu-se în stare să mai suporte mult starea aceea de nesiguranță, abordă ea însăși subiectul :

— După incidentul din după-amiaza asta, presupun că vrei să pleci de la ferma Fairview.

— Ce motiv ai avea ?

— Își bătea joc de ea ?

— Ar fi trebuit să bănuiesc ce aveau de gând gemenii, continuă ea derutată. Mai ales după ce i-am auzit vorbind despre puțul acela. Dar în loc să mă ocup de ei, eu... am adormit.

— I-ar fi imposibil oricui să supravegheze niște copii douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Și în plus, îi avertizaseși să nu se apropie de puț.

Lisa îl întrebă neîncrezătoare :

— Asta înseamnă... că nu mă condamnați ?

Un hohot neașteptat de râs izbucni de pe buzele lui Adam.

— Nu pari prea convinsă ! Credeai cumva că pândeam o ocazie ca aceasta de exemplu, ca să te trimit să-ți faci bagajele ?

— Cam așa ceva... da, recunosc eu cu obrajii în flăcări.

Deodată, el se mișcă în întuneric și-și puse mâna caldă și aspră pe obrazul Lisei. Surpriza o încremeni și o lăsă fără grai, în timp ce degetele lui Adam îi urmăreau conturul cicatricei. Atingerea lui o electriza și ea simți o nevoie inexplicabilă să strige. Își ținu răsuflarea, fiind prea emoționată ca să mai poată face vreo mișcare. Și atunci începu să-și dea seama de un lucru : era clar că acel om nu era dezgustat de cicatricile ei.

— Asta e motivul pentru care nu puteai să dormi ? Credeai că o să te concediez ?

Își lăsă mâna în jos. Ea ridică uluită ochii spre el, se înroși și răspunse încet :

— M-am legat foarte mult de gemeni.

— Puține femei ar fi coborât în fundul puțului părăsit pentru a sta lângă un copil până la sosirea ajutoarelor. Uită ce am spus referitor la perioada de probă.

În glasul lui exista o ușoară nuanță laudativă, dar aceasta fu de ajuns ca să răspândească un fior fierbinte în venele fetei. El adăugă hotărât :

— Rămâi aici.

— Vă mulțumesc, șopti ea cu stângăcie, făcând un efort ca să-și revină. În legătură cu puțul acela...

— Puțul va fi astupat definitiv, de data asta, zise el cu obișnuita lui asprime.

Și-i întoarse spatele.

— Noapte bună, Lisa.

— Noapte bună, domnule Vandeleur.

Singurul lucru la care se gândea în timp ce urca scara spre camera ei, era felul cum suna numele ei pe buzele lui Adam Vandeleur. Îi spusese Lisa, fără măcar să fie atent la ce spune. Dar faptul că-l auzise îi produsese o tresărire ciudat de plăcută.

Sunt ridicolă, își spuse ea cu asprime. Desigur, se simțise ușurată când aflase că nu era concediată... dar încă mai simțea căldura aspră a mâinilor lui pe fața ei. Amintirea acelei mângâieri fu aceea care o făcu să adoarmă cu un zâmbet pe buze.

La mai puțin de o săptămână după ce căzuse în puț, John alerga cu aceeași vioiciune împreună cu sora lui: Coșmarul fusese uitat și Lisa avea acum din nou bătaie de cap cu disciplina gemenilor.

— Nu-i lăsa să te obosească prea mult, o avertiză Erica Vandeleur într-o dimineață în care Lisa se întâlnise cu ea să-și bea ceaiul pe terasă.

— Nu-i nimic, oftă fata, roșie la față și mulțumită. Îmi place mișcarea și mă face să mă simt minunat.

— Am observat. Mi se pare că mergi mai ușor, remarcă Erica. Ești fericită aici, Lisa ?

— O, da, sunt foarte fericită ! îi răspunse Lisa fără nici o ezitare.

— Viața la fermă nu ți se pare atât de primitiv cum ți-ai închipuit la început ?

Obrajii tinerei se înroșiră sub privirea amuzată a Ericăi Vandeleur.

— Bănuiesc că probabil mătușa Molly ți-a spus asta, zise ea încet.

Doamna Vandeleur clătină din cap.

— Am primit o scrisoare de la ea acum câteva zile. Era foarte îngrijorată în privința ta. Îmi pomenea despre indoielile tale în legătură cu... condițiile primitive de viață...

Lisa roși din nou. Își puse ceașca goală pe masă și începu să-i explice motivele nesigurăței ei, atât pe cele referitoare la viața la țară, cât și la propriile-i posibilități de a stăpâni situația. Dar când Erica i-a reprodus o frază spusă de Adam, sugerând că copiii nu se purtaseră niciodată mai frumos, soarele i se păru deodată mai strălucitor. De ce oare și cel mai neînsemnat compliment din partea

lui îi crea impresia că plutește în nori ? Cel mai adesea o trata de parcă nici n-ar fi existat, dar ea...

– Te-ai albit la față, Lisa, observă Erica Vandeleur. Te simți bine ?

– Mă simt perfect, mulțumesc. Dar cred că trebuie să mă duc să văd unde sunt copiii...

Simți că era urmărită de ochii îngrijorați ai Ericăi.

În mintea Lisei încolțise o idee și-i trebui un anumit timp ca să scape de ea, în dimineața aceea. Aproape reușise, când i se aduse sus un pachetel înainte de cină. Îi tremurau mâinile când luă capacul de pe cutia plată. În ea, numele ei era scris cu o grafie orgolioasă. Cunoștea scrisul acela : îl văzuse pe cecul pe care i-l dăduse Adam la sfârșitul săptămânii anterioare. Inima începu să-i bată cu putere în momentul în care scoase cartonașul. „Primește-o pe asta, ca s-o înlocuiești pe cea pe care ai fost nevoită s-o rupi. A.V.”

Înțelese imediat despre ce era vorba. Ridică hârtia subțire și descoperi o bluză croită din cea mai frumoasă și mai fină mătase, cu un guler brodat și mâneci lungi, încrețite la încheietură.

Emoționată de gestul lui, își oferî luxul de a o pune în dreptul ei și se admiră în oglindă. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată și simtea o mare dorință să-l accepte. Dar nu putea s-o facă, își spuse ea cu o ușoară tristețe, punând-o înapoi în cutie. Chipul ei avea un aer hotărât atunci când cobori la masa de seară.

CAPITOLUL VI

În seara aceea, Lisa era puțin nervoasă. Dar cina se desfășură ca de obicei : Adam vorbea foarte puțin, cu excepția răspunsurilor la întrebările întâmplătoare ale mamei sale.

El nu rămase să-și bea cafeaua pe terasă și se duse să se închidă în biroul lui. După ce, în sfârșit, doamna Vandeleur urcă în camera ei, Lisa se hotărî să infrunte furia lui Adam.

Extrem de nervoasă, peste câteva secunde bătea la ușa lui. Când el răspunse, Lisa intră și închise încet ușa în urma ei. Adam încetă să mai scrie pe foaia de hârtie din fața lui și ridică ușor surprins capul. Dar ochii lui păreau că ard și intensitatea acestora o făcu să i se mai înmoaie elanul.

Se aștepta să fie certată. Dar, când văzu că el continuă s-o privească în tăcere, cu un aer posac, îl întrebă șovăind :

— Pot să... vorbesc cu dumneavoastră câteva minute, vă rog ?

— E o problemă importantă ? întrebă el pe un ton tăios.

— După părerea mea, da.

El n-o invită să ia loc iar ea rămase în picioare, cu mâinile la spate, lăsându-și greutatea corpului

când pe un picior, când pe celălalt.

– Dă-i drumul ! îi spuse el pe un ton arțagos.

Complet zăpăcită, ea continuă în grabă :

– Voiam... voiam să vă mulțumesc pentru bluza pe care mi-ați făcut-o cadou, dar...

– Dar ?

– Dacă este vorba despre o înlocuire, e... e mult prea scumpă ca s-o pot primi.

O tăcere de moarte se lăsă în încăpere. Adam lăsă să-i cadă stiloul pe sugativă și se ridică în picioare. Dădu ocol biroului, cu mâinile în buzunare, și se opri în fața ei. Pentru prima oară, Lisa își dori atunci să albă cu doi centimetri mai mult !

– În general nu mi se aruncă în față cadourile pe care le fac, o anunță el, accentuând nemulțumit fiecare silabă.

– O ! Vă rog... nu e... e...

– Nu e mărimea potrivită ? o întrebă el cu asprime.

– O, ba da !

– Nu-ți place modelul ?

– Ba da, ba da ! E foarte frumos, dar...

Lisa își mușcă buzele. Nu numai că se simtea nătângă, dar se și comporta ca atare. Adam era mult prea aproape de ea ca să fie liniștită. Dat fiind că ochii ei ajungeau la nivelul pieptului lui ca un zid puternic, nu se putu opri să-și amintească mirosul lui viril din momentul în care o ținuse lipită de pieptul lui, după ce o scosese din puț. Atunci inima începu să-i bată într-un ritm dezordonat. Făcu, fără voia ei, un pas înapoi. Mișcarea ei făcu să renască ironia lui Adam ca și cum acesta ar fi

fost pe deplin conștient de influența pe care o avea asupra ei.

— Ți-e teamă ca nu cumva să-ți cer vreo răsplată... în schimbul cadoului meu ?

Lisa făcu ochii mari de surpriză.

— O, nu ! Nu m-am gândit niciodată la așa ceva. Și, în plus, dumneavoastră nu sunteți... nu...

— Ce ? o grăbi el.

Pe buze îi apărură un zâmbet ironic când văzu că se oprește stânjenită și obrajii i se înroșesc brusc.

— Dumneavoastră nu sunteți genul de om care să facă un asemenea târg pentru... pentru a obține ce dorește, reuși ea să spună în cele din urmă.

Dar tot nu putea să-l privească în ochi. Convorbirea lor devenise dintr-o dată mult prea primejdioasă, prea personală. Aceasta trezise în ea un sentiment senzual față de Adam ca bărbat, pe când ea nu voia să se gândească la el decât ca la patronul ei.

— Ai perfectă dreptate.

Glasul lui provocă o vibrație a nervilor sensibili ai tinerei fete. Dar o ușoară notă de amenințare ascunsă o puse evident în gardă, atunci când el adăugă :

— Pentru că ceea ce-mi doresc... eu și iau. Cam așa, de exemplu.

Lisa se pregătise să poarte o bătălie verbală cu Adam Vandeleur dar fu luată total prin surprindere de violența cu care trupul ei intră în contact cu al lui. El își încolăci brațele în jurul siluetei ei zvelte, asemănător unei menghine. Exclamația ei de surpriză fu înăbușită de forța brutală a buzelor lui care îi striviră fără milă gura. Ii dădu drumul peste câteva

secunde, cu aceeași rapiditate uluitoare. Încăperea păru că se clatină în jurul tinerei și ea se sprijini de birou. Adam se așază din nou în fotoliu, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Poți să faci ce vrei cu cadoul de la mine, o anunță el pe un ton care o poțtea afară. Subiectul ăsta nu mă mai interesează.

Lisa tremura din toate mădularele și îi țiuiau urechile de parcă era în pragul leșinului. Fără să știe cum, ajunsese la ușă și o deschise brusc. Unicul ei gând era acela de a se îndepărta cât mai repede cu putință de Adam Vandeleur, înainte de a se umili pe deplin izbucnind în plâns.

Mai târziu, când efectul șocului își mai pierdu din intensitate, se strădui să găsească o explicație pentru purtarea neobișnuită a lui Adam. Dar nu reuși. Mai simțea și acum apăsarea puternică a gurii lui pe buzele ei zdrobite. Fu străbătută de un fior atunci când își aminti că îi răspunsese rapid, involuntar. Sărutul lui brutal o emoționase până în adâncul sufletului, așa cum n-o făcuse nimeni altcineva. Rory o sărutase adesea și, cum ea credea că era îndrăgostită de el, îi plăcuse cum sărută. Dar niciodată sărutările lui n-o impresionaseră ca acel scurt sărut pătimaș al lui Adam Vandeleur.

Acum se gândea cu groază la acest subiect. Adam putea să fie și blând, descoperise asta atunci când îi pansase glezna lui John. Dar știa să fie și foarte impulsiv, dacă voia să fie. De acest aspect al caracterului patronului ei îi era cel mai teamă.

Lisa fuă cutia ambalată în hârtie mov și o aruncă în colțul cel mai îndepărtat al dulapului.

* * *

Era imposibil să evite să se întâlnească cu cineva, atâta vreme cât locuiau sub același acoperiș. Lisa descoperi acest fapt în zilele următoare. După ce sosi administratorul angajat de Adam ca să se ocupe de ferma fratelui lui dispărut, Lisei îi fu din ce în ce mai greu să-l evite pe patronul ei. Acesta începu să-și petreacă mai tot timpul pe domeniile lui. Lisa avea neplăcuta impresie că se lovea de el de fiecare dată când ieșea împreună cu gemenii. Totuși se întâmplase rar să fie singur. Willa Jackson se afla mereu în preajma lui. Spiritul posesiv al acesteia începea să-i dea clar de înțeles Lisei că intenționa să devină stăpâna regatului lui Adam. Făcea rareori efortul de a vorbi cu Lisa, ca și cum ar fi fost sub demnitatea ei să dea prea multă atenție prezenței unei simple angajate. Dar ochii ei verzi aruncau tinerei fete avertismentul de a păstra distanța față de Adam. Pe Lisa o amuza faptul că Willa vedea în ea o amenințare. Adam Vandaleur nu era în nici un caz omul care să fie interesat de ea din acel punct de vedere. Dar se părea că Willa nu voia să-și asume nici un risc.

Kenneth Rudman, noul administrator, răspunse într-o seară invitației la cină a Ericăi Vandeleur. Era un tânăr slab, cu părul castaniu ciufulit și niște ochi lacomi. Însă cunoștințele și eficiența lui în domeniul agriculturii erau indiscutabile. Când avu-

sese ocazia să se mai întâlnească cu el, Lisa găsisese această diversiune agreabilă, în ciuda tentației lui de a-i face avansuri, în stilul lui entuziast și tineresc. Atențiile lui măgulitoare o mirară și o supărară la început. Dar când observă că Adam îi privea cu ironie, se simți stăpânită de dorința diabolică de a-l încuraja pe Kenneth. De ce? Nu putea să-și explice. Dar regretă asta atunci când, într-o seară, îl întâlni pe Kenneth în grădină, în timpul plimbării ei obișnuite.

— Il cauți pe domnul Vandeleur? Il întreabă Lisa pe când acesta traversa grădina îndreptându-se spre ea.

El râse, o luă de braț și merse alături de ea.

— Nu. Speram să mă întâlnesc cu tine, Lisa, și uite, am reușit! Parcă m-ai fi așteptat!

Lisa se opri brusc în loc și privi cu curiozitate fața lui fină și bărbierită de curând.

— Sperai să te întâlnești cu mine?

— Din prima clipă când te-am văzut, mi-am închipuit ce frumoasă ai fi sub razele lunii, șopti el cu o neașteptată patimă. Părul tău are reflexe argintii și, în rochia asta albă, pari o prințesă dintr-o poveste de Andersen.

— Kenneth! Nu te simți bine?

Încercă să-și elibereze mâna, dar nu reuși.

— Mă simt minunat pentru că te-am văzut, spuse el râzând din nou.

— Kenneth, nu cred că...

— Ești cea mai încântătoare fată pe care am întâlnit-o vreodată, o intrerupse el.

Ochii lui lacomi o sorbeau din priviri.

— De când te-am zărit, mă simt puțin amețit.

Lisa se blestemă în gând pentru faptul că-i lăsase impresia că e atrasă de el.

– Ar trebui să te duci acasă să iei o aspirină, îi spuse ea pe un ton ușor înțepat.

– N-am nevoie de aspirină, Lisa. De tine am nevoie. Te iubesc.

O trase neîndemânatic spre el și-i acoperi fața cu sărutări.

– Kenneth ! Ai innebunit ? Dă-mi drumul ! Dă-mi drumul imediat, mă auzi ?

Glasul ei asprit de furie pătrunse, în sfârșit, în mintea tânărului. Îi dădu drumul brusc, ușor rușinat.

– Îmi pare tare rău, Lisa.

Cuprinsă imediat de remușcări și de un sentiment de vinovăție, ea dădu din cap și spuse cu blândețe :

– Eu trebuie să-mi cer iertare.

– Lisa...

– Nu mai spune nimic. E numai vina mea. Îmi placi foarte mult, Ken, dar acum îmi dau seama că te-am indus în eroare încă de la început.

– Asta înseamnă că nu ai față de mine aceleași sentimente pe care le nutresc eu pentru tine ?

– Ne cunoaștem numai de câteva zile, îi spuse ea pe un ton evaziv.

Degetele lui lungi le strânseseră pe ale ei.

– Atunci pot încă să mai trag vreo speranță ?

– Nu, șopti ea cu ochii lăsați în jos. Îmi pare rău.

– Dar ca prieteni... insistă Ken. Mai suntem prieteni ?

Zâmbetul Lisei căpătă o nuanță tristă.

– Prietenia este tot ceea ce pot să-ți ofer.

– Vrei s-o pecetluim cu un sărut ? o întreabă Kenneth cu înflăcărare.

Anticipând refuzul fetei, buzele moi ale lui Kenneth le atinseră pe ale ei.

– Noapte bună, Lisa.

El privi cum traversa repede pajîstea spre locul unde își parcase mașina albă. Ea oftă adânc. Făcuse o mare prostie lăsând să meargă lucrurile atât de departe. Însă purtarea lui Adam acționase asupra ei ca un ghimpe. Poate o făcuse din alt motiv, recunosc ea în cele din urmă. Atențiile măgulitoare ale lui Kenneth îi ridicaseră moralul și produsese un efect minunat asupra încrederii în feminitatea ei.

– A fost foarte emoționant, trebuie să recunosc ! Dar nu prea satisfăcător.

– Poftim ?

Lisa se răsuci brusc pe călcâie. Ochii ei scotoceau întunericul de sub copaci și se fixară în sfârșit asupra trupului voinic al lui Adam, sprijinit cu nepăsare de trunchiul noduros al unui stejar bătrân.

– De când sunteți aici ? îl întreabă încet.

– De destulă vreme, sosi repede răspunsul lui.

– Vreți să spuneți că... ați auzit ?

– Am auzit tot... și am văzut !

– Nu e frumos din partea dumneavoastră.

– Poate, recunosc el ieșind din umbră, cu Rolf pe urmele lui.

Era îmbrăcat în negru și Lisa înțelese de ce reușise să rămână invizibil.

– Te-am văzut amăgindu-l pe Rudman când venea pe la Fairview, spuse el cu glasul lui tunător. Și am avut norocul să fiu martorul rezultatelor acestei acțiuni.

De rușine și furie, obrajii Lisei se înroșiră ca focul.

– Și cred că vi s-a părut amuzant, nu-i așa ?

– Sigur că da.

Încuviințarea lui calmă o îngrozi și Lisa se întoarse cu spatele la el. Dar o mână grea se așeză pe umărul ei.

– Unde te duci ?

– A... acasă.

– Nu.

Acum, amândoi umerii ei erau strânși puternic de mâinile lui mari. O întoarse spre el și ceea ce citi pe fața lui întunecată o făcu să se înfioare de teamă.

– Ai putea să găsești un sfârșit mai satisfăcător al acestei serii, îi spuse el încet.

O tăcere apăsătoare se lăsă după această observație. Apoi ea șopti cu un glas tăgușit de emoție :

– Ce... ce vrei să spunei ?

– Eu nu sunt omul care să țină discursuri frumoase. Mi se pare inutil să repet descrierea feerică pe care ți-a făcut-o Rudman. Dar de data asta o să afli cum e să fii sărutată de un bărbat cu experiență.

– O, nu ! făcu ea cu răsuflarea tăiată, copleșită de un val de groază.

Începu să se lupte din toate puterile cu forța necrutătoare a brațelor lui, până când disperarea o determină să dea cu pumnii în pieptul lui.

— Lăsați-mă să plec !... Vă rog !

— Pentru o mână de femeie ca tine, te lupti destul de bine, Lisa. Dar știi foarte bine că este inutil.

Schiță un zâmbet, o prinse de incheieturile mâinilor și i le răsuci la spate. I le ținu cu o mână, în timp ce cu cealaltă o apuca de bărbie și o silea să ridice capul spre el.

— Nu-i așa ? o întrebă el.

Lisa nu putu să răspundă. Era în totalitate la discreția lui. Era prea conștientă de căldura puternică și electricizantă a trupului lui lipit de al ei. Dar atunci când degetele lui Adam îi mângâiară cicatricea de la baza gâtului, locul în care simțea palpitarea durercasă a inimii, ochii ei mari și îngroziți se umplură de lacrimi de neputință.

— Vă rog, domnule Vandeleur, nu faceți asta ! îl imploră ea cu stângăcie.

— Te asigur că n-o să te doară, îi răspunse el ironic.

Își lăsă capul în jos până când ea îi simți respirația caldă pe buze.

— Sărutul se poate dovedi o ocupație cât se poate de plăcută, atunci când este executat corect.

— Sunt sigură că te pricepi la asta. Dar în împrejurarea de față mi-e teamă că sărutul dumitale nu prea mă impresionează, îi spuse ea.

Dar o slăbiciune cumplită îi cuprindea deja mâinile și picioarele, căci buzele lui Adam o sărutau pe colțul gurii.

— Vorbești foarte frumos, îi spuse el râzând. Dar vremea vorbelor a trecut.

Gura lui puse stăpânire pe gura bieteii fete cu o senzualitate voită, care năruia firava ei rezistență, cu niște rezultate dezastruoase. Își întrădeschise buzele și, cum el continua să o sărute din ce în ce mai pătimaș, ea simți că cedează.

Buzele lui Adam stârniră în ea niște flăcări care-i ardeau trupul, trezindu-i o emoție pe care n-o mai cunoscuse până atunci. Se îneca în vârtejul senzațiilor și, atunci când simți mângâierea caldă a mâinii lui prin mătasea bluzei, pe piept, ea cunoșcu primele împunsături ale dorinței.

Atunci când în sfârșit îi dădu drumul, ea se clătină ușor.

— Ți-am spus eu: nu te-a durut, nu-i așa? o ironiză el.

Își recăpătă cu greu puterea de judecată înțelegând că, spre deosebire de ea, Adam nu fusese tulburat.

— Te-ai distrat... pe seama mea, îi spuse ea cu voce nesigură. Acum pot să plec?

— Mai stai puțin...

Luna se ascunsese în spatele norilor și ei erau înconjurați de întuneric.

— L-am angajat pe Rudman ca să conducă ferma Waverley, nu pentru distracția ta personală. Dacă pe viitor o să-vrei să te amuzi, te sfătuiesc s-o faci în altă parte.

— Să mă amuz? îl întrebă ea cu gândurile răvășite.

— Da, să te amuzi, repetă el devenind deodată nerăbdător. Să ai o aventură, dacă preferi varianta asta.

Lisa, se albi la față. Undeva, în adâncul sufletului ei, apărură o durere căreia nu putea să-i găsească o explicație.

— Așa crezi despre mine ? Sunt oare atât de disperată încât să am o aventură cu primul bărbat care-mi iese în cale ?

— Negi că l-ai încurajat pe Rudman ? o întreba el cu o nuanță de sălbăticie în voce.

— Nu, nu neg. Dar...

Se opri brusc. Cum putea să-i dezvăluie motivele purtării ei, când nici ea însăși nu înțelegea de ce-l încurajase pe Ken ?

— La început, nu pe Ken îl doreai, nu-i așa ?

Adam rostise propria ei interpretare a tăcerii ei și Lisa îl privi perplexă, în clipa în care luna reapăruse pe cer, cercetând fiecare linie a trăsăturilor lui aspre.

— Nu înțeleg.

— De fapt, pe mine mă voiai, zise el cu brutalitate.

Ea se dădu înapoi de parcă ar fi fost lovită.

— Ești nebun !

Măinile lui de oțel o traseră spre el cu violență. Pe moment i se tăie răsuflarea. Ochii întunecați ai lui Adam străluceau amenințător. Își plimbă privirea peste trăsăturile ei palide și apoi se opri asupra gurii ei frumoase și tremurânde.

— Poți să-mi spui cum vrei, îi zise el printre dinți. Dar sărutările mele ți-au plăcut mai mult decât ești dispusă să recunoști. Sunt gata să pun pariu : dacă te-aș săruta acum, ți-ar plăcea la fel, dacă nu chiar și mai mult !

— Nu-i adevărat ! zise ea cu voce răgușită.

Dar trupul ei răspundea deja pe ascuns la atingerea lui. În ea se aprinse din nou o flacără, provocând un foc senzual în interiorul ei.

– Lasă-mă să plec ! se apără ea cu înfocare.
O, te rog, lasă-mă să plec.

– Nu încă, Lisa !

Mii de fiori de plăcere îi străbătură fără voia ei întregul trup.

– Mai e mult până la final !

Ea încercă să-l respingă, dar știa că eforturile îi sunt zadarnice.

El rămase neclintit și-i strivea trupul firav de pieptul lui, în timp ce buzele lui le sărutau pătimaș pe ale ei, cu o intensitate aprigă și dominatoare.

Timpul păru că se oprește în loc. Lisa ieși treptat din furtuna pasională pe care Adam reușise s-o trezească în ea și se lipi de pieptul lui. Măinile lui Adam coborau, mângâind-o, până la șolduri, și urcau din nou pentru a-i cuprinde minunatele rotunjimi ale sânilor.

– Ți-am demonstrat că am dreptate, nu-i așa ?

Aceste cuvinte avură asupra ei efectul unui duș rece. Înțelese atunci cu o claritate dureroasă unde se găsea și ce făcea. Se desprinsese din îmbrățișarea lui și-și căută scăparea într-o furie dezlănțuită.

– N-ai demonstrat decât un singur lucru : poți să înfrangi o femeie, pentru că ești mai puternic decât ea !

El zâmbi cu un aer cinic.

– Oare faptul că sunt mai puternic decât tine te-a determinat să răspunzi atât de pătimaș și de necondiționat la sărutările mele ?

Lisa ar fi dorit s-o înghită pământul. Dar nu se întâmplă nimic. Adam se afla tot acolo, martor la umilința ei, și fără îndoială că se bucura de ea. Ar fi dat orice în clipa aceea ca să poată nega evidența.

— Ești omul cel mai nesuferit pe care l-am întâlnit vreodată ! Dacă n-ar fi gemenii...

— Dacă n-ar fi gemenii, nu ți-aș mai tolera prezența în casa mea, o întrerupse el cu răceală. Nu uita asta.

Lisa rămase fără grai. Nimeni n-ar fi putut s-o pună la punct cu mai multă fermitate și cu o precizie atât de crudă. Acum nu mai avea îndoieli asupra părerii lui despre ea. Adam o disprețuia. Dar pe când îl urmărea tristă cu privirea în timp ce se îndepărta, cu Rolf pe urmele lui, ea înțelese că vina era numai a ei.

*
* *
*

Spre sfârșitul lui noiembrie, vremea se schimbă și căldura devine insuportabilă. Câmpia strălucea și se usca sub razele necruțătoare ale soarelui. Lisa avea senzația că se ofilește la fel ca vegetația din jurul ei.

— După primele ploi, îi explică doamna Vandeleur, câmpul revine la viață și apar o mulțime de flori sălbatice divers colorate. Dacă nu ești atentă, o să fii vrăjită cum am fost și eu în urmă cu mulți ani.

Lisa nu putea s-o contrazică, deoarece ținutul Karroo o prinsese în mrejele lui. Doamna Vandeleur

avea dreptate, hotări ea, făcând o grimasă. Trebuia să fie atentă, altfel plecarea ei va fi și mai dureroasă. Despărțirea de copii era un lucru la care nici măcar nu voia să se gândească. Chiar în ziua aceea, gemenii îi pusese o mulțime de întrebări referitoare la viitoarea lor viață de elevi, după care făcuseră niște cumpărături în oraș. Cineva bătu la ușă și Daisy intră în cameră.

— Domnul Adam mi-a spus că a venit un domn să vă vadă, domnișoară Lisa.

Lisa își încruntă sprâncenele.

— Un domn... să mă vadă pe mine ?

— Da, domnișoară Lisa.

— Cobor într-un minut, spuse tânăra după ce se gândi câteva clipe.

Ușa se închise după trupul durduliu al lui Daisy.

— Să nu faceți prostii în lipsa mea, îl avertiză Lisa. Nu stau mult.

După ce își cercetă în grabă ținuta, coborî. Cine oare voia s-o vadă ? Când îl recunosc pe tânărul zvelt și blond întors cu spatele la ușă în timp ce stătea de vorbă cu Adam, i se tăie răsuflarea și sângele îi pieri din obraji.

— Rory !

CAPITOLUL VII

Lisa nu mai ştiu dacă spusese ceva. Dar în clipa în care Rory Philipps se răsuci spre ea, ea căută fără să vrea privirea lui Adam. Acesta avea o expresie ciudată.

— Lisa, draga mea !

Rory se repezi spre ea de la celălalt capăt al camerei. Înainte să-l mai poată opri, el o ridică în brațe și o sărută pătimaș pe gură.

Adam dispăruse deja atunci când ea reuși, în sfârșit, să se desprindă din îmbrățișarea lui Rory. Era moartă de rușine și din pricina unui sentiment pe care nu reuși să și-l explice.

— Chiar trebuie să te porți așa în fața domnului Vandeleur ? îl certă ea cu răceală.

— O, să fim serioși, Lisa ! De obicei nu ești atât de rezervată, îi spuse el în glumă.

Ochii lui cenușii o studiau cu un aer iscoditor, de la părul de culoarea grâului copt, până la picioarele fine, încălțate cu sandale.

Lisa își înăbuși iritarea.

— Cine ți-a spus că lucrez aici ?

— Am întâlnit-o pe mama ta în oraș, acum câteva zile, și ea mi-a dat adresa ta, îi explică el.

Pe fața lui frumoasă apărură o expresie tristă.

— Lisa, m-am purtat cu tine ca o canalie.

Ea se încordă.

— E mai bine să dăm uitării ceea ce s-a întâmplat, Rory. Nu trebuie să te simți vinovat.

— Atunci înseamnă că m-ai iertat? o întreabă el nerăbdător.

— Bineînțeles.

Chipul tânărului fu luminat de zâmbetul atrăgător pe care ea și-l amintea foarte bine. Dar acum nu mai avea puterea de a o emoționa.

— Draga mea! Nici nu pot să-ți spun cât de ușurat mă simt.

Lisa deveni brusc atentă. Văzu că-și vără mâna în buzunarul hainei și scoate o cutiuță îmbrăcată în catifea.

— Rory...

— Aici este inelul tău de logodnă, Lisa. N-ar fi trebuit niciodată să-l scoți de pe deget. Dă-mi mâna!

Lisa bătu repede în retragere, cu un sentiment de dezgust.

— Nu, Rory.

— Lisa!

În timp ce-l privea, Lisa se întreba cum își putuse închipuși că era îndrăgostită de el. Trebuia să recunoască, era seducător, dar el fusese întotdeauna sigur că putea obține orice datorită înfățișării lui. În momentul în care era refuzat, părea că nu voia să accepte faptul că nu se mai bucura de aceeași putere magică.

— Îmi pare rău, Rory, continuă Lisa pe deplin convinsă. Dar nu vreau să mă logodesc din nou cu tine.

— Știu că m-am purtat urât, Lisa. Dar nu fi atât de aspră cu mine !

Părea să-și recapete încrederea în sine cu o rapiditate uimitoare.

— Iartă-mă, dar nu pot să port verigheta, insistă ea.

Se străduia să mărească distanța dintre ei, dar Rory se luă după ea râzând.

— Lasă prostiile, Lisa. Știu foarte bine că mă iubești.

— Nu știi nimic ! exclamă ea cu vehemență în timp ce cicatricea de pe fața ei devenea lividă.

— Nu nega, iubito, continuă el. Mă iubești, dar presupun că simți nevoia să mă pedepsești într-un fel sau altul.

Cu o rapiditate neașteptată, el străbătu distanța dintre ei și o prinse de braț.

— Dă-mi drumul, Rory ! strigă ea furioasă.

— Mă iubești și o să ți-o dovedesc, șopti el cu voce groasă.

Se aplecă și îi căută buzele.

Lisa se zbătu cu sălbăticie. Dar gura lui fierbinte și pătimașă îi atinse gâtul și ea simți că este străbătută de o senzație de repulsie. Dacă mai avusese oarecare îndoieli în privința sentimentelor față de acel om, de acum încolo era sigură că nu mai avea nici unul. Iubirea ei pentru Rory murise. Sau se putea foarte bine să nici nu fi existat.

— Dă-mi drumul ! urlă ea.

Își adună toate puterile și îl respinse cu o expresie de silă pe față.

– Lisa... spuse el cu neîncredere.

– Nu vreau să mă mai săruți, Rory.

– Dumnezeu, explodează el. Era o vreme când nu te mai săturai !

– Da, sunt conștientă de asta, recunosc eu, lăsând ochii în jos cu un aer vinovat. Dar asta se întâmpla înainte de accident. Te rog, Rory, nu vreau să te jignesc, dar nu te iubesc. Și acum înțeleg că nu te-am iubit niciodată.

– Cum poți să spui așa ceva ?

– Acesta este adevărul, Rory. Căsătoria noastră ar fi fost o greșeală, o greșeală îngrozitoare ! Ochii lui Rory se îngustară.

– Ți-ai găsit pe altcineva ?

Ea dădu din cap.

– Pe nimeni.

– Poate pe Vandeleur ? Nu te-ai îndrăgostit de el, nu-i așa ?

– Nu fi ridicol ! exclamă ea indignată. Domnul Vandeleur este patronul meu și nimic altceva.

– Ești sigură ? N-ar fi prima oară când o tânără se îndrăgostește de patronul ei !

Ea nu reușea să-l privească în ochi.

– Rory, te rog... obișnuiește-te cu ideea că nu te mai iubesc. Îmi pare rău că ai venit degeaba până aici. Un simplu telefon te-ar fi scutit de deranj.

– Dar de ce, Lisa ? rosti el cu mâinile întinse spre ea.

Ea îl privi câteva clipe într-o tăcere indiferentă.

– Expresia de pe fața ta, atunci când ai venit să mă vezi la spital, mi-a fost de ajuns să înțeleg

că nu mă iubeai cu adevărat, Rory. Dacă ar fi fost așa, atunci felul cum arăt n-ar fi trebuit să aibă nici o importanță pentru tine. Recunosc că probabil nu arătam prea grozav, dar în interior eram aceeași dintotdeauna. Numai că pe tine asta nu te interesa.

În ochii ei de un albastru închis apărură o scîlpire ironică.

— Ce ți-a spus mama, Rory ? Că cicatricile mele nu sunt chiar atât de urâte ?

Obrajii lui Rory se înroșiră. Pentru prima oară în viața lui părea că se simte stânjenit și incurcat. Dar avu bunul-simț să nu nege.

— Sunt și eu doar o ființă umană, Lisa, și am și eu defectele mele.

— Și eu sunt o ființă umană, Rory. Și am și eu defectele mele. Dar, dacă am descoperit ceva în ultimele luni, a fost convingerea că nu te-am iubit niciodată. Mă îndrăgostisem de tine. Îmi păreai atrăgător și amuzant. Dar a fi căsătoriti înseamnă să ne petrecem întreaga viață împreună și, ca să dureze, e nevoie de mai mult decât de o atracție superficială. Întoarce-te la Cape Town, Rory. Găsește-ți pe altcineva să-ți poarte verigheta și... fii fericit !

— Ești convinsă că asta vrei ?

— Absolut, îi răspunse ea liniștită.

Ceva anume din privirea ei calmă și hotărâtă îi convinse probabil în cele din urmă de zădărnicia rugămintilor lui.

— În cazul acesta, nu-mi mai rămâne decât să-ți urez și eu să fii fericită, spuse el în sfârșit.

li luă mâna și o privi cu o expresie în care se citea o ușoară disperare.

— La revedere, Lisa.

Ezită puțin, de parcă spera s-o vadă răzgândindu-se, apoi ieși din încăpere și se duse spre locul în care își lăsase mașina.

*
* *
*

După masa de prânz, în timp ce copiii își făceau siesta, Lisa încercă să scape de căldură făcând o baie inviorătoare în piscină. Vremea era arzătoare și vizita lui Rory o tulburase mai mult decât își închipuise la început. Acesta o făcuse să devină din nou conștientă de mersul șchiopătat și cicatricele ei.

Căutând cu tot dinadinsul să scape de gândurile negre, înotă mai multe lungimi de bazin în forță, după care începu să plutească pe spate, cu ochii închiși. Rămase așa câteva clipe și încercă să nu bage nimic în seamă decât răcoarea apei și țărâitul greierilor.

„Bine-ar fi dacă ar ploua!” își spuse ea aducându-și deodată aminte de discuția dintre Adam și Rudman referitoare la efectele dezastruoase ale secetei.

Cocoțate pe crengile unei sălcii, păsările se agitară și-i întrerupseră șirul gândurilor. Un al șaptelea simț o puse în gardă : nu era singură. Deschise ochii încet și simți că inima îi sare din piept când îl zări pe Adam la marginea piscinei. Trupul lui înalt și musculos era îmbrăcat într-un slip de baie și pie-

lea îi era bronzată uniform. Dar nu o tulbură înfățișarea lui fizică, ci mai degrabă felul în care o privea, cu ochii mijiti. Ea se întoarce și se năpusti spre marginea opusă a piscinei. Dar când ajunsese acolo, Adam apărui la suprafața apei alături de ea. Simți că bătăile inimii aproape o înăbușă atunci când el o prinse de un braț și o împiedică să iasă din apă.

— De ce te grăbești așa ? o întrebă el.

— Stau de multă vreme aici, îi răspunse, întorcându-se cu spatele la el.

— Sunt sigur că nu mai contează câteva minute în plus.

— Copiii...

— Își fac siesta în camera lor, așa cum de altfel ar fi trebuit să faci și tu, încheie el cu asprime.

— Eram prea nervoasă.

— Mai ești și acum, observă el. Nu te mai agita !

— Vreau să ies din bazin, îi spuse ea gâfâind, fiind prea impresionată de apropierea lui și de accelerarea bătăilor inimii ei.

— De fapt, vrei să spui că vrei să te îndepărtezi de mine, o ironiză el. De ce ți-e frică ?

— De nimic, minți ea.

— Mereu îți bate inima atât de repede ?

Gâtul și obrajii Lisei se înroșiră.

— Lasă-mă să plec ! strigă cu disperare în glas.

— O să-ți dau drumul dacă-mi promiți că rămâi acolo unde ești, să putem sta de vorbă.

— Noi doi n-avem nimic de discutat ! îi aruncă Lisa.

— Ba avem foarte multe...

Brațul lui se strânse din nou în jurul taliei ei și exercită o apăsare amenințătoare asupra pieptului fetei.

— Imi promiți că nu mai încerci să scapi ?

— Îi simțea răsuflarea caldă pe obraz.

— Promit, șopti ea cu glasul răgușit.

Și dintr-o dată fu eliberată. De brațul lui, dar nu și de el ! Adam nu voia să-și asume nici un risc și rămânea în apropierea ei.

— Iubitul tău a plecat cam repede, nu ?

Menționarea neașteptată a lui Rory o făcu să incremenească de surpriză.

— Rory nu este iubitul meu.

— Nu ? Având în vedere vorbele și felul cum te-a întâmpinat, cam asta se înțelege, ba chiar ceva mai mult !

— Nu-mi pasă ce crezi, îi răspunse ea în sfârșit. Te înșeli.

Adam zâmbi cu cinism.

— Serios ?

— Dacă vrei neapărat să știi, spuse ea evitându-i privirea cercetătoare, eu și Rory Philipps am fost cândva logodiți.

— Înțeleg.

— Nu, nu înțelegi nimic ! exclamă ea disperată, când văzu că o privește cu un scepticism ironic.

— În cazul ăsta, explică-mi cum stau lucrurile !

— Asta nu te privește pe tine.

— Atunci, o să-mi văd de treabă, îi răspunse el cu asprime.

Măinile lui îi striviră fără milă mijlocul zvelt când vru s-o întoarcă cu fața spre el.

— Și logodna... a luat sfârșit cam în perioada când ai avut accidentul ?

Agerimea lui deosebită o surprinse. Dar își păstră privirea ațintită asupra pieptului lui puternic.

— Da.

— Vrei să spui că te-a părăsit tocmai în momentul când aveai mai multă nevoie de el ?

— M-a părăsit, da. Dar după ce am rupt logodna.

— Tu ? Tu ai rupt logodna ?

O expresie de neîncredere trecu peste chipul lui.

— De ce ? Te plictisești de ei, sau a spus ceva care ți-a dat de înțeles că nu mai voia să se însoare cu tine ?

— Nu mai era nevoie să spună nimic ! strigă ea tulburată.

Se eliberă din brațele lui cu o mișcare bruscă și, cu coatele sprijinite de marginea piscinei, își afundă fața în palme.

— Am văzut... pe figura lui, îi explică ea printre suspine. Groaza... dezgustul și... repulsia. De aceea i-am dat înapoi verigheta. I-am spus că totul s-a sfârșit între noi.

— Înțeleg.

Vocea lui groasă avea o intonație diferită, fără obișnuita nuanță ironică, atunci când continuă să-i pună întrebări.

— Din ce motiv a făcut azi atâta drum ca să vină să te vadă ?

Pe Adam nu-l privea viza ei personală. Și cu toate acestea, se pomeni răspunzându-i cu o ironie neobișnuită din partea ei.

– După câte se pare, a întâlnit-o pe mama în oraș, acum câteva zile. Probabil a descoperit că nu sunt urâtă ca o sperietoare și a avut ideea trăsniță că putem continua legătura noastră din punctul în care rămăsese.

– Și ?

– Și nimic ! răspunse ea cu capul sus și sfidându-l cu privirea.

– L-ai trimis la plimbare ?

– I-am spus să se întoarcă la Cape Town și să mă uite.

Gura lui aspră se strânse puțin.

– Îți vine greu să-l ierți ?

– Nu e vorba de iertare. L-am iubit odinioară, dar...

Vocea îi slăbi și își lăsă din nou privirea asupra pieptului musculos și bronzat.

– Am fi făcut o greșală dacă ne-am fi căsătorit. Acum știu asta.

– Cum poți să fii atât de sigură ?

Nu fusese greu să-i explice lui Rory. Însă cu Adam era cu totul altceva. Ce putea el să știe și cum putea să înțeleagă problemele sentimentale ale cuiva, din moment ce el însuși rămăsese insensibil la ele vreme de treizeci și opt de ani ?

– În viață nu poți fi sigur de nimic, zise ea. Un lucru știu sigur : pentru mine și Rory nu mai există nici un viitor.

– Atunci, cu cine crezi că-l poți avea ?

Înima începu să-i bată puternic.

– Cu... cu nimeni !

– Oh ! Să fim serioși, o ironiză el. Ești o fată atrăgătoare. Ai multe de oferit unui bărbat. Doar

n-o să lași câteva cicatrice și un mers ușor șchio-pătat să-ți stea în cale !

Li atinsese cu cruzime punctul sensibil. Lisa se înfioră.

— Majoritatea bărbaților caută perfecțiunea și eu... eu nu mai sunt atât de perfectă pe cât aș fi dorit să fiu.

Privirea lui Adam se înăspri.

— Deci ai de gând să te retragi într-o cochilie și să elimini bărbații din viața ta ?

— Dacă preferi formula asta, da.

Un zâmbet dezvălui dinții lui albi și puternici.

— Ai grijă să nu rămâi fată bătrână, tot plângându-ți de milă.

— Cum îndrăznești ? zise ea cu răsuflarea tăioasă și ochii scăpărând de furie. Nu-mi plâng deloc de milă !

— Serios ? Eu cred că tocmai ești pe cale s-o faci.

Pe Lisa o mânca mâna să-i tragă o palmă.

— Aș vrea să rămân singură ! Nu mă interesează deloc părerea ta.

— Unde te duci ?

O urmă cfară din piscină, spre locul unde își lăsase lucrurile.

— Mă întorc acasă.

— Ca să te retragi în cochilia ta și să-ți lingi rănile în singurătate ?

Ea se întoarse rapid spre el. Ochii îi străluceau de furie neputincioasă.

— Ești insuportabil. Ești...

— Liniștește-te, Lisa.

El îi puse mâna pe umăr și tânăra fată simți că trupul îi este străbătut de o descărcare electrică.

— Uneori ești tare afurisită, Lisa. Dar știu că poți să fii și calmă, și poți da dovadă de o sfântă seninătate.

El păru că se amuză de uimirea ei. Dar în jurul gurii și al ochilor avea urme de oboseală.

— În după-amiaza asta am nevoie de seninătatea ta, adăugă el cu simplitate.

Furia i se transformă pe loc în compătimire și ea se relaxă sub îmbrățișarea lui, lăsându-l, fără să opună rezistență, s-o întindă pe iarba moale de la picioarele lor.

Stând cu fața în sus și mângâiați de razele soarelui, rămaseră tăcuți și ascultară zgomotul produs de agitația și ciorovăiala păsărilor din copacii din jurul lor. Există pentru prima oară între ei o legătură ciudată. Dar Lisa nu îndrăznea să caute o explicație a acestela.

Adam se întinse lângă ea și Lisa deschise ochii enervată. El stătea într-un cot și o privea. Ochii lui negri și pătrunzători îi înfruntară cu ușurință privirea, preț de câteva secunde sufocante. Apoi el ridică mâna ca să mângâie cicatricea invinețită de pe fața tinerei. Un zvâcnit straniu îi produse un tremur al gâtului la atingerea acesteia. Se simți deodată mult prea îngrozită ca să se mai poată mișca.

— Tu n-ai nevoie de complimentele lui Ken Rudman ca să te convingi de faptul că ești extrem de atrăgătoare, îi spuse el pe neașteptate. Acesta este motivul pentru care l-ai încurajat, nu-i așa ?

Prea surprinsă ca să improvizeze un răspuns mai inteligent, ea îngăimă :

- Da, eu... cred...
- Știam eu, șopti el satisfăcut.
- Atunci de ce...

Cuvintele păreau că i se lipiseră de buze.

- Nu... nu crezi cu adevărat că sunt în căutarea unei aventuri, nu-i așa ?

El se ridică brusc și privi fix cealaltă latură a piscinei. Ea simți o dorință inexplicabilă să pună mâna pe spatele lui lat, pentru a-i simți mușchii încordându-se sub degetele ei. Dar se abținu cu mare greutate, atunci când el începu să vorbească.

- În noaptea aceea am spus multe lucruri ca să te rănesc. Dar eram supărat pentru că aveai atât de puțină încredere în tine, ca femeie.

- Și de ce ar fi trebuit să te deranjeze pe tine treaba asta ? îl întrebă ea neîncrezătoare.

- Numai Dumnezeu știe, dar așa s-a întâmplat. Se întoarse spre ea.

- Poate din cauză că ești atât de mică, încât simt nevoia să te apăr, chiar împotriva ta însăși !

- Pot să-mi port și singură de grijă.

Se ridică agitată, dar Adam se aplecă imediat asupra ei. O prinse cu mâna lui mare de încheietură.

- Chiar poti, Lisa ?

Mâna lui alunecă pe brațul ei până o apucă de umăr și o culcă pe spate în iarbă moale. Lățimea umerilor lui acoperi soarele și buzele lui Adam îi atinseră pleoapele, le coborâră peste ochii ei mari și îngroziți, după care puseră stăpânire pe gura ei.

Lisa cunoștea zădărnicia unei lupte împotriva brațelor care o țineau prizonieră. Rămase nemișcată și fără nici o reacție, până în momentul în care apăsarea blândă dar insistentă a gurii lui îi înfrânse reținerile. Din acea clipă, nimic nu păru să mai aibă vreo importanță, în afară de faptul că era sărutată de Adam cu o patimă lacomă și aproape tandră, atât de diferită de felul în care o sărutase mai înainte.

Când gura lui se desprinsese în sfârșit de a ei, o făcu numai pentru a-i săruta gâtul fin și umărul catifelat, în locul în care degetele lui nerăbdătoare pregătiseră terenul dând jos breteaua îngustă a costumului de baie.

— Adam, spuse ea cu voce gătită de emoție. Tre... trebuie să mă întorc la copii.

— Mai târziu, șopti el cu gura lipită de gâtul ei.

— Adam... e o nebunie ! zise ea cu răsufletarea tăiată.

Dar el rămânea surd la rugămințile ei, căci gura lui lăsa acum o dără fierbinte spre rotunjimea pieptului ei.

O căldură senzuală se strecură în membrele tinere. Incepu să înțeleagă sensul deplin al dorinței și nevoia dureroasă de a și o satisface. Ii era imposibil să mai gândească logic, dar nici nu mai simțea nevoia s-o facă, deoarece trupul ei răspundea după voia lui mângâierilor dezlănțuite ale lui Adam. Mâinile Lisei se înfipseră în părul lui des și de pe buze îi scăpă un geamăt lung în clipa în care simți un extaz sălbatic și nou.

Lisa se întrebă adesea după aceea ce s-ar fi întâmplat dacă acel : „Salut, voi de colo !” al Willei

Jackson n-ar fi făcut țândări clipa aceea intimă dintre ea și Adam. Fu cuprinsă de un val de ruste care-i îngheță sângele în vine, după care se dezmetici. Adam părea să-și fi păstrat perfect stăpânirea de sine și nu părea prea afectat de faptul că Willa fusese martoră la acea scenă.

— Bună ziua, Willa, îi spuse el calm.

Se ridică în picioare și o trase și pe Lisa sus. Întâmplător sau intenționat, trupul lui îi servi drept paravan fetei și îi oferî astfel răgazul de a-și pune puțină ordine în îmbrăcăminte.

— Ce cauți la ora asta aici ? o întrebă Adam.

Willa traversă distanța dintre ei. Lisa se simți roasă de gelozie. Willa era frumoasă, pricepută, elegantă și seducătoare chiar și în costumul de călărie. Dar în ochii acesteia exista o sclipire rece.

— Tata are probleme cu generatorul. Se întreba dacă ai avea puțin timp în după-amiaza asta să vezi ce are.

Adam își luă prosopul de jos și-l aruncă nepăsător pe umăr. Privirea i se încrucișă cu cea a Lisei. Ea avu impresia că Adam era pe punctul de a-i spune ceva. Dar el dădu doar din umeri.

— Așteaptă-mă câteva minute până mă îmbrac, îi spuse el Willei.

— Oh, domnișoară Moreau, zise Willa, oprind-o în drum pe Lisa. Nu vrei să stai puțin cu mine ?

CAPITOLUL VIII

O privire scurtă aruncată ochilor reci și verzi ai acesteia o lămură pe Lisa. Willa nu-i căuta tovarășia, ci voia să se certe cu ea. Nu trebuia să fie prea isteată ca să-și dea seama care va fi subiectul discuției.

— Dacă nu vă supărați, domnișoară Jackson, eu trebuie să mă duc la copii.

— Nu te rețin decât câteva minute.

— Atunci e bine, acceptă Lisa. Ce anume vreți să-mi spuneți ?

— Aș vrea să-ți dau un sfat, scumpo.

Willa zâmbea ușor, dar ochii ei rămăseseră reci și o studiau cu dispreț.

— Nu te face de râs cu Adam. La fel ca majoritatea bărbaților, el va lua ce i se oferă, dacă fata e de acod. Dar nu da prea mare importanță purtării lui ; s-a compromis deja oarecum.

Tâmpile Lisei începură să zvâcnească și ea se clătină ușor. Chiar dacă Willa ar fi lovit-o cu cravașa, nu s-ar fi simțit atât de amețită. Adam se compromisese... și o făcuse cu Willa, dacă era să se ia după expresia extrem de satisfăcută a acesteia.

– Vorbiți despre el ca despre un ușuratic care s-a compromis cu o femeie, dar care este mereu în căutarea altor aventuri, se trezi ea răspunzându-i cu o voce ciudat de indiferentă.

– Oh, nu ! Ai înțeles greșit ! o corectă repede Willa. Adam este un om foarte respectat în comunitatea noastră. Și e și un bărbat foarte bogat. Poate și asta a fost un motiv pentru care anumite femei și-au făcut iluzii în privința lui. Numai pentru a fi îndepărtate atunci când începeau să-l plictisească ! Îți spun toate astea pentru că n-aș vrea să suferi fără rost.

Lisa înlemni, cuprinsă de oroare.

– Insinuați cumva că m-am aruncat în brațele lui din cauza averii și poziției lui sociale ?

Willa zâmbi cu blândețe.

– Absolut deloc. Dar faptul că trăiți sub același acoperiș trebuie să fi făcut dificile relațiile bazate permanent pe probleme profesionale. E foarte firesc să apară o anumită intimitate între voi, dar...

Făcu o pauză plină de înțelesuri.

– N-o lua prea în serios. Pentru Adam este vorba de o simplă idilă. Și în final tu vei fi singura care va suferi.

Aceste demonstrații de bunăvoință n-o amăgiră însă pe Lisa. Tânăra era preocupată de soarta ei, și nu de a altor femei. Dacă Willa spusese adevărul, Lisa se simtea profund mâhnită.

– Dar dacă Adam s-a compromis, așa cum spuneți, aceste... abateri nu vă deranjează ?

– Jocul ăsta îl practic și eu, scumpo, zâmbi Willa.

Se ridică în picioare și-i aruncă de sus o privire triumfătoare. În vocea ei apăru o nuanță de intimitate.

— Eu și Adam ne înțelegem de minune.

Lisa o privi câteva clipe. „Nu știa dacă trebuia s-o felicite sau s-o compătimească. În cele din urmă respinse ambele variante.

— Vă rog să mă scuzați, domnișoară Jackson. Probabil copiii se întreabă ce s-a întâmplat cu mine.

— O să-ți amintești de vorbele mele ?

Cum ar fi putut să uite ! își spuse Lisa cu durere. Clătină tăcută din cap și o luă pe drumul pe care apucase Adam să se întoarcă acasă.

Mergea ca și cum viața ei depindea de asta. Nu îndrăznea să se oprească din drum ca să gândească, dar la fiecare pas în mintea ei părea să audă un strigăt : „Adam și Willa !”... Bănuise încă de la început. Și considera acest fapt ca pe o alianță perfectă. Atunci de ce oare îi făcea atât de rău ?

Puțin mai târziu, în singurătatea camerei sale, controlul riguros pe care și-l impusese se frânse brusc. Rușinea și umilința o copleșeau, având asupra ei efecte dezastruoase, aa ale unui urogon.

Se supusese gesturilor de îndrăgostit ale lui Adam așa cum n-o făcuse cu nici un alt bărbat. Dar pentru el, nu fusese decât o distracție. Își bătuse joc de ea. O determinase cu bună-știință să ofere un spectacol umilitor. Crezuse că e sincer, dar el îi distrusese încrederea.

Adam și Willa ! Adam și Willa !

Prenumele lor se potriveau, își spuse ea. Bineînțeles, Willa ar fi o soție ideală pentru el. Acum putea să-și dea seama de asta, dar... Dumnezeu !

De ce oare acest lucru o irita atât de mult ? De ce ? De ce ?

Răspunsul o izbi cu o forță zdrobitoare. Se încovoie de durere, dar luptă cu ea, o negă cu patimă. Însă fu nevoită să cedeze în fața crudului adevăr : era îndrăgostită de Adam. Era o situație ridicolă, lipsită de realism și nepermisă ! Ar fi trebuit să-l urască pentru ce-i făcuse, dar, în loc de asta, ea îl iubea. Faptul că acum știa acest lucru nu-i producea nici o bucurie, ci doar o durere sfâșietoare. Niciodată nu se simțise atât de rău. Adam îi aparținea Willei și... cu voia lui Dumnezeu, ea va pleca înainte de căsătoria lor.

Un hohot de râs copilăresc, din camera alăturată, o făcu să tresară. După ce aruncă o privire la ceas, se duse repede în baie să facă un duș și să se schimbe. Era palidă sub bronzul căpătat în ultima vreme, dar, cu puțin noroc, nu va observa nimeni. Pentru că Adam lucra la generatorul lui Howard Jackson, avea la dispoziție toată după-amiaza ca să-și găsească curajul de a-l înfrunța din nou.

O partidă captivantă de joc cu bile o ajută să uite un timp această problemă. Dar când luă sfârșit, Lisa căzu pradă unei crize depresive care, din fericire, nu fu observată de John și Kate. Dar ochilor ageri ai Ericăi Vandeleur nu le scăpă nimic, atunci când o chemă pe Lisa să bea un suc de portocale, pe terasă.

— Ești cam palidă, copila mea, observă ea cu un aer îngrijorat, atunci când între ele se lăsă tăcerea. Nu te simți bine ?

— E din cauza căldurii, îi explică Lisa.

— Aşa e. Te sleieşte de puteri, îi răspunse doamna Vandeleur pe un ton absent, fixând-o curioasă pe Lisa cu ochii ei verzi. Eşti fericită cu noi, nu-i aşa, Lisa ?

Aceasta îşi îndreptă repede privirea spre grădină şi ochii ei se opriră cu duşoşie asupra gemenilor care se jucau pe pajişte.

— Nu sunt nefericită aici, doamnă.

— Nu ţi-e dor de viaţa de la oraş ?

— O, nu ! răspunse ea cu înflăcărare.

— Am dreptate să cred că ţi-ar părea rău să pleci de la noi ?

— Da.

Lisa lăsă ochii în jos. Se simţea prea necăjită în clipa aceea...

— Ținutul Karroo te-a vrăjit, observă calm doamna Vandeleur.

— Da, rare mi-e teamă că aşa este !

Lisa schiţă un zâmbet. Dar i se puse un nod în gât şi ochii i se umplură de lacrimi.

Fu salvată de târâitul telefonului. Erica se duse să răspundă şi Lisa avu răgazul să-şi revină şi să-şi şteargă lacrimile.

— Era Adam, îi explică Erica Vandeleur, după ce ieşi pe terasă peste câteva minute. Familia Jackson l-a invitat la cină. E nevoie de mai mult timp ca să repare generatorul... E neplăcut, într-adevăr, dar ei l-au ajutat foarte mult în trecut, atunci când Jacques...

Glasul i se frânse şi scoase un oftat resemnat.

— Oh, foarte bine. Mă duc la bucătărie... Tu ar fi bine să mergi să vezi ce fac cei doi drăcuşori al

noștri, adăugă ea râzând, căci țipetele lor ajungeau până la ele.

Lisa plecă în grabă în grădină și ajunse la timp pentru a salva un cameleon de la înec.

— Ne dai voie să mergem la scăldat? o întrebă John.

Lisa fu de acord, dar de data asta nu intră cu ei în bazin. Se așeză liniștită pe iarbă și-i supraveghe. După aceea le spuse să iasă din apă și-i duse înapoi în casă.

John o întrebă dacă puteau să se culce ceva mai târziu în seara aceea. Unchiul Adam n-o să fie acolo... După o discuție aprinsă, în cursul căreia ea refuză să se lase înduplecată, John o acuză de faptul că era supărată pe ei.

— Nu sunt supărată pe voi, dar acum trebuie să dormiți, le spuse ea mai blând.

Cei doi copii începură să șușotească și, atunci când ea se întoarse spre ei, aceștia o priviră mult mai serioși.

— Lisa, o întrebă Kate șovăitoare, nu ne mai iubești?

În clipa următoare, Lisa cădea în genunchi între paturile lor și-i strângea pe amândoi în brate.

— Vă iubesc enorm, le spuse ea, emoționată. Dar unchiul vostru se va supăra pe mine. Nu vreți să se întâmple așa ceva, nu-i așa?

— Nu, recunoscurea ei solemn. De ce nu ne iubește și unchiul Adam?

— Dar bineînțeles că vă iubește! răspunse imediat Lisa la întrebarea neașteptată a lui John.

Însă acesta nu era deloc mulțumit.

— Nu se joacă niciodată cu noi, spuse el cu sinceritate.

— Are foarte multe de făcut, ocoli Lisa răspunsul.

— Dar se duce mereu să călărească împreună cu doamna de la ferma vecină !

Lisa își mușcă buzele. Cum să răspundă unei asemenea observații ?

— O să devină oare mătușa noastră ? o întreabă Kate.

Ingrijorarea ei găsi ecou în sufletul Lisei.

— Nu... nu știu, îi răspunse aceasta. S-ar putea.

— Nu mi-ar plăcea deloc ! explodează John.

— Oh, nu, nu trebuie să spui așa ceva ! șopti tânăra cu neliniște.

— Dar așa este, și tu ne zici mereu să spunem adevărul, insistă John.

— Și nici nu ne iubește, observă Kate. De ce nu te măriți tu cu unchiul Adam ?

Măinile Lisei începură să tremure.

— Așa ceva nu e posibil.

— De ce ? o întrebară gemenii.

Lisa își ținu răsuflarea.

— Pentru că... pentru că eu și unchiul vostru nu vedem lucrurile în felul acesta...

— În ce fel ? întreabă John cu sprâncenele încruntate.

— Ei bine, noi nu ne iubim.

— Dar nu poți...

— Nu, nu pot, și cu siguranță că nici unchiul vostru nu vrea, le-o tăie Lisa scurt. Și acum, închideți ochii. Sting lumina.

Discuția cu gemenii o tulbură pe Lisa mai mult decât voia s-a recunoască. La cină, gândurile îi zburară aiurea în mai multe rânduri și se găsi în situația neplăcută de a-i cere Ericăi Vande'eur să repete ce spusese mai înainte.

Când ieșiră pe terasă, căutând o adiere mai răcoroasă, tânăra observă cât de întunecată era noaptea. Norii se adunau pe cer și stelele nu se zăreau. Dar zăpușeala era la fel de apăsătoare și într-o carecare măsură era chiar amenințătoare.

— Ai fost foarte tăcută în seara asta, Lisa, observă doamna Vande'eur. Au fost cumva copiii mai obositori ca de obicei ?

Lisa zâmbi ușor în întuneric.

— Nu, nu chiar... Doamnă Vande'eur, ce sentimente are Adam față de gemeni ?

— Ce vrei să spui, draga mea ?

— Ține... ține oare la ei ?

— Firește ! Și se străduiește foarte mult să le dea educația pe care ar fi dorit să le-o ofere Jacques. De ce mă întrebi ?

Lisa îi reproduse cuvintele copiilor. Doamna Vande'eur protestă la început, apoi, așa cum procedase și Lisa, căută să-l scuze pe Adam.

— În ultimul timp n-are deloc timp pentru sine și pentru familia lui.

— Știu.

— Poate că ar trebui să stau de vorbă cu el, dar... acum e morocănos ca un urs ! Când e așa, este mai bine să fie lăsat în pace.

Lisa încuvîntă. Însă problema rămânea aceeași. Copiii credeau că nu sunt iubiți de Adam.

— În realitate, continuă în cele din urmă Erica Vandeleur, ei are nevoie de o soție. I-a sosit și lui vremea să-și întemeieze o familie.

— Cui i-a venit vremea să-și întemeieze o familie, mamă ? se interesă o voce groasă venită din întuneric.

Adam se apropiase de scară atât de ușor, încât nici una dintre cele două femei nu-l auzise. El se sprijini de balustrada de lemn. Lisa simți că nu mai poate de furie când acesta își încrucișă brațele la piept.

— Doamne-Dumnezeule ! Adam ! Cum m-ai speriat ! exclamă mama lui.

Dar Adam nu avea de gând să se lase păcălit.

— Cărei persoane începuserăți să-i organizați viața, mamă ?

— Persoanei tale, Adam, veni repede răspunsul acesteia. A venit vremea să-ți găsești și tu o nevastă. O fată drăguță, iubitoare, cu un suflet destul de afectuos pentru a-ți îndulci asperitățile și a-ți îmblânzi caracterul.

— Pare minunat ce aud, o ironiză Adam. Și vă gândiți deja la cineva anume ?

— Nu, dar...

Erica Vandeleur făcu o pauză, apoi adăugă răspicat :

— Cred că ar trebui să fie cineva ca Lisa.

Lisa avu senzația că se scufundă într-o apă înghețată. Își dori cu disperare să se poată face nevăzută.

— Și de ce, mă rog, cineva ca Lisa ? o întrebă cu glasul lui aspru și ironic Adam. De ce n-o propui chiar pe Lisa ?

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, zise mama lui cu însuflețire.

Apoi se ridică în picioare.

– Și acum, dacă-mi permițeți, am de gând să mă culc devreme.

Lisa, nu prea amatoare să rămână singură cu Adam, o urmă repede, pretextând că are câteva scrisori de scris.

– Așteaptă puțin !

Era imposibil să poată ignora ordinul imperativ al acelei voci tunătoare.

– Ai ceva anume de discutat cu mine ? il întrebă ea cu un calm prefăcut.

Adam se îndepărtă puțin de balustradă.

– Ce părere ai despre propunerea mamei ? întrebă el deodată.

– Prefer să nici nu mă gândesc la ea.

– Nu-ți plac ca soț ?

– N-am venit la Fairview să-mi caut un soț, iar mama ta a făcut niște simple speculații, îi spuse ea, ocolind răspunsul la întrebarea lui. I-ar plăcea să te vadă însurat și... la casa ta, atâta tot... dar nu neapărat cu mine.

– Tu, cam cu ce fel de femeie m-ai sfătui să mă căsătoresc ?

Lisa își întoarse privirea de la el. Vocea îi era nepăsătoare și rece atunci când îi răspunse :

– N-aș avea îndrăzneala să-ți fac sugestii în privința asta.

– Păcat, șopti el ironic. Ar fi fost interesant să-ți aflu punctul de vedere asupra acestui subiect.

Pe neașteptate, își puse mâna pe umărul fetei.

— În legătură cu ce s-a petrecut în după-amiaza asta...

Lisa se feri de parcă ar fi fost atinsă cu un fier înroșit.

— Dacă nu aveți nimic împotriva, domnule Vandeleur, aș prefera să nu discutăm despre asta.

Adam își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Credeam că relațiile noastre au depășit etapa „domnule Vandeleur” !

Lisa se înroși puternic când își aminti de momentele lor de intimitate și mulțumi lui Dumnezeu în gând că era întuneric.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Foarte bine, făcu el aspru. Să uităm incidentul, dacă-ți face plăcere. Dar vrei să-mi spui, te rog, de ce a fost necesar să fugi ca un iepure speriat în clipa în care mamă a intrat în casă ?

— Nu fugeam, eu...

Mâna lui Adam îi atinsese deja gâtul și îi înăbuși temporar glasul. O împinse spre balustradă, apoi apăsarea degetelor lui se micșoră și se transformă într-o mișcare lentă și afectuoasă asupra cefei ei.

— Nu face asta ! șopti ea cu voce găuită.

— De ce ți-e frică, Lisa ? De mine sau de tine însăși ?

— Nu știu despre ce vorbești, zise ea pe un ton glacial. Nu mi-e frică de nimeni și... de nimic.

— Ba eu cred că da. Și cred că știu despre ce este vorba.

Senzualitatea pe care o degajau degetele lui începea să străpungă zidul de indiferență pe care-l înălțase în jurul ei.

— Nu mă atinge ! exclamă ea cu voce ascuțită.

Adam își retrase mâna, dar și-o așeză lângă ea, pe balustradă, ținând-o într-un fel prizonieră, fără s-o atingă.

— Pe vremea când erai logodită cu Rory, nu făceai dragoste cu el din când în când ?

— Bineînțeles că nu ! exclamă ea indignată.

— Așa am crezut și eu. E în tine o anumită inocență, Lisa, care m-a făcut să bănuiesc că Rory Nu-știu-cum n-a avut niciodată parte de intimitățile de care m-am bucurat eu în după-amiaza asta. Acesta este motivul tulburării tale, nu-i așa ?

— Oh, te rog, gemu ea cu obraji roșii de rușine și umilintă. Am convenit să nu mai vorbim despre asta.

— Dar mă intrigi, Lisa, șopti el gânditor. În momentele tale cele mai bune ești o ființă foarte tulburătoare. Ochii tăi ascund niște secrete care-mi stârnesc curiozitatea. Gura ta sugerează pasiunea ascunsă, încă neexploatăată... mă întreb cum ai arăta dacă simțurile tale ar fi trezite la realitate în totalitate. Trebuie să-ți mărturisesc că sunt foarte tentat să continui de acolo de unde ne-am oprit în după-amiaza asta.

— O, nu ! Te implor ! strigă ea.

— Nu mai tremura, Lisa. Nu vreau să te deranjez cu atențiile mele. Visé plăcute !

CAPITOLUL IX

„Vise plăcute”, îi spusese Adam. Dar în noaptea aceea, visele ei fură oricum, numai plăcute nu!

— Lisa!

Glasul lui făcu să zboare în țândări starea ei de semiconștientă și brusc, visul deveni realitate.

Adam era aplecat deasupra ei. Trăsăturile lui aspre aveau dimensiuni uriașe în lumina slabă dată de veioză.

— Ce... ce cauți în camera mea? șopti ea cu voce răgușită.

Îl privea încă cu teamă, dar subconștientul ei percepea un fapt: era probabil miezul nopții și Adam era încă îmbrăcat.

— Verificam ferestrele de la capătul coridorului când te-am auzit strigând, îi explică el cu calm.

Îi turnă un pahar cu apă și se așeză pe marginea patului.

— Strigai din cauza furtunii, sau a unui coșmar? se interesă el.

— Nu... nu știu, minți ea.

— Probabil puțin din amândouă, îi sugeră Adam.

O privi curios și ea își dădu brusc seama de transparența cămășii ei de noapte.

— Acum mă simt foarte bine, spuse ea cu voce spartă, disperată la gândul că va trebui să rămână singură.

— Ești sigură ?

— Da... mulțumesc.

Adam se uită cu atenție la paloarea obrajilor ei, la dezordinea părului ei auriu și la ochii întunecați și măriți de o anumită tensiune interioară. Dar întârzie asupra gurii ei frumoase și tremurătoare pe care încerca s-o controleze cu curaj.

— Dumnezeu ! Dar nu te simți deloc bine !

Și dintr-o dată, ea se trezi în brațele lui.

Câtă vreme rămase așa cu ea, nu reuși să-și amintească. Dar se simți foarte mulțumită să rămână acolo unde se găsea, atunci când, în sfârșit, buzele lui Adam îi atinseră tâmpla, obrazul fierbinte, și ajunse la buzele ei ușor tremurânde.

În clipa aceea nu-i trecu prin gând să-i opună rezistență. Dar sărutul deveni și mai apăsător, până ce făcu să se nască în ea un foc arzător. Măinile lui Adam nu se mai mulțumiră numai s-o liniștească, ci o mângâiară până în momentul în care căldura lor, care trecea prin cămașa ei de noapte, o făcu să se înfioare de dorința de a-i răspunde.

Toate dispăreau în jurul ei : și furtuna și coșmarurile, dar și avertismentele Willei. Singurul lucru de care era conștientă era sanctuarul brațelor puternice care o cuprindeau și paradisul buzelor lui lipite de ale ei. Dar și paradisul trebuia să se sfârșească undeva, descoperi ea atunci când brațele lui se îndepărtară de trupul ei înfiorat.

Încurcată și derutată, ea fixă ochii lui întunecați și de nepătruns. Un zâmbet cinic apăru pe buzele lui Adam.

— N-aveam intenția să fac asta, dar nu regret deloc ce am făcut, îi spuse el cu asprime.

— Ai... ai face mai bine să pleci, șopti ea.

— Și eu cred la fel. Aș putea fi tentat să strig bis !

Se ridică în picioare.

— Noapte bună, Lisa.

Mult timp după ce ușa se închise în urma lui, ea rămase cu ochii ațintiți asupra acesteia. Rostise el oare cuvântul „tentat” ? Să-l fi tentat ea cu adevărat ?

Scoase un oftat în timp ce-și punea capul pe pernă și stingeă lumina. Furtuna violentă trecuse, dar ploaia continua să bată în geamuri.

Mătușa Molly avusese dreptate, își spuse ea, nefericită. Dragostea ei pentru Adam era de felul acela care dura toată viața...

*
* *
*

Furtuna continuase toată noaptea. Gardurile fuseseră smulse, copacii dezrădăcinați. Trăsnetul lovise coliba unui muncitor și o incendiasc. Din fericire, nimeni nu fusese rănit dar, vreme de două zile, Adam și oamenii lui munciră aproape douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru pentru a repara stricăciunile.

Lisa stătu de bunăvoie în bucătărie ca să pregătească mâncarea și băutura pentru oamenii care făceau cu schimbul la treabă.

Situația nu era nici cea mai bună, nici cea mai rea la Waverley, pentru Ken Rudman. Când în cele

din urmă sosi și el ca să-i dea raportul lui Adam, era la fel de obosit și de speriat ca toți ceilalți. Mașina lui apărură pe șosea în momentul în care Lisa se întorcea spre casă cu gemenii, după ce aceștia își făcuseră baia promisă. Îi trimise să se schimbe, în clipa în care Ken se apropia de ea.

— Bună, Lisa ! Patronul tău este înăuntru ?

— Nu știu. A ieșit devreme în dimineața asta, ca să dea o raită prin împrejurimi, și nu l-am văzut revenind.

— Nu mai ești supărată pe mine, nu-i așa ?

Lisa îi zâmbi. Dar el o prinse de braț și o conduse la o bancă, sub un eucalipt. Acolo abordă din nou subiectul referitor la relațiile dintre ei. Lisa îl opri.

— Ken, îmi pare rău, dar...

— Știi, o întrerupse el. Cu tine este valabilă povestea aia cu : „privește-mă, dar ține-ți labele acasă !” Tare aș vrea să-l cunosc pe fericitul norocos !

— Te înșeli ! Nu există nimeni.

— Bătrânul meu tată spunea așa : atunci când o fată roșeste, să știi că minte.

Lisa își duse repede mâinile la obraji fierbinți.

— Bătrânul tău tată probabil știe foarte multe despre femei, zise ea râzând stânjenită.

— Dar tot nu mi-ai spus cine este fericitul bărbat din viața ta.

Lisa rupse o frunză de eucalipt și o răsuci între degete ca să-i miroase parfumul.

— Nu mă întreba, Ken.

— E un secret atât de cumplit ?

— Nu e nimeni și eu nu...

Glasul i se frânse când auzi zgomotul unor pași cunoscuți pe pietriș. Își ridică repede ochii și-l văzu pe Adam îndreptându-se spre ei. Oboseala era întipărită adânc în jurul gurii și al ochilor lui. Șuvițele albe de păr de la tâmples erau mai vizibile. Atunci când ochii lui întunecați se încrucișară cu ai ei, Lisa își lăsă repede pleoapele în jos ca să-și ascundă îngrijorarea tandră.

— Mă cauți pe mine, Rudman ? îl întrebă el cu asprime.

Ken se ridică imediat în picioare.

— Da, domnule.

— O să mă găsești în birou. Dar grăbește-te !

Ei priviră tăcuți silueta înaltă îmbrăcată în haie kaki îndreptându-se cu pași mari spre casă. După ce acesta dispăru în spatele gardului, Ken o fixă cu o privire pătrunzătoare.

— El este, nu-i așa ?

Lisa sări repede în picioare.

— Ai face mai bine să nu-l lași să aștepte. N-a fost prea bine dispus în ultimele două zile.

— Nu face parte din categoria bărbaților care se însoară, Lisa, insistă Ken. Când un om ajunge la vârsta asta fără să facă un asemenea pas, nu-l mai face niciodată, poți fi sigură de asta.

— Țsta este un alt sfat al bătrânului tău tată ? îl ironiză ea.

Dar Ken se mulțumi doar să dea din cap.

— Țți pierzi timpul, Lisa.

— Și tu pe cel al domnului Vandeleur, îi răspunse ea cu înverșunare, hotărâtă să pună capăt acestei discuții.

— Adu-ți aminte de vorbele mele, o avertiză Ken.

Apoi ridică mâna făcând un gest de salut.

— Pe curând !

Supărată pe faptul că acesta îi ghicise atât de ușor secretul bine păstrat, Lisa mai rămase în locul unde se găsea câteva minute, ca să-și poată controla bătăile inimii. Dar nu mai putea face nimic în legătură cu Ken. Va trebui neapărat să fie mai atentă în viitor ; în caz contrar, toată lumea va afla despre prostia ei.

Urcă în camera ei ca să facă un duș și să se schimbe. La masă avu loc un mic incident între Adam și gemeni. Obrăjii înroșiți ai copiilor și buzele lor tremurânde făcură ca fața Lisei să capete o expresie hotărâtă. Va sta de vorbă cu Adam, și încă foarte curând, se decise ea. Dar deocamdată trebuia să-i ducă sus pe copii ca să-și facă siesta.

În seara aceea, după cină, Lisa ieși să-și facă plimbarea obișnuită. Se gândea la gemeni. Oare va primi Adam cu bunăvoință un sfat venit din partea ei ? se întreba ea. Dar exact în clipa aceea, Rolf sări la picioarele ei și, în timp ce-l mângâia cu afecțiune, subiectul gândurilor ei se ivi în fața Lisei.

— O fată n-ar trebui niciodată lăsată să viseze singură sub razele lunii !

— Nu visam, negă ea.

— În dimineața asta am întrerupt o discuție foarte serioasă între tine și Rudman. Oare la el te gândeai ?

Lisa își reveni rapid.

— Eu și Ken nu discutăm nimic important. Mă gândeam la John și Kate.

— Serios ?

Sarcasmul lui îi stârni furia. Se întoarse spre el, știind că trebuia să-l manevreze cu multă atenție, dacă voia să reușească. Să-i vorbească acum, sau să mai aștepte? Văzu că-și fixează pipa între dinți și-și vâră mâinile în buzunare. Părea uriaș! Va îndrăzni oare să abordeze un subiect care n-o privea pe ea?

— Adam, ai fost extrem de ocupat în ultima vreme, dar...

— Dar?

— Cred că ar trebui să știi că gemenii simt că nu-i iubești.

— Dar asta e o tâmpenie nemaipomenită! urlă el. Recunosc că la început gândul că-mi va fi casa întoarsă pe dos nu-mi plăcea deloc. Dar ei sunt copiii fratelui meu și eu sunt tutorele lor.

— Ei îți acceptă această calitate, dar au nevoie și de ceva în plus, îi răspunse ea cu calm. Au nevoie să se simtă iubiți.

— Serios? zise el ironic. Și ce propui? Să port o pancartă agățată de gât, sau să fac un anunț public?

— Nu-ți propun nimic atât de drastic...

Lisa ezită. Nu era sigură dacă trebuia să continue, dar un gest nerăbdător o silă s-o facă.

— Petrece mai mult timp cu ei. În felul acesta ei vor putea să te cunoască mai bine, nu numai ca pe unchiul și tutorele lor autoritar, ci ca pe un prieten, ca pe cineva căruia îi pasă de ei. După ce vei face acest lucru, restul va veni de la sine.

— Asta e părerea ta?

— Sunt sigură că așa este.

Expresia feței lui Adam deveni ușor cinică.

— Ai cumva obiceiul de a încerca să rezolvi problemele oamenilor în locul lor ?

— Nu-ți bate joc de eforturile mele, Adam, îl certă ea. Eu țin la acești copii și... aș vrea să-i ajut.

Adam rămase tăcut câteva clipe. Deodată, în noaptea albă și sufocantă apăru un element primejdios, atunci când el o întrebă :

— Ții și la mine ?

Lisa se încordă și se îndepărtă de el cât putu de mult.

— Tu ești patronul meu.

— Și asta mă plasează într-o categorie de oameni situați dincolo de puterea ta de înțelegere ?

— Nu mă gândeam că încerc să te ajung din urmă, spuse ea cu răceală.

Se întoarse cu spatele și se îndepărtă de el, dar Adam păru că- anticipase mișcările. Măinile lui o apucară de umeri și o traseră hotărât spre el.

— Dar nu ți-a trecut oare prin cap că aș putea încerca să te ajung eu pe tine din urmă ? o întrebă el cu buzele foarte aproape de urechea ei.

— Te rog, nu... îl imploră ea.

Dar brațele lui o înconjură, ținând-o prizonieră lângă trupul lui puternic și musculos.

— Îmi place parfumul tău, îi spuse el în timp ce o săruta pe gât.

Își continuă dinadins explorarea. Lisa închise ochii și se luptă cu strigătul emoțiilor trezite în ea. Dar rezistența ei se risipi repede. Făcu un ultim efort ca să se elibereze.

— Lasă-mă să plec ! strigă ea furioasă.

Dar rugămintile ei fură înăbușite de apăsarea senzuală a gurii lui calde.

Lisa era gata să răspundă dorinței lui, dar nu îndrăzneala să-i arate cât de tare pusese stăpânire pe ea. Nu voia să fie jucăria lui, atunci când Willa nu era acolo ca să-i ocupe timpul.

— Cum îndrăznești ?! strigă ea.

Și înainte de a se putea stăpâni, îl lovi cu furie peste obraz.

Palma răsună ca o împușcătură în semiîntunericul catifelat al grădinii.

— Nimeni nu poate să mă pălmuiască și să scape cu fața curată, spuse el cu o voce primejdios de calmă. Nici măcar tu, Lisa.

Ea încercă să vorbească, însă vocea o lăsă în momentul cel mai critic. Gura lui Adam o acoperi pe a ei cu o brutalitate sălbatică. Nici dacă și el ar fi lovit-o, n-ar fi durut-o atât de tare. Și el adăugă dureri, și jignirea, pipăindu-i trupul cu mâinile într-un mod care exprima exact felul în care o judecă el.

— Acum ai un motiv să mă pălmuiеști, îi zise Adam cu voce aspră.

Ea îi întoarse spatele cu un strigăt înăbușit și fugi prin grădină. Ajunse în camera ei fără să știe cum, și începu să plângă ca un copil...

CAPITOLUL X

În următoarele zile plouă continuu. Era o vreme excelentă pentru ținutul Karroo. Câmpia, în aparență stearpă, se întoarse la viață cu o intensitate de culori care nu numai că o uimira pe Lisa, dar o și cucerira, așa cum o avertizase Erica.

Și totuși această reinnoire nu avea o prea mare importanță pentru ea, dat fiind că trebuia în cele din urmă să părăsească ferma Fairview și să se întoarcă în oraș. Se gândea cu neplăcere la acest moment, dar era și mai afectată de politetea glacială a lui Adam, începând din noaptea în care îl pălmuise. Nu reușise să-și respecte promisiunea de o acționa spre binele copiilor. Dar în ciuda temerilor ei de la început, în purtarea lui Adam față de ei păru să aibă loc o ușoară schimbare. Acest lucru reprezintă pentru ea o rază de bucurie într-o existență tristă.

— Ce ați zice de un ponei ? le propuse Adam indiferent, când veni vorba despre Crăciun.

Două perechi de ochi căprui se ațintiră imediat asupra lui.

— Un ponei adevărat ? îl întrebă John, cu voce șovăitoare.

– Unul adevărat, spuse Adam.

Își întinse dinainte picioarele lungi și trase gânditor din pipă.

– Unul pentru tine și unul pentru Kate. În felul acesta ați putea învăța amândoi să călăriți.

Câteva clipe se lăsă tăcerea și Lisa își ținu răsuflarea. Adam făcuse un pas uriaș în direcția bună. Dar rezultatul depindea în întregime de reacția copiilor.

– Chiar vorbești serios, unchiule Adam ?

Kate rupsesse tăcerea punându-i la îndoială sinceritatea.

– Am eu obiceiul să fac afirmații nefondate ?

– Nu... nu cred, îi răspunse Kate ezitând.

Apoi John îl întrebă :

– O să ne înveți să călărim, unchiule Adam ?

Trăsăturile aspre ale lui Adam fură imblânzite de un zâmbet.

– Dacă sunteți cuminți, da.

– Uraa ! exclamă gemenii entuziasmați.

Gheața fusese spartă. În timp ce gemenii se cătărau pe genunchii unchiului lor, Lisa și Erica schimbă un zâmbet de ușurare.

– Unchiule Adam, ești cel mai bun unchi din lume ! îl anunță Kate sărutându-l pe obraz.

Surprins și amuzat, el își arcui sprâncenele groase.

– Ei bine, eu nu știu mare lucru despre subiectul ăsta, pentru că a fost nevoie să am o discuție foarte deschisă cu o anumită persoană, ca să înțeleg în sfârșit că în ultima vreme nu prea m-am purtat ca un unchi adevărat.

Privirea lui se încrucișă cu cea a Lisei. Aceasta era o modalitate de a-i mulțumi, își spuse ea instinctiv. Dar mai era și altceva în ochii aceia intunecați și irezistibili. Ceva ce ea încercă zadarnic să priceapă atunci când el își lăsă din nou ochii în jos spre gemeni.

— Ce-ar fi să mergem să ne scăldăm ?

— Oh, da, te rugăm ! strigară ei. Hai să ne scăldăm.

— Parcă știam că în după-amiaza asta ești așteptat de Willa, interveni Erica Vandeleur.

— O să-i telefonez ca să-mi contramandez vizita, spuse el dând din umeri.

— Asta n-o să-i prea placă Willei, comentă doamna Vandeleur pe un ton caustic, atunci când el nu o mai putea auzi. În ultima vreme avea aerul că-l consideră pe Adam ca pe proprietatea ei. Nu va accepta cu ușurință să fie neglijată din cauza gemenilor.

Lisa nu spuse nimic. Dar se întreba câtă vreme mai trebuia să aștepte Erica pentru a afla cât de apropiate erau relațiile dintre fiul ei și Willa Jackson.

„Poate așteaptă să vină Crăciunul ca să le facă publice și... oh, Dumnezeule ! gândi ea cu disperare. Aș vrea să fiu moartă atunci !”

Cu două săptămâni înainte de Crăciun, Lisa fu chemată într-o seară, după cină, în biroul lui Adam. Se așeză nervoasă în fața lui și se întrebă ce mai făcuse iar, de provocase acea confruntare între patru ochi. Dar Adam nu părea deloc grăbit s-o lămurească. Fu nevoită să aștepte răbdătoare, până ce el își aprinse fără grabă pipa.

– Le-am invitat pe mama și mătușa ta să petreacă două săptămâni cu noi de Crăciun și Anul Nou, îi spuse el în sfârșit.

Scoase pe nas un nor de fum și încăperea se umplu de aroma puternică a tutunului.

– Poftim ? făcu ea nevenindu-i să creadă și strângând cu degetele brațele fotoliului.

– Ai auzit ce am spus.

– Dar de ce ? De ce le-ai invitat ?

– Mama dorea foarte mult s-o revadă pe mătușa ta. Așa că i-am propus s-o invite de sărbători și m-am gândit că poate ți-ar plăcea să o ai și pe mama ta aici, cu tine...

– Oh ! făcu ea proteste, căci i se părea greu să controleze situația. Și au acceptat ?

– Am primit o scrisoare de la ele azi-dimineață. Sunt încântate să vină și vor sosi săptămâna viitoare, așa cum le-am propus.

– Oh !

– Nu prea pari bucuroasă, observă el liniștit, privind-o intens cu ochii mijiiți.

– Nu știu ce să spun acum. Eu...

Își mușcă buzele. Își dădu deodată seama că știa totuși. Nu dorea prezența mamei și mătușii ei la fermă, împreună cu ea. Acestea o cunosteau foarte bine. Li vor ghici secretul și ar afla despre suferința ei cumplită. Dar acum era prea târziu.

– E drăguț din partea ta că le-ai invitat, spuse ea în sfârșit, cu ochii în jos.

– Eu acționez în mod premeditat, n-o fac niciodată din drăgălășenie, i-o întoarse brutal Adam.

Se ridică din fotoliu și-l împinse cu piciorul cu o asemenea violență, încât Lisa tresări.

— Atunci care este scopul invitației ?

El stătea întors cu spatele la ea și privea pe fereastră. Ii trebui atât de mult timp să răspundă, încât Lisa începu să se întrebe dacă el auzise ce-l întrebase. În cele din urmă, Adam se întoarse și-i spuse ridicând din umeri :

— Majorității oamenilor le place să fie în familie de Crăciun. N-ai nici un motiv să te crezi diferită de ceilalți.

— Deci, ai făcut-o pentru mine ?

El schiță un zâmbet forțat.

— Nu numai pentru tine.

— M-ai zăpăcit de tot, recunosc eu ea ducând o mână la frunte, și încercând să-i ghicească motivele.

— Acceptă doar că mama și mătușa ta își vor petrece Crăciunul cu tine și mulțumește-te cu atât, zise el cu o umbră din cunoscuta lui nerăbdare.

Ea privi spre hârtiile împrăștiate pe birou.

— Ești... grăbit să-ți continui lucrul ? il întreabă ea cu respirația ușor întretăiată.

— Nu, dacă ai ceva de discutat cu mine.

Dădu ocol biroului și se așeză pe colțul acestuia. Lisa își căuta cu înfrigurare cuvintele.

— Ei bine ? o întreabă el. E atât de greu ?

— Nu e greu... dar fiindcă... n-am mai avut ocazia să-ți vorbesc între patru ochi din... din noaptea aceea...

Își strânse puternic mâinile pe genunchi și ridică spre el o privire tulburată.

— Trebuie să-mi cer scuze, Adam... Nu... nu-mi stă în obicei să... să pălmuiesc oamenii...

Aflându-se pe punctul de a izbucni în plâns, ea își lăsă grăbită pleoapele în jos și șopti :

— Îmi pare rău.

Urmă o tăcere lungă, nesfârșită. Apoi, Adam spuse cu calm :

— În general, o fată pălmuește un bărbat atunci când se simte jignită de el. Inițial, de fapt, asta și fusese intenția mea.

— Știu, șopti ea, stăpânindu-și, cu capul plecat, lacrimile din ochi.

— Tot ce s-a întâmplat după aceea este regretabil, continuă el. Dar aș vrea să știu motivul pentru care ai recurs atât de repede la violență.

Lisa simți că-i stă inima în loc. Dacă i-ar fi explicat de ce, însemna să-i dezvăluie sentimentele pe care le avea față de el. Trebuia să evite acest lucru. Scutură din cap și spuse printră dinți :

— Este imposibil.

— Pentru că nu vrei să-mi spui ? Sau pentru că nu aveai nici un motiv ?

— Mi-e absolut imposibil ! exclamă ea.

Sări în picioare speriată și ocoli repede fotoliul ca să se îndepărteze de el.

Sub pulovăr, pieptul i se ridica și cobora cu rapiditate, ceea ce dovedea intensitatea agitației ce o cuprinsese. Pentru că tăcerea dintre ei se prelungea, ochii tinerei fură atrași în mod irezistibil de cei ai lui Adam. Rămase pe loc, ca o pasăre sub privirea hipnotizatoare a unui șarpe.

— Ochii tăi mă fascinează.

Vocea lui profundă îi produse niște vibrații în trup și o aduse într-o stare vecină cu transa.

— Ei capătă o nuanță albastru-violet atunci când ești tulburată afectiv, știi ?

Ea începuse să tremure ca și cum el ar fi ținut-o.

— Încetează, Adam, te rog !

El ridică ironic din sprâncene.

— Nu ți-a mai spus nimeni asta până acum ?

— Nu, recunosc eu.

— Câtă lipsă de spirit de observație la acest Rory Nu-știiu-cum ! remarcă Adam cu o ușoară răceală.

El observă privirea rapidă pe care ea o aruncă spre ușă, traversă încăperea și o deschise.

— Ești liberă să pleci dacă dorești, spuse el sprijinindu-se de canatul ușii cu degetele vârâte în cureaua subțire din jurul mijlocului.

Ea făcu câțiva pași șovăitori spre ușă, apoi se opri, cu o rugămintă negrăită în ochi.

— Dumnezeu ! exclamă el cu asprime, trântind ușa cu piciorul. M-am jurat să nu mă mai ating de tine niciodată, dar atunci când mă privești în felul acesta...

Atunci, lucrul de care se temea ea cel mai mult se întâmplă. O cuprinsese în brațe și gura lui se lipi de a ei cu precizia unui vultur care se năpustește asupra unei prăzi lipsite de apărare. Ca orice animal prins în capcană, știa că e zadarnic să se lupte cu el. Rămase pasivă în îmbrățișarea lui și se strădui să-și forteze buzele să nu răspundă la apăsarea necrutătoare, dominatoare ale lui Adam. Dar practic acest lucru era imposibil. Trebuia să se gândească la Willa.

Adam ridică deodată capul.

— Pe toți drocii, răspunde-mi și tu la sărut !

— Nu ! Nu ai dreptul să-mi; să-mi ceri așa ceva. Știi foarte bine asta... ca și mine de altfel.

— Ce dracu' tot spui acolo ?! urlă el.

Îi dădu atât de brusc drumul din îmbrățișare încât ea fu cât pe ce să cadă.

— Nu e nevoie să-ți explic eu. Știi despre ce este vorba.

— Să fiu al naibii; dacă știu ! aproape urlă el. Dar să lăsăm asta deocamdată. Nu am dispoziția necesară pentru a sonda ciudățeniile minții femeiești.

Deschise brusc ușa și, de data asta, se dădu la o parte.

— Poți să pleci, Lisa. Cred că acum nu mai avem nimic să ne spunem.

Și totuși ceva era în neregulă, înțelese ea deodată. Dar ce anume ? Făcu un pas șovăitor spre el.

— Adam...

— Pleacă, Lisa, îi ordonă el pe un ton aspru. Pleacă înainte să mă vezi făcând sau zicând ceva ce aș putea regreta mai târziu.

*
* *
*

Celia Moreau și Molly Anstey sosiră într-una din după-amiezile săptămânii următoare. Lisa, gemenii și Erica Vandeleur veniră să le ureze bun-venit la Fairview. În timpul acesta, Adam dădu ocol casei și așteptă răbdător deoparte, cât Lisa era îmbrățișată și sărutată cu emoție de mama și mătușa ei. Dar amabilitatea cu care îi întâmpină el familia o miră pe Lisa mai mult decât orice.

Când, mai târziu, îi văzu pe mama ei și pe Adam stând liniștiți de vorbă după ce-și luaseră ceaiul, pe fruntea de obicei netedă a Lisei apărură o cută provocată de o nedumerire extremă. Discuția lor părea să fie serioasă, dar tânăra observă că Adam reușea cu greu să-și disimuleze uneori amuzamentul. Părea să-i apropie o familiaritate tihnită, ca și cum s-ar fi cunoscut de multă vreme. Lisa o învidie brusc pe mama ei pentru faptul că era sigură pe ea însăși.

Molly și Erica Vandeleur începură să depene amintiri din tinerețe. La un moment dat, gemenii începură să se agite și Lisa îi duse afară, fără să bage cîneva de seamă.

— Îmi place mama ta, o anunță Kate. E atât de drăguță și miroase atât de frumos !

— La fel ca tine, Lisa, spuse John sărutînd-o pe neașteptate pe obraz.

— Ah, mulțumesc, spuse ea rîzînd fericită, strîngîndu-i în brațe.

— Uite-l pe unchiul Adam ! exclamă deodată John.

Gemenii îi făcură semne entuziaste. Adam, cu pălăria trasă pe ochi, le răspunse făcîndu-le cu mâna ; apoi armăsarul lui prinse viteză și porni în galop spre mica ridicătură de pămînt din spatele clădirilor anexe.

— Aș vrea să fie deja Crăciunul, oftă John. Am putea să mergem cu unchiul Adam pe câmp, călare pe poneii noștri.

— Nu mai e mult de așteptat, îl liniști Lisa... Numai câteva zile... dar va trebui mai întîi să învățați să călăriți.

— O să învățăm foarte repede, îi spuse Kate cu seriozitate.

Lisa începu să râdă și-i conduse spre casă. Dar râsul ei suna puțin forțat, căci pentru ea se apropia timpul plecării. Va trebui să se obișnuiască cu existența ei pustie după ce se va întoarce în oraș. Va duce dorul gemenilor, plimbărilor de la sfârșitul după-amiezii, splendidelor apusuri de soare, nopților calde, cu cerul plin de stele. Dar mai mult decât orice îi va lipsi Adam. Dorul de el și de ceea ce nu se va mai întâmpla vreodată o va mistui necontenit, dar trebuia să găsească o soluție. Se va cufunda în munca ei, așa cum făcuse mătușa Molly.

John și Kate alergau în fața ei și ea îi urma mai încet. Mergând astfel, schiopătatul ei abia dacă se mai observa. Dar Lisa fusese prea ocupată în ultima vreme ca să mai bage de seamă. Și cicatricele abia dacă se mai vedeau în minunatul apus de soare care-i lumina trăsăturile frumoase ale feței. Dar ea nu se gândea nici la sine și nici la felul cum arată. Se gândea la Adam, la ironia, cinismul, sprâncenele lui încruntate, la zâmbetul lui ironic și plăcerile interzise oferite de buzele și brațele lui.

Nu, nu! Nu trebuia să se gândească la el în felul acesta, se mustră ea cu infocare. Trebuia să-l considere doar ca pe patronul ei, omul care făcuse din ea un obiect de distracție atunci când femeia cu care urma să se însoare nu se afla acolo. Da, așa trebuia să se gândească la el! Era un bătăron! Un afemeiat!

Un bătăron! Un afemeiat! Dar... Doamne-Dumnezeule! Putea să fie și diavolul în persoană. Tot l-ar fi iubit și l-ar fi dorit.

li duse pe copii să facă baie. Atunci, când coborî, toată lumea era în camera de zi și Adam îi făcu semn spre fotoliul de lângă el și îi turnă un pahar de vin alb. Privirile li se întâlniră pentru scurtă vreme. Ea își întoarse ochii de la el și se strădui să-și liniștească bătăile inimii.

— Lisa, draga mea, exclamă mama ei, nu-mi vine să cred ! Arăți nemaipomenit ! Ești încă puțin cam slabă, dar ce frumos te-ai bronzat !

— Nu ți-am spus eu ? adăugă cu viclenie mătușa ei. Aerul ținutului Karroo a făcut minuni cu tine.

Obrajii Lisei se colorară ușor.

— Când î-am propus să vină aici, la Fairview, continuă mătușa ei, nici nu voia să audă de așa ceva. Ținutul Karroo i se părea departe și prea ne-civilizat pentru o citadină ca ea.

Lisa simți ochii lui Adam ațintiți asupra ei, ca doi cărbuni aprinși.

— Ți-ai schimbat părerea ?

— Nimeni n-ar putea să trăiască aici un interval de timp și să nu-și schimbe părerea !

— Dacă ți s-ar oferi ocazia, ai putea lua în considerare ideea de a rămâne aici pentru totdeauna ?

— Nu cred, îi răspunse ea imediat.

Totul în ea se încorda la gândul că va trebui să asiste la eventuala lui căsătorie.

Dar vag, conștientă de prezența celor trei persoane care schimbau între ele priviri cu subînțeles, ea adăugă :

— A venit vremea să mă întorc la școală

— Și implicit la civilizație ?

— N-am spus niciodată așa ceva ! retractă ea la ușoara ironie din glasul lui.

Dar nu mai avură timp să continue discuția. Erica Vandeleur se ridică.

— Mergem la cină ?

— Bună idee ! aprobă imediat Adam.

Își puse paharul pe masă și se ridică.

— După dumneavoastră, doamnele mele.

Erica Vandeleur deschidea drumul și Lisa îl închidea, cu Adam chiar în spatele ei.

Ce vrusese oare să spună când o întrebase dacă avea de gând să rămână acolo pentru totdeauna dacă i s-ar fi oferit ocazia ? se întrebă ea pe toată durata mesei. Se gândea să-i găsească o slujbă în zonă ? Atât de aproape încât să se lovească permanent de el și Willa ? Lisa se înfioră și alungă din minte acea idee respingătoare. După ce se va căsători cu Willa, nu voia să se afle la mai puțin de o sută de kilometri de el. Deci îi rămânea o singură scăpare : să se întoarcă la Cape Town.

CAPITOLUL XI -

Lisa avu prilejul să rămână pentru prima oară singură cu mama ei abia a doua zi dimineata, două ceaiul servit pe terasă. Celia Moreau îi pomeni despre întâlnirea cu Rory. Ii aruncă o privire rapidă fiicei sale.

- Ți-a scris ?

- Nu, mamă. A venit aici să mă vadă. Dar mi-e teamă că a făcut drumul degeaba.

- L-ai respins ?

- Da.

- Poate e mai bine așa, recunosc mama ei cu seriozitate.

Și de data asta între ele se lăsă o tăcere ciudată, care o intrigă pe Lisa. Se uita curioasă la mama ei. Dar Celia Moreau părea foarte destinsă și-i zâmbi.

- Adam este un om foarte de treabă, nu-i așa ?

Lisa nu știa la ce se referă, dar acea aluzie neașteptată la Adam o alarmă. Fără să vrea, se încordă.

- Da, bănuiesc că așa e.

- A fost foarte drăguț din partea lui că mi-a scris ca să mă invite aici, nu crezi ?

- Da, foarte drăguț, zise Lisa cu un zâmbet ușor cînic, căci își amintea de afirmația lui Adam conform căreia el nu făcea niciodată nimic din drăgălășeni.

- Te înțelegi bine cu el ?

- Destul de bine, îi răspunse tînăra pe un ton repezit.

Deveni imediat mai atentă : nu trebuia să aibă încredere în observațiile de acest fel.

- Pare să fie un om pe care se poate conta ; și nicidecum de felul acelor care te lasă baltă în perioade de criză !

Lisa o cunoștea prea bine pe mama ei ca să nu sesizeze intensă curiozitate a acesteia conținută în acea observație, aparent indiferentă. Se hotărî să scape de ea ironizând-o.

- Mamă, ești transparentă ca celofanul !

- Eu ?

- Incerci, foarte subtil, e adevărat, să descoperi ce sentimente am pentru Adam Vandeleur. Dar îți pierzi timpul în zadar.

Lisa fu mirată s-o vadă pe mama ei roșind ușor.

- Mă întrebam doar...

- Nu, mamă, o opri tînăra, ascunzându-și rănilile inimii sub o demonstrație convingătoare de indiferență. Adam Vandeleur este patronul meu. Și în plus, noi nu avem nimic în comun. Deci n-are rost să-ți închipui că nutresc pentru el o pasiune nemuritoare !

- Nu mi-am închipuit nimic de felul acesta, protestă mama ei. Dar mă preocupă, în mod firesc, viitorul tău. Mi-ar plăcea să te văd fericită la casa ta, împreună cu un om de treabă și serios.

Lisa zâmbi ușor.

— Sunt sigură că asta dorești, mamă. Dar acest „om de treabă și serios” nu va fi Adam Vandeleur.

— Nu-ți place de el ?

— Dacă-mi place sau nu, nu are nici o importanță. E patronul meu și, în această calitate, îl respect.

Celia Moreau o privi fix pe fiica ei preț de câteva clipe. Dezamăgirea acesteia era evidentă. Dar copiii dădeau chiar atunci colțul casei ca să mai dea iama prin cutia cu biscuiți, și ea făcu un gest derutat.

Acest subiect nu mai fu nici măcar pomenit în timpul ultimelor două zile înainte de Crăciun. Dar Lisa sesiza atenția care i se acorda de fiecare dată când Adam se afla în preajma ei. Împărtăși intenționat entuziasmul lui John și Kate, care o ajutau să împodobească pomul în camera de zi.

Deoarece avea prea puțin timp la dispoziție ca să-și facă cumpărăturile de Crăciun, își alese dinainte cu grijă cadourile. O sticlută cu parfumul ei preferat pentru mătușa ei, iar pentru mama sa, cerceii sub formă de perlă la care visase întotdeauna. Pentru doamna Vandeleur alege o eșarfă din mătase naturală și pentru gemeni câte o carte despre animale pentru fiecare. Dar Adam reprezenta o problemă. El era patronul și probabil nu aștepta nimic de la ea. Până la urmă renunță la îndoielile ei și se hotărî să-i ia niște batiste cu inițialele lui.

Schimbară între ei cadourile în seara de Crăciun, dar, în spatele râsului și veseliei, Lisa simțea o umbră de tristețe. Familia Vandeleur își pierduse în mod tragic doi dintre membrii ei și gândurile lor

se îndreptau probabil spre Crăciunul trecut, când se adunaseră cu toții.

Lisa își lăsă privirea în jos spre gemeni și ochii i se umplură de lacrimi. Puțin mai târziu, se duse să-i culce și rămase cu ei până când adormiră. Stinse lumina din camera lor. Dar în coridorul întunecos se izbi de cineva. Simți că-i stă inima în loc în momentul în care mâinile ei întâlneau un zid solid și nemișcat : pieptul lui Adam.

— Urcam să văd ce te reține atât de mult, îi spuse el.

Mâinile lui se întinseră spre talia ei. Lisa le simți căldura prin pânda rochiei. Ea îi explică motivul întârzierii.

— N-am avut încă ocazia să-ți mulțumesc pentru cadou, îi spuse el calm.

Lisa se încordă la atingerea lui. Dar, fără să-i mai lase răgazul să-i răspundă, Adam îi sărută buzele tremurânde.

— Am făcut-o numai ca să-ți mulțumesc, zise el cu liniștea lui enervantă, după ce-i dădu drumul din îmbrățișare. Și acum ar fi mai bine să coborâm, altfel vor crede că am dispărut.

Atunci când, întoarsă în camera de zi, Lisa simțea că are obrații roșii, dar măcar de data asta cele trei femei erau prea ocupate ca să le acorde altceva decât o privire în treacăt.

— Doriți un pahar de vin, doamnelor ? le propuse Adam.

Paharele fură umplute rapid. Lisa îl bău încet pe al ei. Se uita la chipul însufletit al mamei sale. Părea fericită și mulțumită.

— Înăuntru este cald, spuse Adam. Ce-ar fi să ieșim pe terasă ?

Lisa ezită.

— Vino ! Și nu mai fi atât de speriată.

— Nu mi-e frică.

Se uită o clipă la mâna lui puternică și frumoasă și-și puse mâna într-a lui. El o conduse spre fotoliile din ramuri de palmier.

— Inspiră adânc aerul ăsta, îi spuse el. Nu-ți vor lipsi toate astea atunci când va trebui să te întorci în oraș ?

— Îmi vor lipsi foarte mult, recunosc eu.

Se străduia să adopte un aer relaxat.

— De fapt, știi foarte bine că ai putea să rămâi aici.

— În ce calitate ? îl întrebă ea ușor cinică. Ca ajutoare de muncitoare agricolă, de exemplu ?

El schiță un zâmbet.

— E posibil. Dar eu mă gândesc la ceva cu mult mai convenabil.

Lisa înlemni și-i aruncă o privire rapidă. Așezat lângă ea sub razele de lună, părea calm și liniștit. Dar ea știa că fiecare mușchi al trupului lui era gata să acționeze la cea mai mică provocare.

— Îți mulțumesc, dar nu vreau să aflu ce ai de gând, făcu ea brusc.

— Nu ești nici măcar puțin curioasă ?

— Nu.

— Păcat, șopti el.

Se întinse în fotoliu și se întoarse spre ea ca s-o poată vedea mai bine.

— Eram atât de sigur că o să te intereseze !

Lisa își coborî ochii spre genunchii ei pe care-și ținea mâinile încheștate una de alta.

— Sper că nu-ți bați joc de mine, Adam.

— Te tachinez, draga mea, nu-mi bat joc, o corectă el cu blândețe.

Ea ridică spre el o privire nesigură.

— De ce ?

— Ca să te determin să ieși din cochilia ta, o anunță el, cu o anumită asprime în glas. În ultima vreme te-ai retras atât de adânc în ea ! Incepuseși să mă exasperezi.

— N-are rost să-ți faci griji pentru mine. Cochilia asta e foarte confortabilă și eu sunt foarte fericită în ea, mulțumesc, îi zise ea cu răceală.

— Ești oare într-adevăr fericită, Lisa ?

Când auzi întrebarea, pusă cu blândețe și cu o anumită sinceritate, îi veni să plângă și să strige : „Nu, nu sunt fericită !”

Dar în loc de asta, ea îi răspunse cu asprime :

— Sunt așa cum este de așteptat să fiu.

— Asta sună ca văicăreala unei fete bătrâne acrite !

Ea schiță un zâmbet neașteptat.

— Presupun că așa și sunt.

— N-o să fii niciodată fată bătrână, Lisa, continuă el stând aplecat și privind-o fix în ochi. Și acreala nu se potrivește unei gura ca a ta, făcută exclusiv pentru sărutări.

Ea intră în alertă.

— Aș dori să nu te mai aud spunând asemenea vorbe.

— Pe toți dracii ! explodă el. Iar eu aș dori și mai tare s-o fac ! Aș vrea să te fac să ieși din co-

chilie sărutându-te, până când o să redevii o femeie vie și emoționată !

— Adam ! exclamă ea în șoaptă, sărind în picioare.

Intimitatea sugerată de cuvintele lui o făcuse să i se înfioare trupul.

— Stai jos, îi spuse el cu calm.

— Cred...

— Stai jos ! repetă el cu o voce înspăimântătoare.

Lisa se supuse, cu toată dorința ei de a nu o face.

— Aș vrea să știu de ce-ți sare așa de repede muștarul, continuă el cu ceva mai multă blândete.

— N-ai nici un drept să-mi vorbești așa, îi răspunse ea cu voce nesigură și cu ochii plecați asupra mâinilor.

— Mi-ai mai spus asta. Aș vrea să știu de ce îmi refuzi acest drept.

Pentru că ești logodit cu Willa, fu gata să-i răspundă ea deodată.

Dar ea zise :

— Pentru că ești patronul meu.

— Asta e singurul motiv ?

Inima Lisei începu să bată năvalnic. Teamă de a nu-i fi ghicit adevăratele sentimente o făcu să simuleze furia.

— Este neapărat necesar să continuăm această discuție ?

— Nu-mi răspunde la întrebare cu o altă întrebare.

— De ce ești atât de insistent-? îi întrebă ea exasperată.

– Pentru că încerc să descopăr motivul reținerii tale față de mine, imediat ce abordăm un subiect mai personal. Și cu toate acestea, îți place cum te sărut, știu al naibii de bine treaba asta.

Ea își ținu brusc respirația, apoi își recăpătă controlul asupra ei însăși și se interesă cu un glas indiferent :

– E oare o crimă să-ți placă sărutările unui bărbat, fără să-ți dorești să mergi mai departe de atât ?

– Minți cu nerușinare !

Vocea lui semăna cu bubuitul unui tunet, gros și amenințător, ca înainte de furtună.

Degetele lui se încheștară pe brațele fotoliului tinerei.

– Tare-mi vine să-ți dovedesc cât de mincinosă ești ! Dar asta ți-ar șoca desigur prea tare inimioara slăbită și mi-e teamă că n-o să-ți mai poți reveni niciodată !

Razele lunii cădeau pe fața lui într-un mod nu prea avantajos pentru el, accentuându-i nuanțele cărunte de la tâmpile, ridurile adânei din jurul nasului prelungindu-se până la gură și la gropița întunecată din maxilarul lui hotărât. Însă sclipirea dură, iritată din ochii lui și expresia uneori senzuală a gurii erau lucrurile care o îngrozeau cel mai mult pe Lisa. Oare își va pune în aplicare amenințarea ?

Se simți obligată să rupă acea tăcere încărcată de tensiune. Cu o voce blândă, aproape rugătoare, îi întrebă :

– Nu crezi că discuția a durat deja prea mult ?

– Da, ai dreptate, spuse el scurt.

Se îndepărtă de ea, ca și cum nu mai putea suporta să stea aproape.

— A durat chiar prea mult !

Intr-o atmosferă plină de încordare, se întoarseră în camera de zi. Spre miezul nopții, văzând că nimeni nu are de gând să meargă la culcare, Lisa pretextă că o doare capul și urcă în camera ei.

Tulburată, jignită și dezorientată, se strădui în zadar să nu se gândească la discuția dintre ea și Adam. De ce oare părea să caute cu tot dinadinsul s-o facă să sufere ? De ce nu voia s-o lase în pace ? De ce... ? La nici una din întrebările care i se îmbulzeau în minte nu reușea să găsească un răspuns. În cele din urmă spuse, cu capul înfundat în pernă :

— Oh, Dumnezeu ! Ce mult aș vrea să înțeleg !

Încercă să analizeze purtarea lui Adam, dar cu cât se străduia mai mult, cu atât devenea mai confuză. Până la urmă se cufundă într-un somn adânc.

*

*

*

Lisa fu trezită în dimineața zilei de Crăciun de năvala zgomotoasă a gemenilor în camera ei.

— Îmbracă-te repede ! îi strigară aceștia. Vrem să vedem dacă au sosit poneii.

— În cazul acesta, ați face mai bine să ieșiți afară ca să mă pot pregăti, îi anunță Lisa cu voce odormită.

Gemenii se năpustiră pe coridor și trântiră ușa în urma lor.

Ceva mai târziu, într-un padoc de lângă casă descoperiră doi ponei de Shetland, care se hrăneau cu fân, unul lângă altul. Își ridicară capetele și-și scuturară coamele la apropierea Lisei și a copiilor.

Aceștia fură entuziasmați de ponei și-și manifestară intenția de a-i încăleca. Sosi și Adam, urmat de Petrus, care ducea două șei mici. Fără pălărie, îmbrăcat cu niște pantaloni maro și un pulovăr bej, Adam era complet schimbat. Când îl văzu, Lisa făcu fără să vrea un pas înapoi. Dar el o privi numai în treacăt.

Copiii cerură și primiră încuviințarea de a-l ajuta pe Petrus să înșeuze poneii. Lisa nu-și putu reține un zâmbet când îi văzu cât de entuziasmați erau.

– E ziua de Crăciun, spuse calm Adam lângă ea.

Lisa se uită la el și văzu că întinde mâna spre ea.

– Stabilim un armistițiu ?

– Da, bineînțeles, îi răspunse ea fără șovăire.

Mâna ei dispăru aproape complet în scurta și călduroasa lui strângere de mână.

– Nu crezi că suntem în stare să-l respectăm pe durata întregii zile ? o întrebă el cu un zâmbet rece.

– Tot ce pot să-ți spun este că o să încerc, zise ea. Dar tu ?

El îi atinse obrazul.

– Eu aș fi în stare de orice, copila mea, dacă mă privești cu zâmbetul ăsta pe buze !

Obrazii Lisei se infierbântară.

– Cred că gemenii și-au pierdut răbdarea.

– Și eu, Lisa, îi spuse el zâmbind. Și eu...

Cu ochii mijiti din cauza soarelui, ea îl privi cum se îndepărtează cu pași mari și-i ajută pe copii să încalece. Oare ce vrusese să spună? se întrebă ea încruntând din sprâncene.

Soarele dimineții îi ardea brațele și picioarele atunci când mătușa ei, întoarsă de la o plimbare, veni să i se alăture în fața ocolului animalelor. Dar soarele era prea puternic pentru pielea ei fină și sensibilă și Lisa îi sugeră să se adăpostească la umbra copacilor din grădină. O conduse la o bancă pe care mătușa Molly se prăbuși de oboseală.

– Mama doarme și acum? o întrebă Lisa.

– Da, draga de ea. M-am îmbrăcat în liniște și m-am strecurat afară fără s-o trezesc. Ce dimineață minunată! Și ce curat e aerul de la țară! Nu mă mai pot sătura. Ți place aici, nu-i așa?

Era o constatare și nu o întrebare, și aceasta era atât de tipică purtării ei, încât Lisa zâmbi.

– Da. E zăduf și e praf peste tot, dar îmi place foarte mult.

– Știi, Lisa, continuă mătușa Molly după un moment de gândire. Adam îmi amintește foarte mult de Luke, defunctul meu soț.

Zâmbetul îngheț pe buzele Lisei.

– Serios?

– Luke era înalt și lat în spate. Când mă ținea în brațe, mă simteam de parcă nimic nu mă mai putea atinge. Mi se părea că sunt și iubită și apărută în același timp.

Se opri și-i aruncă Lisei o privire curioasă.

– Atunci când te privește, Adam nu-ți lasă

aceeași impresie, cum că ești feminină și dezorientată ?

Lisa dădu din umeri cu o indiferență prefăcută.

— N-am observat așa ceva.

— Oh, Lisa, draga mea ! spuse Molly râzând cu un aer neîncrezător. Ar trebui să fii oarbă ca să nu observi fizicul minunat al lui Adam Vandefeur. Răspundește o virilitate care e în stare să facă inima unei femei să bată nebunește. Așa bate și inima mea !

— Mătușă Molly ! exclamă Lisa uluită.

— Dar acesta este adevărul ! Dacă aș fi avut cu douăzeci de ani mai puțin, n-ai fi avut nici o șansă !

Buzele Lisei schițară un zâmbet înghețat și începu să-și aranjeze cutele fustei.

— De ce crezi că aș fi interesată să am vreo șansă cu el ?

— Pentru că există o anumită expresie în ochii tăi, atunci când el este prezent.

— Da ?

În ciuda strădaniilor ei, simți că i se înroșesc obraji. Zâmbetul lui Molly Anstey deveni triumfător.

— Ești îndrăgostită de el, nu-i așa ?

— E patronul meu, mătușă Molly, îi spuse Lisa cu o ușoară ostilitate în glas.

— Și ce dacă ? se indignă mătușa ei. Oh, stai jos și încetează !

— Trebuie să mă duc să văd cum se descurcă gemenii cu călăritul poneilor.

— Se ocupă foarte bine Adam de asta. E perfect capabil să-i supravegheze și el puțin.

Ochii ei cenușii o priviră pe Lisa cu atenție.

— Îl iubești, nu-i așa ?

— Îl admir și îl respect, ocoli Lisa răspunsul.

— E necesar să-l admiri și să-l respecti pe omul iubit, recunoscui mătușa ei cu o expresie mulțumită pe chip.

Lisa se lăsă pradă furiei.

— Mătușă Molly, aș dori ca tu și mama să încetați să mă mai spionați și să încercați să găsiți o semnificație a relațiilor mele cu Adam Vandeleur, o avertiză ea cu răceală. E patronul meu și atât.

Pe buzele lui Molly Anstey apăru enervantui zâmbet complice.

— Și te aștepți cumva să te și cred ?

— Da, oftă Lisa enervată la culme. În mai puțin de o lună o să plec de aici. O să mă întorc în învățământ, iar Adam și cu mine n-o să ne mai vedem niciodată.

— Și asta nu te tulbură ? Gândul că ai să pleci, vreau să spun.

— Copiii îmi vor lipsi foarte mult, îi răspunse Lisa liniștită. Și acum, te rog să mă scuzi...

— Dar, Lisa...

— Nu vreau să mai discut despre acest subiect, o opri Lisa cu răceală.

Bătrâna doamnă era complet derutată.

— Dar eram atât de sigură...

— Te-ai înșelat, i-o reteză tânăra. Tu și mama v-ați înșelat. Adam Vandeleur nu este un bărbat potrivit pentru mine. Pe curând, mătușă Molly !

Lisa se îndepărtă, fără să vadă pe unde merge, spre casă. Din padoc ajungeau până la ea râsetele fericite ale copiilor și dintr-o dată se simți îngrozitor de singură. Nu mai era loc pentru ea aici la Fairview. În curând nici măcar gemenii nu vor mai avea nevoie de ea.

CAPITOLUL XII

În seara de sâmbătă de dinaintea întoarcerii la Cape Town a mamei Lisei și a mătușii Molly, Adam organizează o petrecere în aer liber. Willa, părinții ei, Ken Rudman și mai multe familii de la fermele învecinate au fost invitați.

Lisa ajută la pregătirea saladelor, cea mai mare parte a zilei. Dar îi venea rău la gândul că, în cursând, va veni rândul ei să plece. Era evident că și Daisy se gândea tot la asta.

— Casa asta veche nu va mai fi aceeași fără dumneavoastră, domnișoară Lisa, îi declară ea, copleșind o roșie.

— Îți mulțumesc, Daisy, răspunse fata zâmbind cu tristețe.

Mai târziu, în timpul după-amiezii, tânăra tocmai se străduia să aleagă o toaletă pentru eveniment, când cineva bătu la ușă. În cameră intra mama ei.

— Ai face bine să te grăbești, îi spuse ea. Domnul, doamna Jackson și fiica lor au sosit, ca și simpaticul domn Rudman.

— Nu știu cu ce să mă îmbrac.

— Ce-ar fi să-ți pui fusta plisată și...

Celia Moureau împinse câteva rochii din dulap și scoase o cutie plată și pătrată.

– Ce e asta ?

– Mamă, nu... începu să spună îngrijorată Lisa.

Dar mama ei îi scosese deja capacul și cerceta conținutul cutiei.

– Ce minunată este ! exclamă ea.

Degetele ei se plimbau peste bluza de mătase.

– Ar trebui să o porți la fustă.

– Nu, e imposibil.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu ? Are vreun defect ?

– Nu, dar... nu pot s-o port.

Celia puse bluza jos și o privi pe fiica ei cu un aer uluit.

– De ce ai mai cumpărat-o, dacă nu poți s-o porți ?

– N-am cumpărat-o eu, nu se putu abține să mărturisească Lisa.

Mama ei înțelese imediat cum stăteau lucrurile.

– Deci, este un cadou ? De la Rory ?

Dar o anume expresie pe chipul Lisei o lămurî.

– E de la Adam, nu-i așa ?

Lisa îi dădu câteva explicații scurte.

– Nu crezi că este timpul să nu te mai porți prosteste ? o dojeni mama ei cu blândețe. Dacă Adam a fost atât de amabil să-ți ofere bluza asta frumoasă, n-ai decât s-o porți. Dacă el este asemenea tuturor bărbaților, probabil că nici măcar nu va observa.

– Oh ! Ba o să observe și va fi foarte satisfăcut că o port ! spuse Lisa enervată.

— Nu văd de ce ar face-o ! făcu Celia cu sprâncenele încruntate. Și ar avea o atât de mare importanță treaba asta ?

Lisa o privi pe mama ei câteva clipe. Lupta cu dorința de a se confesa, așa cum o făcuse întotdeauna. Dar își scutură capul.

— Nu, nu are importanță. Dă-mi bluza.

— Ne întâlnim jos peste câteva minute.

Mama ei îi zâmbi cu un aer liniștitor și Lisa se trezi singură.

Își puse fusta și o închise în jurul taliei zvelte.

Câteva minute mai târziu, îi întâlni pe ceilalți în grădină. Mama ei îi zâmbi cu un aer aprobator, atunci când se așeză pe scaunul gol de lângă ea.

Willa și Lisa schimbă câte o înclinare a capului, dar Lisa fu impresionată de frumusețea tinerei.

Noaptea era plăcută. Agitată și stingherită, Lisa intră în casă pentru a vedea dacă putea să-i fie de ajutor lui Daisy la bucătărie. Acolo o găsi Adam, aplecată asupra unei farfurii.

Îi atinse bluza de mătase cu degetul și îi zâmbi cu mai multă căldură decât s-ar fi putut aștepta din partea lui.

— Mi se pare că n-ar fi trebuit s-o porți nicio dată !

— M-am răzgândit.

— Mă bucur că ai făcut-o, îi zise el repede.

Apoi îi făcu cu ochiul și ieși din bucătărie cu o farfurie mare plină cu carne.

Puțin dezorientată, Lisa îl urmări cu privirea. Dădu din umeri și-și văzu mai departe de treabă.

Mirosul de fum fu curând înlocuit cu cel de carne la grătar, și, cu toate că nu-i era foame, Lisa simți că i se face poftă.

— Pot să te ajut cu ceva ? o întrebă Ken Rudman atunci când apăru în bucătărie câteva clipe mai târziu.

Lisa îi întinse una din tăvile grele.

— Du asta afară, te rog, Ken.

— O duc, îi spuse el zâmbind.

Lisa și Daisy îl urmară. Când toată lumea își găsi loc la masă, Adam le propuse invitaților săi să se servească singuri.

Willa făcuse în așa fel încât să stea lângă el. Lisa fu invidioasă pe familiaritatea binevoitoare dintre ei. Încă nu se obișnuise cu acest lucru. Văditul spirit de posesiune al Willei stârni comentarii între cele două femei așezate lângă Lisa.

— Nu se poate abține să-l atingă. Dar n-o condamn deloc ! observă Molly Anstey cu cinism, făcându-i Lisei un semn cu cotul.

— Nu da nici o atenție purtării fetei ăsteia, draga mea, o sfătui mama ei.

— Asta nu te privește pe tine, mamă, șopti Lisa infuriată. Și purtarea ei nu mă interesează deloc.

— Da, bineînțeles, draga mea, admse cu calm mama ei.

Își îndreptă atenția asupra farfuriei, dar Lisa avu senzația că nu o convinsese.

Peste mesele încărcate cu mâncare, Lisa o văzu pe Willa strecurându-și mâna posesivă pe brațul lui Adam. El își aplecă privirea spre ea și-i zâmbi. Lisa simți cum i se contractă stomacul. Gelozia o mistuia ca un foc incins. Își lăsă pleoapele în jos și

încercă din răputeri să-și controleze tremurul corpului.

— N-ai mâncat nimic, draga mea, observă mama ei îngrijorată.

Lisa împinse cu scârbă farfuria din fața ei.

— Nu mi-e foame.

Celia păru ușor iritată. Și cu toate acestea, Lisa avu impresia că o vede ascunzându-și un zâmbet cu batista.

Petrecerea părea să dureze o veșnicie. Dar când gemenii somnoroși se poticniră de scaunul Lisei, tânăra îi duse la culcare. Se bucura de acest subterfugiu temporar. Dar atunci când se întoarse în grădină, fu întâmpinată de râsete și muzică. Fu puțin surprinsă văzând că Willa îi caută inadins compania.

— Curând o să ne părăsești, începu discuția tânăra după ce o trase mai la o parte.

— Peste două săptămâni, îi răspunse Lisa.

— Ești nerăbdătoare să te întorci în oraș ?

Ochii verzi ai Willei o observară pe Lisa cu atenție și aceasta se puse imediat în gardă.

— Sunt nerăbdătoare să mă întorc la școală, da.

— Bineînțeles ! Uitaseam, ești învățătoare. Asta îmi aduce aminte de gemeni ; curând vor pleca la colegiu. Imediat ce Adam nu se va mai împiedica de ei...

Făcu o pauză plină de subînțeles.

— Știi ce vreau să spun.

— Da, știu.

Lisa vorbea cu greutate. Spre marea ei mirare, tremurul buzelor sale trecu neobservat.

— Eu te-am avertizat să nu-ți faci iluzii !

Willa răsucea cu o mână de maestru cuțitul în rană. Lisa tresări, dar își reveni repede și își ridică ochii spre privirea ironică a Willei.

— E adevărat, Willa, și te rog să crezi în ceea ce-ți spun : sper să fiți amândoi foarte fericiți.

Pe fața Willei apăru o umbră de neîncredere.

— S-ar părea că și crezi cu adevărat ce spui.

Lisa clătină din cap. Simțea un nod în gât și nu mai putu să vorbească.

— Il iubești atât de mult încât îi urezi să fie fericit cu altă femeie ? insistă Willa.

Sprâncenele perfect arcuite ale acesteia se înălțară și mai mult.

— Trebuie să recunosc că nu aveam o părere prea bună despre tine înainte, dar purtarea ta lipsită de egoism merită toată admirația mea.

— Las-o baltă, îi spuse Lisa printre dinți.

Îi întoarse spatele și se îndreptă pe dibuite spre scară.

Nu-i mai păsa că Willa îi cunoștea sentimentele față de Adam. În clipa aceea, singurul ei gând era acela de a se îndepărta de oamenii din jurul ei. Simțea nevoia să fie singură câteva minute, ca să poată scăpa de frigul de moarte care pusese stăpânire pe ea.

— O clipă ! îi ordonă o voce aspră.

Niște degete puternice o apucară de brațe și o forțară să se oprească în holul casei.

— Unde te duci ?

— U... urcam în camera mea pentru câteva minute, îi explică ea cu răsufletarea tăiată.

Încercă să se elibereze, dar privirea pătrunzătoare a lui Adam îi cercetă fața albă și el își accentuă strânsoarea.

— E ceva în neregulă ? Te-a supărat cineva ?

— Nu... oh, nu ! E totul în regulă și...

— Tremuri, o opri el apucând-o puțin cam aspru de umeri. Ești bolnavă ?

— Nnn... nu, spuse ea cam prea repede, fără să-și poată stăpâni clăntănitul dinților.

— Vino cu mine !

O conduse cu forța pe coridor în direcția biroului său. Aprinse lumina și închise ușa. O studie câteva secunde cu atenție. Apoi, îi luă mâinile tremurânde și le ținu pe pieptul lui.

— Ai mâinile înghețate.

Vorbea cu o blândețe insuportabilă, dar Lisa nu îndrăznea să mai rămână singură cu el multă vreme. Nu în starea aceea de totală slăbiciune.

— Trebuie să plec, îngăimă ea.

Dar atunci când ridică ochii spre el, simți că se mai domolește. Niciodată nu mai văzuse la el o expresie atât de încordată, gura atât de lipsită de culoare.

— Lisa, Lisa, șopti el încet.

Apoi brațele lui puternice o striviră la pieptul lui. Îi căută buzele pentru un sărut care, în cele din urmă, o istovi.

— Dumnezeu ! Cu cât te am mai mult, cu atât te doresc mai tare ! șopti el cu buzele apăsate de ale ei.

O sărută din nou, până în momentul în care Lisa i se păru că oasele i se contonesc cu ale lui.

— Nu te pot lăsa să pleci, Lisa. Viața mea nu

va mai fi aceeași, fără tine care să-i adauge acel mister și ciudat dram de sare și piper.

Inima Lisei reacționează nebunește la cuvintele lui, și fu copleșită de un val de căldură. Dar mintea ei bănuitoare și chinuită o puneă în gardă.

— Adam ! Nici nu știi ce spui !

— Oh, ba da, știu, micuță vrăjitoare ce ești, șopti el. Nu știu cum ai făcut, dar pentru un bărbat ca mine e o senzație îngrozitoare aceea de a-i intra o femeie în sânge ! În ultima vreme nu mai sunt eu însumi și uneori dorința de a te ține în brațe a devenit insuportabilă. Chiar m-am străduit să creez niște situații de natură să ne ducă în mod inevitabil la asta.

— Adam... îl opri ea cu voce slabă.

Dar el nu acceptă să fie întrerupt.

— Știu că nu-ți sunt complet indiferent. Dar, pe toți dracii, o să te forțez să mă iubești.

— Adam..., Adam, nu mai ești tu însuși. Tu...

— Ai perfectă dreptate : nu mai sunt eu însumi ! urlă el furios. Nu mai sunt, din clipa în care ai intrat în viața mea și mi-ai zdruncinat zidul de apărare pe care mi-l construiseam cu atâta grijă.

Părea minunat ce spunea ! Dar trebuia să se gândească la Willa. Se trase înapoi din brațele lui și-i privi îndelung fața furioasă.

— Nu crezi cu adevărat ce spui. Să-ți fi uitat oare cuvintele ? Mi-ai spus o dată că mă tolerezi în casa ta din cauza gemenilor.

El își mări strânsoarea cu cruzime.

— Ai uitat oare la ce provocare răspundeam în felul acesta ?

Lisa clătină din cap.

— Eram furios și sufeream în clipa aceea. Spusesseși despre mine că sunt omul cel mai nesuferit pe care l-ai întâlnit vreodată, îi înprospătă el memoria.

— Dar nu credeam că ești așa.

— Eu nici atât...

Îi atinse obrazul cu buzele.

— Mărită-te cu mine, Lisa.

— Nu ! strigă ea. Nu ! E imposibil !

— De ce ?

— Nu... nu sunt genul de femeie care-ți trebuie... și nu cred că ești cu adevărat serios, spuse ea cu voce întretăiată.

Încercă să-l respingă, însă el o săruta pe gât și acest fapt îi slăbi rapid rezistența fragilă.

— Simt că răbdarea mi se apropie de sfârșit, Lisa, o preveni el. Nu voi socoti cuvântul „nu” drept un răspuns.

Ea simți căldura mâinilor lui prin mătasea bluzei. Dar nu îndrăznea să se lase dominată de emoție. Disperată la culme, îl întrebă :

— Și Willa ?

— Willa ? zise el încruntând din sprâncene. Ce legătură are Willa cu noi ?

— Dar ea... ea...

Expresia de pe chipul lui Adam o făcu din nou să creadă că ceva nu era în regulă. Clătină ușor din cap.

— Nu înțeleg.

— Eu nici atât. Te-ar deranja dacă te-aș ruga să-mi explici și mie despre ce este vorba ?

Îi dădu brusc drumul din îmbrățișare și ea se clătină o clipă înainte de a se sprijini de biroul

din spatele ei. Să fie oare posibil ? Îl judecase cumva greșit pe Adam ? El aștepta ca ea să vorbească, cu o expresie înfricoșătoare pe față.

— Willa mi-a povestit... că aveți de gând să vă căsătoriți, după ce încep gemenii școala...

Îi relată discuțiile pe care le avusese cu Willa, inclusiv pe aceea care avusese loc cu câteva minute în urmă.

— Și tu ai crezut-o ? o acuză Adam.

— Nu aveam nici un motiv să nu o cred ! Am considerat-o întotdeauna soția ideală pentru tine ! Știe totul despre creșterea oilor, e puternică și sănătoasă. Nu ca...

Vocea Lisei slăbi și-și duse fără să vrea degetele la cicatricea de pe obraz.

— Uită de ea ! îi ordonă Adam pe un ton furios.

Îi dădu mâna jos și buzele lui îi sărutară cicatricea pe toată lungimea acesteia. Apoi o privi adânc în ochi.

— Te iubesc, Lisa. N-am mai spus nici unei femei până acum așa ceva. Mărită-te cu mine, Lisa. Știu, îți cer foarte mult, din pricina acestor doi ștengari, dar nu mă poți refuza.

Lisa fu năpădită de o fericire de nedescris.

— Îi iubesc pe John și Kate. Dar ce va spune Willa ?

— Dă-o naibii pe Willa ! urlă el. Scapă-mă de chinurile astea, Lisa ! Spune-mi că o să te căsătorești cu mine !

— Oh, Adam ! șopti ea cu voce tremurândă.

Își afundă fața la pieptul lui și lacrimi tăcute de capitulare udară cămașa lui de un albastru impecabil.

— Plângi, iubita mea ? Asta înseamnă că spui da ?

— Ah, da... da, Adam, te rog, oftă ea în culmea extazului.

Își aminti vag după aceea că fusese dusă până la vechiul fotoliu capitonat. Adam începu s-o sărute, la început ușor, tandru, apoi cu o patimă dominatoare căreia ea îi răspunse.

Atingerea mâinilor lui pe corpul ei o făcea să tremure. Trezea în ea o furtună de emoții. Își simți inima bătând lângă a lui și când buzele lui Adam găsiră în sfârșit adâncitura sensibilă de la baza gâtului ei, Lisa își vârî degetele în părul lui și-și apăsă buzele pe tâmpla lui cărunță, așa cum își dorise adesea s-o facă.

El îi desfăcu cu stângăcie nasturii mici ai bluzei și ea simți propria dorință răspunzând dorinței lui atunci când el îi cuprinse cu tandrețe rotunjimea sânelui.

— Dumnezeu ! Te doresc, gemu el după câteva clipe.

Dar, făcând un efort suprem, pe care ea îl admiră, el se controlă și o ținu doar lipită de pieptul lui.

— Adam... îi spuse ea după ce-și reveni. În legătură cu Willa...

— Willa mi-a fost întotdeauna o bună prietenă și vecină. Nu m-am compromis niciodată cu ea, în nici un fel. Mă crezi ?

— Te cred.

El o sărută.

— Lisa, draga mea, nu-mi place deloc gândul că trebuie să te împart cu cineva, dar trebuie să ne

facem din nou apariția și să-i informăm pe invitații noștri. Petrecerea nu este dată numai în cinstea plecării mamei și mătușii tale, ci și pentru a sărbători logodna noastră.

— Adam ! Stai puțin ! Nu te grăbi. Mai întâi aș vrea s-o pregătesc pe mama.

— Mama ta este pregătită încă dinainte de a veni aici.

— Ce vrei să spui ?

— Vreau să spun, iubita mea, că i-am scris mamei tale nu numai ca s-o invit să-și petreacă Crăciunul cu noi, dar și pentru a o anunța de intenția mea.

Expresia Lisei deveni neîncrezătoare.

— Deci, ea a știut dintotdeauna ?

— Da, incuviință Adam. Mi-a dat binecuvântarea ei imediat ce a sosit la fermă, și mi-a promis că o să încerce să afle dacă există vreo speranță pentru mine. Dar, după cum mi-au relatat ea și mătușa ta, tu deveneai evazivă și te închideai în tine ca o scoică de fiecare dată când pomeneau numele meu.

Ochii i se întunecară și o strânse la pieptul lui aproape cu violență.

— Am trecut prin niște momente îngrozitoare, scumpa mea. Dar acum înțeleg de ce nu reușeam să te impresionez.

— Credeam că vrei să-ți bați joc de mine, șopti ea. Te socoteam un bătăran îngrozitor.

— Eu, bătăran ?

Începu s-o sărute apăsător.

După foarte multă vreme o întrebă :

– Când ne căsătorim ? Țin să te anunț încă de pe acum, Lisa : nu pot aștepta mai multe luni. Vreau să ne căsătorim cât mai curând posibil.

– Dar, Adam...

– Fără nici o discuție ! Vrei o nuntă în rochie de mireasă și tot luxul acela tipător ?

– Nu neapărat, Adam. Nu, dacă ție nu-ți place. Totuși, mi-ar plăcea să mă îmbrac în alb, dar nu vreau nimic pretențios. Și aș prefera o nuntă liniștită.

– Asta îmi convine, oftă el vizibil ușurat. Când ? Sub tirul focului ascuns în ochii lui, ea simți că rezistența îi slăbește.

– Încep să cred că ar trebui s-o facem curând.

– De azi într-o săptămână.

– Atât de repede ? zise ea luată prin surprindere.

– Dacă vrei să te măriți în rochie de mireasă, da, o preveni el.

– Oh, Adam !

Începu să râdă și-și afundă fața în umărul lui.

– Ești adorabilă când roșești.

Fiecare trăsătură, fiecare particică din chipul lui era plină de tandrețe.

– Te iubesc, Adam, șopti ea deodată, te iubesc atât de mult !

În cele din urmă ieșiră din birou. Lisei i se părea că plutește. Dar, înainte să iasă pe terasă, ea se dădu nervoasă înapoi.

– Adam... chiar trebuie să-i anunțăm acum ?

– Cu cât o facem mai curând, cu atât va fi mai bine, zise el neînduplecat.

O cuprinse cu brațul lui protector și o conduse spre cercul invitaților așezați în jurul focului.

— Vreți să-mi acordați puțină atenție, vă rog ?

Conversațiile încetară brusc. Lisa sesiză bunăoară rece și dură care începu să apară în adâncurile verzi ale ochilor Willei.

— Am plăcerea să vă aduc la cunoștință, spuse Adam, că Lisa a acceptat adineauri să devină soția mea.

Se auzi un cor de exclamații. Lisa și Adam fură despărțiți de entuziasmul prietenilor lor. Erica Vandeleur o luă în brațe și spuse cu voce tare că nici ea nu ar fi putut alege o soție mai bună pentru nesuferitul ei fiu.

Willa și Lisa se treziră față în față. Dar Willa știa să accepte cu demnitate înfrângerea. Cât despre Ken Rudman, acesta o luă pe tânăra fată deoparte.

— M-am înșelat în privința patronului, îi spuse el glumeț. Dar nu și în privința ta, nu-i așa ? Oricum, felicitări !

Se aplecă spre ea și o sărută apăsător pe buze chiar în clipa în care Adam apărea în spatele lor.

— Îți ajunge, Rudman !

Nu era mânia în glasul lui, dar o cuprinse pe Lisa cu un braț posesiv. Ken îi strânse mâna făcând o grimasă.

Adam nu pierdu timpul degeaba. Ii fură necesare numai câteva secunde ca să le convingă pe mama și mătușa Lisei să-și amâne plecarea cu o săptămână. Apoi scoase câteva sticle de șampanie și Erica propuse cu mândrie să rostească un toast închinat fericirii viitoare a lui Adam și Lisei.

Atunci când panarele erau umplute pentru a doua oară, Adam o luă pe Lisa deoparte.

— Am ceva pentru tine. Voiam să ți-o ofer de Crăciun, dar erai atât de rece și distantă, încât a trebuit să mai aștept.

— Despre ce este vorba ? îi întrebă curioasă, în timp ce el scotea un obiect din buzunar.

— O verighetă.

— Oh, Adam ! exclamă ea încet, când îi luă mâna pentru a-i pune verigheta pe deget. Aș vrea să nu stau în întunericul de sub copacii aceștia.

— O să te poți uita la ea imediat. Deocamdată avem de făcut ceva mai urgent.

— Și anume ? îl tachină ea.

— Și anume să mă convingi că nu visez, îi spuse el cu voce răgușită.

— Adam, iubitul meu, șopti ea cu voce ezitantă.

Stelele îi năvăliră în ochi atunci când ea ridică buzele spre cele ale lui Adam.

Noaptea deveni tăcută în jurul lor, în timp ce ei se sărutau și iar se sărutau, cu o sete nepotolită. Pentru Lisa, singurătatea și disperarea erau de domeniul trecutului. Paharul fericirii era umplut până la margini.

„Și nimic nu poate duce vreodată la nefericire,

Dacă sufletul e sincer și dragostea e mare.

Căci, după ceață și ploaia care plânge,

Sub flacăra iubirii, soarele mai strălucește încă.”

— SFĂRȘIT —

LL

THE

BEST

Un accident cu urmări asupra // — Trebuie să te
 înfățișării Lisei o face pe aceasta să // străduiești să uiți
 privească viața în culori sumbre. Nici // trecutul, Lisa, observă
 mama, nici prietenele nu-i pot // mama ei. Nu-ți face
 schimba gândurile negre. // bine să cercetezi în amă-

Un singur om ar putea să o // plat. Asta are drept unic
 „readucă“ la viață dar ea nu // efect o stare de permanentă
 știe ce gândește el. // agitație și deprimare.

ISBN 973-9498-45-0

Preț: 7000 lei